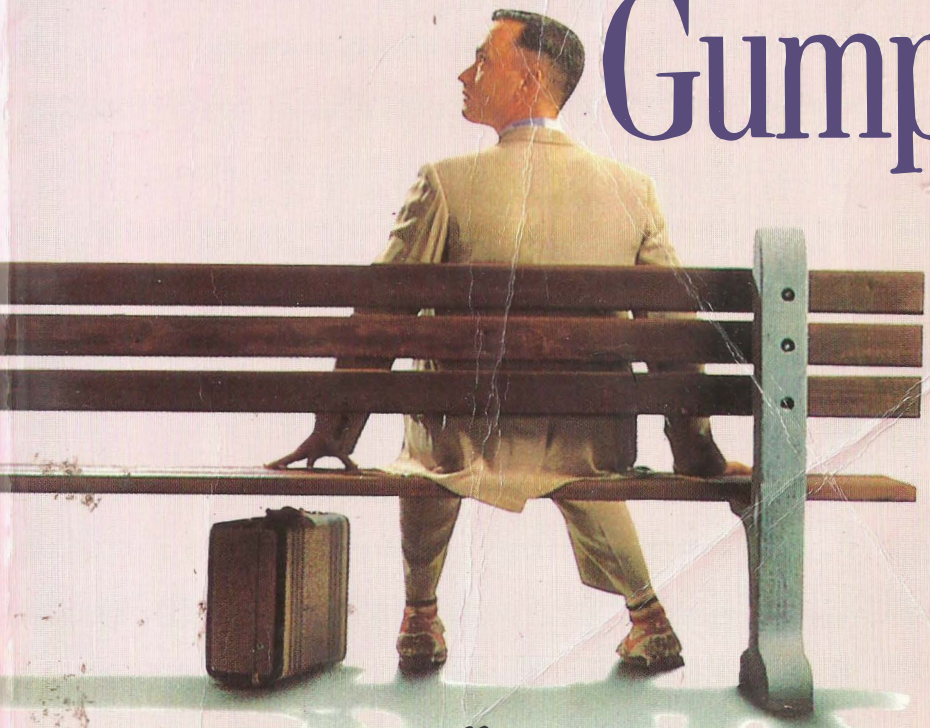
WINSTON GROOM

Dünyaya
bir de Forrest Gump'ın
gözlerinden bakın...
Herşeyin değiştiğini
göreceksiniz!

Tom Hanks Forrest Gump

İNKILÂP KİTABEVİ

3.

Winston Groom

•

Forrest Gump

WINSTON GROOM

Forrest Gump

Çeviren:
Mehmet HARMANCI

İNKILÂP KİTABEVİ
YAYIN SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Ankara Cad. 95 · 34410 İSTANBUL

Copyright
© 1986 by Perch Creek Reality and Investments Corp.
Kapak © 1994 Paramount Pictures
Akçalı & Tuna Ajansı aracılığı ile
Türkiye'de yayın hakkı

© 1994 **İNKILÂP KİTABEVİ**
Yayın Sanayi ve Tic A.Ş.
Ankara Cad. No:95
Sirkeci - 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - 11

Dizgi:
PAMUKÇUOĞLU
Tel: (0212) 513 81 43

Düzelti:
Çetin Boğa

Bu kitabın her türlü
yayın hakları Fikir ve Sanat
Eserleri Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve
Ticaret A.Ş.'ye aittir.

ISBN975-10-0803-4
95-34-Y-0051 0075

95 96 97 98 99 00 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:
ANKA OFSET
Matbaacılar Sitesi
Yüzyıl Mahallesi No:38
Bağcılar - İSTANBUL

Deli olmakta sadece delilerin bildiği bir zevk vardır.

— DRYDEN

1

SİZE şunu söylemek isterim: aptal olmak öyle kolay bir şey değildir. İnsanlar sizinle alay ederler, size karşı sabırlı davranmazlar, kötü muamele ederler. İnsanların özürlülere sevecen davranmaları gerekir derler ama, ben size bunun her zaman böyle olmadığını söyleyebilirim. Ama buna karşın yine de halimden pek şikâyetçi değilim; çünkü benim de, söz gelişi, gayet ilginç bir yaşamım vardır.

Ben doğuştan geri zekâlıyım. Zekâ derecem 70 civarındadır ki, bunun da beni geri zekâlı yapmaya yettiğini söylüyorlar. Ben herhalde moron olmaya daha yakınım, ama ben kendimi ahmak değil de geri zekâlı olarak düşünmekten hoşlanırım. Çünkü insanlar ahmak dediler mi, daha çok o gözleri Çinliler gibi birbirlerine yakın, salyaları akan ve kendi kendileriyle oynayan Mongolyenleri hatırlarlar.

Ben ağır hareket ederim, bunu kabul edeceğim, ama herhalde çok kimsenin sandığından ze-

ki olmalıyım, çünkü benim kafamın içinden geçenler insanların gördüklerinden çok farklıdır. Örneğin ben düşünürüm ama bir şey söylemeye ya da yazmaya gelince hepsini karıştırıveririm. Bakın size ne demek istediğimi anlatayım.

Geçen gün sokakta giderken adamın biri de bahçesinde çalışmaktaydı. Elinde dikmek için aldığı fidanlar vardı. Bana, "Forrest, biraz para kazanmak ister misin?" dedi. "Tamam," dedim. O da bana toprak taşıttı. On, on iki el arabası toprak ve günün en sıcak saatinde. İşim bitince cebinden bir dolar çıkardı. Aslında yapmam gereken, böyle düşük ücretle adam çalıştırdığı için kıyameti koparmaktı; ama yapabildiğim tek şey "Teşekkür ederim" ya da onun gibi budalaca bir şey oldu ve doları aldım. Daha sonra dolar cebimde yoluma devam ederken kendimi tam bir ahmak gibi hissediyordum.

Ne demek istediğimi anladınız mı?

Ben geri zekâlılar hakkında bir şeyler bilirim. Belki de bildiğim tek şey budur, ama haklarında çok şey okumuşumdur ta Dostoyevski'nin o budalasından Kral Lear'in aptalına, Faulkner'in geri zekâlısı Benjie'ye ve hatta Bülbülü Öldürmek'te Boo Radley'e kadar. Bak o esaslı bir geri zekâlıydı, ha. Ama içlerinde en çok sevdiğim Fareler ve İnsanlar'daki Lennie'dir. Yazarların çoğu bu işi biliyorlardı doğrusu çünkü budalaları her zaman insanların sandığından daha akıllıydılar. Buna ben de katılırım. Her budala da katılır. Hah ha!

Ben doğduğumda annem bana İç Savaş'ta çarpışmış olan General Nathan Bedford Forrest'in adını verdi. Annem bizim General Forrest'in ailesiyle

uzaktan bir akrabalığımız olduğunu söyler dururdu. İyi adamdı ama savaştan sonra Ku Klux Klan'ı başlatmıştı, derdi. Anneannem bile onlar için kendilerinden hayır gelmeyecek insanlar derdi her zaman. Ben de onunla aynı fikirdeyim. Burada Büyük Yüce Patron falan mıdır nedir adı, işte o kentte bir ara bir silah mağazası işletiyordu ve ben de on on iki yaşlarımdayken bir gün vitrinden içeri bakıyordum. Adamın elinde kocaman bir cellat ilmeği vardı; benim baktığımı görünce korkutmak için ipi boynuna geçirdi, sanki boğuluyormuş gibi dilini dışarı uzattı. Ben kaçıp park yerinde arabaların arkasına saklanmıştım, ta ki biri polise haber verip de beni eve götürene kadar. Onun için o General Forrest başka ne yapmış olursa olsun, Klan'ı başlatmak iyi bir fikir değildi bunu her budala söyleyebilir. Her neyse, adımı ondan almışım işte.

Annem esaslı bir kadındır. Bunu herkes söyler. Babam ben doğduktan az sonra öldüğünden onu hiç tanımadım. Babam rıhtım işçisiydi, bir gün United Fruit Company gemilerinden birinden dev vinçlerle muz boşaltıyorlarmış. Bir şey kopmuş ve koca bir yük muz babamın üstüne düşmüş ve adamcağızı yamyassı etmiş. Bir kere kazadan söz edildiğini duymuştum babamın üstüne yarım ton muz döküldüğünü söylüyorlardı. Ben muzlu pasta dışında muzu pek sevmem. Ama pastasına da bayılırım, ha.

Şirket anneme küçük bir aylık bağladı, eve pansiyoner de aldığımızdan geçinip gidiyorduk. Ben küçükken öteki çocukların rahatsız etmemesi için beni daha çok evde tutardı. Yaz öğleden sonraları hava iyice ısınınca beni salona indirir, perdeleri

kapatıp içersini iyice karartır, sonra önüme bir sürahi limonata koyardı. Orada oturur benimle, tıpkı ve bir köpek ya da kediymişim gibi, aklına gelen her şeyden konuşurdu. Ama ben buna alışmıştım ve sesiyle kendimi gerçekten rahat ve güvencede hissettiğim için bundan çok hoşlanırdım.

Büyüme yıllarımda dışarı çıkıp oynamama izin verirdi, ama sonra benimle alay ettiklerini anladı ve bir gün de çocuklardan biri beni kovalarken sırtıma bir sopa indirdi. Annem ondan sonra artık oğlanlarla oynamamamı söyledi. Ben de kızlarla oynamaya başladım. Ama hepsi benden kaçtıkları için onun da bir zevki yoktu.

*

Annem herkes gibi olmama yardımcı olabilir diye okula gitmemin iyi olacağını düşündü. Ama birkaç gün sonra okuldan gelip herkesle bir arada olmamam gerektiğini söylediler. Yine de birinci sınıfı bitirmeme izin vermişlerdi. Kimi zaman öğretmen bir şeyler anlatırken ben pencereden dışardaki ağaçtaki kuşlara ve sincaplara bakardım, o zaman da öğretmen hemen telaşla yanıma koşardı. Kimi zaman üzerime garip bir hal çöker, bağırmaya başlardım; o zaman da öğretmen beni dışarı çıkartır, koridordaki bir sıra üzerinde oturturdu. Öteki çocuklar benimle hiç oynamazlardı, sadece beni kovalarlar, alay etmek için bağırtmaya çalışırlardı. İçlerinden bir Jenny Curran benden kaçmazdı ve kimi zaman okuldan eve dönerken yanında yürümeme izin verirdi.

Ama ertesi yıl beni başka bir okula verdiler. Orasının korkunç olduğunu söylemeliyim. Bütün garip insanları toplayıp aynı binaya doldurmuşlar gibi. Benim yaşımdan hatta benden küçüklerinden on altı, on yedi yaşındakilere kadar. Her türlü geri zekâlı, spastik, kendi başlarına yemek yeyip tuvalete gidemeyen bir sürü çocuk vardı orada. Ben herhalde içlerinde en iyileriydim.

On dört yaşlarında şişman bir çocuk vardı, sanki elektrikli sandalyede oturuyormuş gibi hep titrerdi. Öğretmenimiz Bayan Margaret o tuvalete gittiği zaman kötü bir şey yapmaması için beni de onunla gönderirdi. Ama o yine de yapardı. Ben onu durdurmanın yolunu bilmediğimden, bölmelerden birine kapanıp kapıyı kilitler ve o işini bitirene kadar orada bekler, sonra çocuğu alıp sınıfa götürürdüm.

O okulda beş altı yıl kaldım. O kadar da kötü değildi aslında. Parmaklarımızla boya falan yaptırırlardı ama asıl olarak ayakkabılarımızı bağlamayı, ağzımızdan yemek dökmemeyi ya da çılgınlar gibi bağırıp çevremize bokumuzu atmamayı öğretirlerdi. Öyle okuma yazma öğretilmezdi öğrendiğimiz tek şey kadın ve erkekler tuvaletlerinin ve sokakların işaretleriydi. Okuldaki gayet ciddi kaçıklarla başka bir şey öğretmek de olası değildi zaten. Okula gitmenin bir amacı da bizim ortalıkta dolaşmamızı engellemekti sanırım. Bir geri zekâlı sürüsünün ayak altında dolaşmasını kim ister ki? Bunu ben bile anlıyordum.

On üç yaşıma geldiğimde garip şeyler olmaya başladı. Bir kere, büyümeye başladım. Altı ayda on

beş santim uzadım. Annem bütün gün pantolonlarımın paçalarını uzatırdı. Aynı zamanda irileşmeye de başlamıştım. On altı yaşıma geldiğimde bir doksan boyunda ve yüz yirmi kiloydum. Beni gelip tarttıkları için bunu biliyordum. Kilomu görünce gözlerine inanamadıklarını söylemişlerdi.

Bundan sonra olanlar yaşamımda gerçek bir değişiklik oldu. Bir gün deliler okulundan eve dönerken sokakta yanımda bir araba durdu. Herifin biri beni yanına çağırıp adımı sordu. Söyledim, sonra hangi okula gittiğimi ve nasıl olup da beni ortalıkta görmediğini sordu. Ona deliler okulundan söz ettiğimde bana hiç futbol oynayıp oynamadığımı sordu. Başımı salladım. Ona çocukları oynarken gördüğümü ama beni aralarına almadıklarını söyleyebilirdim sanırım. Ama dediğim gibi, uzun konuşmalara pek yatkın olmadığımdan sadece başımı salladım. Okul yeniden açıldıktan iki hafta sonra yer almıştı bu olay.

Üç gün sonra gelip beni okuldan aldılar. Gelenler arasında annem, arabadaki o adam ve gorili andıran iki kişi vardı onlar da herhalde benim gürültü falan çıkarmama karşılık getirilmiş olmalıydılar. Masamdaki eşyalarımı alıp hepsini bir kese kâğıdına doldurdular ve Bayan Margaret'e veda etmemi söylediler. Kadın birden ağlamaya başladı ve beni kucakladı. Ben öteki delilere veda ettim sonra; hepsinin ağzından salyaları akıyor, kimi titriyor, kimi masalarını yumrukluyorlardı. Sonra da oradan çıkıp gittim.

Annem önde adamın yanında, ben arkada iki gorilin arasında oturuyordum. Hani filmlerde polis-

lerin sizi karakola götürdükleri gibi. Ama biz karakola falan gitmedik tabii. Gittiğimiz yer yeni bir liseydi. Oraya varınca beni müdürün odasına soktular, ama iki goril kapı dışında kalmışlardı. Müdür kravatı lekeli, bol pantolonlu ve kendisi deliler okulundan çıkmışa benzeyen beyaz saçlı, yaşlı bir adamdı. Hepimiz oturunca bir şeyler anlatmaya ve bana sorular sormaya başladı; ben hepsine başımı sallıyordum ama onlar benden sadece futbol oynamamı istiyorlardı. Bu kadarını ben kendim de anlamıştım zaten.

Arabadaki adam futbol antrenörü Feller'miş. O gün derse falan gitmedim. Fellers beni soyunma odasına götürdü, gorillerden biri yüzümün parçalanmaması için önünde bir ızgarası olan plastik başlığı ve içi kıtıkla doldurulmuş gömleğiyle bana bir üniforma uydurdu. Ama ayaklarıma uyacak bir ayakkabı bulamadıkları için yenisi alınana kadar lastik ayakkabalarımla oynamak zorundaydım.

Fellers ve goriller beni giydirdikten sonra soydular ve ondan sonra on on beş kere kendi kendime giyinip soyunmamı istediler. Bir süre alışamadığım şey o süspansuar dedikleri şeydi onu takmak için bir neden göremiyordum. Bana nedenini anlatmaya çalıştılar, sonra gorillerden biri ötekine benim için 'beyinsiz' falan gibi bir şey söyledi. Benim kendisini anlamadığımı sanıyordu, ama ben o tür şeylere çok dikkat ettiğim için ne demek istediğini anlamıştım. Hoş, duygularımı incitmiş değildi ya. Ondan çok daha kötü şeyler söylenmişti hakkımda. Ama yine de aklımın bir kenarına not ettim işte.

Bir süre sonra odaya başka çocuklar gelip futbol üniformalarını giymeye başladılar. Sonra hep birlikte dışarı çıktık; Fellers herkesi bir araya topladı, beni karşılarına dikip tanıştırdı. Daha önce hiç böyle kalabalık bir grupla tanışmadığım için ben korkudan ölecek gibiydim, o yüzden onun söylediği palavralara pek kulak veremedim. Ama sonra birkaç kişi yanıma gelip elimi sıktılar ve aralarına katıldığım için çok memnun olduklarını söylediler. Antrenör Fellers bir düdük çaldı, herkes koşmaya başladı.

Bundan sonra olanları anlatmak uzun sürer; ama sonunda futbol oynamaya başladım işte. Ben oyunu bilmediğim için Fellers'le gorillerden biri bana yardım ettiler. Bir ara karşı tarafın oyuncularını bloke etmek gerekiyordu ve bana bunu anlatmaya çalıştılar. Ama bir iki kere denediğimizde ben ne yapmam gerektiğini hatırlayamadığımdan herkesin canı sıkılmış gibiydi.

Sonra savunma denen şeyi denediler; önüme üç kişi yerleştirdiler, ben onların arasından sıyrılıp topu elinde tutan çocuğu yakalayacaktım. Bunun birinci kısmı kolaydı, önümdekileri rahatça itebiliyordum, ama topu tutanı yakalama şeklim bir türlü hoşlarına gitmiyordu. Sonunda beni on beş yirmi kere bir kenardaki kocaman bir meşe ağacının üstüne saldılar durumu anlayabilmem için sanırım. Ancak bir süre sonra ağaçtan bir şeyler öğrendiğimi hesaplayarak beni yine oyuna aldılar. Bu kere kızmıştım; önümdekileri devirdikten sonra topu tutan çocuğun üzerine saldırdım. O öğleden sonra epey canım acıdı, ama antrenman sona erince Fel-

lers'e gidip topu tutan çocuğun üzerine saldırmak istemediğimi, canını acıtacağımdan korktuğumu söyledim. Antrenör onun kalın giysiler içinde olduğunu, kendisine bir zarar gelmeyeceğini anlattı. Oysa gerçek çok farklıydı: onun canını acıttığım için bana kızıp sanki herkese iyi davranmaya çalışmıyormuşum gibi beni kovalayacağından korkuyordum. Kısacası, olayı anlamam biraz uzun sürdü.

Bu arada derslere de giriyordum. Deliler okulunda yapacak fazla bir şeyimiz yoktu ama burada olaylar konusunda çok daha ciddiydiler. İşi öyle ayarlamışlardı ki, derslerden üçünde bir kenarda oturup canımın istediğini yapıyordum. Sonra diğer üç derste bana okumasını öğreten bir bayan öğretmen vardı. Sadece ikimiz oluyorduk sınıfta. Kadın gerçekten çok hoş biriydi ve bir iki kere kendisi hakkında çok yaramazca şeyler düşündüm. Adı Bayan Henderson'du.

*

Sevdiğim tek ders yemekti ama ona da ders denilemezdi sanırım. Deliler okulunda annem bana bir sandviç, bir parça kek ve meyve -ama muz değil- hazırlardı ve bunları okula götürürdüm. Ama bu okulda yiyecek sekiz on şey olan bir kafeterya vardı ve ben bir türlü ne yiyeceğime karar veremezdim. Biri bir şey söylemiş olmalı ki, bir hafta kadar sonra Fellers gelip istediğimi yiyebileceğimi, 'gereğine bakılmış' olduğunu söyledi. Yaşasın!

Benim sınıfımda kimin olduğunu tahmin edemezsiniz: Jenny Curran. Kız yanıma gelip beni bi-

rinci sınıftan tanıdığını söylemişti. Şimdi iyice büyümüştü, güzel kara saçları, güzel bir yüzü ve uzun bacakları ve daha başka şeyleri de vardı. Ama onları söylemeye cesaret edemem.

Futbol işi Antrenör Fellers'in istediği gibi yürümüyordu. Hiç memnun olmuyor, sık sık herkese bağırıyordu. Bana da bağırıyordu bu arada. Öteki tarafın bizim topu tutan oyuncumuza yaklaşmalarını önlemek için bir yol arıyorlardı. Ama bizim safların tam ortasına doğru gelmediklerinde bunu başaramıyorduk. Antrenör benim karşı tarafın oyuncusunu tutmamdan da hoşlanmıyordu. O meşe ağacıyla çok çalıştığımı söyleyebilirim size. Ama yine de onların istedikleri gibi topu taşıyan oyuncunun üzerine atlıyamıyordum. İçimde bir şey bunu yapmamı hep önlüyordu.

Sonra bir gün her şeyi değiştiren bir şey oldu. Kafeteryada tepsimi almış Jenny Curran'ın yanına gidiyordum. Bir şey söylemiyordum ama okulda biraz tanıdığım tek kişi oydu ve onun yanında oturmak çok hoş bir şeydi. Kız çoğunlukla bana bakmaz, ötekilerle konuşurdu. Ben ilk başta futbolcuların arasında oturuyordum, ama onlar da bana karşı sanki orada yokmuşum gibi davranırlardı. Jenny Curran hiç olmazsa yanında olduğumun farkındaydı. Bir süre sonra başka bir çocuğun da hep kızın yanında olduğunu fark etmeye başladım. Çocuk benimle alay etmeye de başlamıştı. "Bizim Mankafa bugün nasıl bakalım?" falan gibi şeyler söylerdi. Bir iki hafta böyle devam ettikten sonra bir gün, "Ben Mankafa değilim," dedim. Herif bana baktı ve gülmeye başladı. Jenny Curran herife susmasını

söyledi, ama herif bir bardak süt alıp kucağıma boşalttı, sonra de beni korkuttuğu için oradan kaçtı.

Bir iki gün sonra herife koridorda rastladım, bana 'canıma okuyacağını' söyledi. O gün çok korktum ve öğleden sonra idmana giderken onu arkadaşları arasında gördüm. Ben yolumu değiştirmeye çalıştım, ama o yanıma gelip omzumdan itmeye başladı. Bu arada kötü şeyler söylüyordu, birden mideme vurmaya başladı. Canım çok acımamıştı ama ağlamaya ve dönüp kaçmaya başladım. Birden onların da arkamdan koştuklarını duydum. Futbol sahasına kadar koşunca birden Fellers'in orada oturmuş bana bakmakta olduğunu gördüm. Beni kovalayanlar durup geri dönerlerken Antrenör Fellers'in yüzünde garip bir ifade vardı. Bana hemen üstümü değiştirmemi söyledi. Bir süre sonra soyunma odasına üzerine oyunların işaretlendiği bir kâğıtla geldi ve gösterdiği üç oyunu elimden geldiğince ezberlememi söyledi.

O öğleden sonraki antrenmanda oyuncuları iki takım halinde dizdikten sonra birden birine topu bana geçirmesini söyledi. Ben sıranın sağ ucundan koşup kaleye kadar koşacaktım. Beni kovalamaya başladıklarında olanca hızımla koştum beni ancak yedisi sekizi birden üstüme atlayınca devirebildiler. Antrenör Fellers çok sevinçliydi; havaya sıçrıyor, herkesin sırtına şaplaklar indiriyordu. Daha önce ne kadar hızlı koşabildiğimi anlamak için yarışlar yapmıştık ama sanırım kovalandığımda çok daha hızlı koşuyordum. Hangi budala koşmazdı ki?

Her neyse, ondan sonra çok popüler oldum ve takımdaki bir iki kişi bana karşı daha iyi davran-

maya başladılar. İlk oyunumuzda korkudan öleceğim neredeyse; ama topu verdikleri birkaç sefer kale çizgisini geçtim ve ondan sonra herkes bana çok iyi davrandı. O lisede yaşamım gerçekten değişmeye başlamıştı. Artık topu alıp koşmaktan hoşlanıyordum da. Ama beni genellikle hep kenarlarda koşturuyorlardı. Ortadan koşup insanları devirmekten hâlâ hoşlanmıyordum çünkü. Gorillerden biri benim dünyadaki en iri liseli hafbek olduğumu söyledi. Bunu bir iltifat olarak söylediğini sanmıyorum.

Bayan Henderson bana artık okumayı da öğretmişti. Okumam için Tom Sawyer ile bir iki kitap daha verdi. Pek başaramadığım bir de test yaptıysa da, kitaplardan çok hoşlanmıştım doğrusu.

Bir süre sonra kafeteryada Jenny Curran'ın yanına oturmaya devam ettim ve uzun süre herhangi bir gürültü falan çıkmadı. Ama bir bahar günü okuldan eve dönerken kucağıma süt döken ve beni kovalayan o çocukla karşılaştım. Elinde bir sopa vardı ve bana 'moron' ve 'geri zekâlı' falan gibi şeyler söylemeye başladı.

Bizi seyreden başkaları da vardı ve o sırada Jenny Curran da göründü. Ben tam kaçacaktım ki, birden bilemediğim bir nedenle bundan vazgeçtim. Çocuk sopasını karnıma sokunca, yeter bu kadar diye söylendim ve kolundan yakaladığım gibi kafasına bir yumruk indirdim.

O akşam çocuğun anne, babası anneme telefon ettiler ve bir daha oğullarına el sürecek olursam beni yetkililere bildireceklerini ve 'kapattıracaklarını' söylediler. Anneme durumu anlatmaya çalış-

tım, anladığını söyledi ama çok üzüldüğünü de görüyordum. Bana artık çok iri olduğum için kendime hâkim olmamı, birine zarar verebileceğimi söyledi. Ona bir daha başkasına el kaldırmayacağıma söz verdim. O gece yatarken onun odasında ağladığını işittim.

Ama oğlanın kafasına o yumruğu indirmek futbol oyunuma yeni bir ışık getirmişti. Ertesi gün Antrenör Fellers'e beni ortada oynatmasını söyledim ve o gün beş altı kişiyi devirdim. O yıl Eyalet Takımı'na seçildim. Kendime inanamıyordum. Annem bana doğum günümde yeni bir gömlekle bir çift çorap aldı. Sonra para biriktirip Eyalet Takımı ödülü almak için gittiğimde giydiğim yeni bir elbise aldı. Yaşamım boyunca sahip olduğum ilk takım elbise. Annem kravatımı bağladı ve törene gittim.

2

EYALETLER Arası Futbol Şöleni Flomanton adında küçük bir kasabada yapılacaktı. Bu bölgeden ödül kazanmış olan beş altı kişiydik; hepimizi bir otobüse doldurup götürdüler. Oraya ancak bir iki saatte vardık, arabada tuvalet olmadığından ve ben de bir iki gazoz içmiş olduğumdan Flomanton'a vardığımızda gayet sıkışmış bir durumdaydım.

Şölen Flomanton Lisesi konferans salonunda yapılacaktı. Ben ve birkaç kişi doğruca tuvalete gittik. Ama gömleğim fermuara takıldı ve bir türlü açamadım. Bir süre uğraştıktan sonra rakip bir okuldan iyi yürekli biri halimi görüp Antrenör Fellers'e haber verdi. Fellers iki gorille gelip pantolonumu açmaya çalıştı. Gorillerden biri fermuarı açmanın tek yolunun yırtmak olduğunu söyledi. Bunun üzerine Fellers ellerini beline dayayıp, "Yani bu oğlanı oraya açık fermuarlarla malı meydanda mı göndereyim? Bu nasıl bir izlenim yaratır, ha?"

dedi. Sonra bana döndü. "Forrest, bu iş sona erene kadar kendini tutmalısın, ondan sonra bir çaresine bakarız, tamam mı?" dedi. Yapacak başka bir şey olmadığı için başımı salladım ama önümde çok uzun bir gece olacağını da biliyordum.

Salona girince bizi alkışlayan bir milyon insan vardı. Bizi sahnenin önünde herkesin görebileceği uzun bir masaya oturttular ve uzun gece hakkındaki korkularım gerçekleşti. Neredeyse salondaki herkes bir konuşma yapıyordu garsonlar ve kapıcı bile. Annemin orada olmasını isterdim, o bana yardım ederdi ama şimdi evde gripten yatıyordu. Sonunda sıra küçük altın renkli toplar olan armağanlarımızı almaya geldi. Adımız söylendikçe mikrofona gidecek, ödülümüzü alıp "Teşekkür ederim," diyecektik. Başka bir diyeceği olan varsa kısa kesmesi, yüzyıl sona ermeden oradan çıkmamız gerektiği de söylenmişti.

Herkes ödülünü aldı, sonunda sıra bana geldi. Mikrofonda biri, "Forrest Gump," dedi ben de kalkıp ödülümü aldım. Mikrofona eğilip, "Teşekkür ederim," deyince birden herkes ayağa kalkıp beni alkışlamaya başladı. Sanırım biri onlara benim bir tür geri zekâlı olduğumu söylemişti ve bana karşı iyi davranmaya çalışıyorlardı. Ama ben bu duruma çok şaştım. Ne yapacağımı bilmediğim için orada öylece durdum. Sonra herkes sustu ve mikrofondaki adam bana söyleyecek başka bir şeyim olup olmadığını sordu. Ben de, "Çişim geldi," dedim.

Salondakiler bir an hiçbir şey yapmadılar, sonra birbirlerine garip garip baktılar ve bir mırıldanma başladı. Fellers gelip kolumdan tuttuğu gibi ye-

rime götürdü. Gecenin sonuna kadar bana öfkeli bakışlarla baktıysa da, tören sona erince gorilleriyle gelip tuvalete götürdüler ve fermuarımı koparttılar, ben de bir kova dolusu işedim.

İşimi bitirince, "Gump, doğrusu konuşmayı iyi beceriyorsun," dedi.

*

Ertesi yıl fazla bir olay olmadıysa da, biri bir geri zekâlının Eyaletlerarası Futbol takımına girdiği haberini yaymış olmalıydı ki, ülkenin her tarafından mektup yağmaya başladı. Annem mektupların hepsini sakladı. Bir gün New York City'den gelen bir paketten New York Yanklees takımının bütün oyuncuları tarafından imzalanmış bir beysbol topu çıktı. Bu bana gelen en iyi şeydi. O topu sanki altındanmış gibi korurdum. Bir gün bahçede topu atıp tutarak kendi kendime oynarken kocaman bir köpek gelip havadayken yakaladı ve ısıra ısıra parçaladı. Benim başıma hep böyle şeyler gelir işte.

Antrenör Fellers bir gün beni alıp müdürün odasına götürdü. Orada Üniversite'den biri bana kolejde futbol oynamayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Beni "izlediklerini" söyledi. Ben böyle bir şey düşünmüş olmadığımdan başımı salladım.

Bu adamdan herkes korkuyor gibiydi; karşısında selama duruyorlar, "Bay Bryant" deyip duruyorlardı. Ama adam kendisine "Ayı" dememi istedi ki, her ne kadar bazı bakımlardan ayıya benziyorsa da, bunu biraz garipsedim. Fellers çok zeki olmadığımı söyledi, ama Ayı oyuncularının da öyle olduk-

larını, bana derslerimde yardım ettireceğini söyledi. Bir hafta sonra bana hiç anlamadığım bir sürü şeyin yazdığı bir test yaptılar. Bir süre sonra sıkıldım ve yazmayı yarıda bıraktım.

Ayı iki gün sonra yine geldi ve Fellers beni yine müdürün odasına götürdü. Ayı telaşlı görünüyordu ama yine de bana karşı iyi davrandı, o testte elimden geleni yapıp yapmadığımı sordu. Ben başımı salladım. Ayı, "Çok yazık, çünkü sonuç bu çocuğun geri zekâlı olduğunu gösteriyor," dedi.

Müdür şimdi, başını sallamaya başlamıştı ve Fellers de elleri cebinde, yüzünü ekşitmiş bir halde duruyordu. Kolej futbolu olasılığımın sonu gelmiş görünüyordu.

*

Benim kolej futbolu oynayamayacak kadar aptal oluşum Birleşik Devletler Ordusu'nu pek etkilemiş görünmüyordu. Herkesin mezun olduğu lisede benim de son yılımdı. Ancak benim de sahneye çıkmama ve hatta siyah cübbe giymeme izin verdiler. Müdür zamanı gelince bana "özel" bir diploma vereceğini bildirdi. Ben kalkıp mikrofona giderken iki goril de yanımdaydı. Herhalde o ödül törenindeki gibi bir konuşma yapmamam için. Ön sıradaki annem ağlayıp ellerini ovuştururken ben gerçekten bir şey başarmış gibi kendimi çok iyi hissettim.

Ama eve döndüğümüzde onun neden ağlayıp öyle davrandığını anladım. Yerel askerlik şubesine başvurmam için bir çağrı gelmişti. Ben işin ne olduğunu bilmiyordum ama annem biliyordu; 1968 yılındaydık ve çok şey olmak üzereydi.

Annem bana şubeye vermem için müdürden aldığı bir mektubu verdi ama ben kâğıdı oraya giderken kaybettim. Tam tımarhanelik bir sahneydi. Üniformalı iri yarı bir siyah gelenleri gruplara ayırıyordu. Hepimiz orada dururken gelip, "Yarınız şu tarafa, yarınız bu tarafa geçsin, öteki yarınız olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı. Herkes şaşkın şaşkın bakarken herifin tam bir moron olduğunu ben bile anlamıştım.

Bizi bir odaya alıp soyunmamızı istediler. Bundan pek hoşlanmadıysam da, herkes soyunduğu için ben de üstümdekileri çıkardım. Gözlerimize, burnumuza, ağzımıza, kulaklarımıza, hatta mahrem yerlerimize bile baktılar. Bir ara bana, "Eğil," dediler ve ben de eğilince biri parmağını kıçıma soktu.

Bu kadarı fazlaydı artık.

Dönüp eşşoğlusunun beynine bir yumruk indirdim. Birden bir gürültü koptu, bir sürü insan üzerime atladı. Ama ben buna alışkındım. Hepsini üzerimden fırlattığım gibi kapıdan fırlayıp gittim. Eve dönünce anneme olanları anlattım, canı çok sıkıldı ama, "Üzülme, Forrest, her şey düzelecek," dedi.

Düzelmedi ama. Ertesi hafta kapımızın önünde bir kamyonet durdu, içinden çıkan üniformalı ve parlak siyah miğferli askerler zili çalıp beni sordular. Ben odamda saklanıyordum; ama annem gelip beni sadece şubeye götüreceklerini söyledi. Oraya gidene kadar sanki manyakmışım gibi gözlerini benden ayırmadılar.

Girdiğimiz bir odada parlak üniformalı yaşlıca bir adam da gözlerini bana dikti. Beni bir masa ba-

şına oturtup önüme başka bir test kâğıdı sürdüler; bu kolej futbolu testinden çok daha hafifse de, yine de pek öyle kolay yutulur lokma olmadığını söylemeliyim.

İşim bitince beni uzun bir masanın başında dört beş kişinin oturduğu bir odaya soktular ve az önceki test sorularına benzer şeyler sormaya başladılar. Sonra kafa kafaya verip konuştular ve biri bir kâğıdı imzalayıp bana uzattı. Eve gidince annem kâğıdı okudu ve saçlarını sevinçten yolup Tanrı'ya şükürler etmeye başladı. Kağıtta geri zekâlı olduğumdan dolayı "Geçici Erteleme" kararı verildiğini yazıyordu.

*

O hafta yaşamımda önemli sayılacak bir şey daha oldu. Bizde pansiyoner olarak oturan bir hanım telefon şirketinde operatör olarak çalışıyordu. Adı Bayan French'ti. Gerçekten iyi, kendi halinde bir kadıncağızdı. Ama bir gece hava çok sıcaktı, uzakta gök gürlüyordu, ben koridordan geçerken kadın kapıdan başını uzatıp, "Forrest bugün bir kutu çikolata almıştım, bir tane ister miydin?" dedi.

Ben evet deyince beni odasına aldı. Çikolata kutusu masanın üzerindeydi. Bir tane verdikten sonra bir tane daha isteyip istemediğimi sordu, istediğimi söyleyince bana yatağın üzerine oturmamı işaret etti. On on beş parça yemiş olmalıyım, dışarda fırtına artmış perdeler havalanmaya başlamıştı. Bayan French beni yatağın üzerine yatırdı. Sonra mahrem yerlerimi okşamaya başladı. "Sen gözünü kapat, hiç

merak etme," dedi. Birden daha önce hiç olmamış bir şey olduğunu hissettim. Ama gözlerim kapalı olduğu için ve annem beni öldüreceği için gözlerimi açmadığımdan ne olduğunu bilemedim. Ama şu kadarını söyleyeyim, bu gelecekte her şeye başka bir gözle bakmamı sağladı.

Sorun şuydu: Bayan French her ne kadar hoş ve iyi bir kadınsa da, bana o gece yaptığı şeyleri Jenny Curran'ın yapmasını isterdim. Ama benim böyle olmam nedeniyle bunun yapılmasına pek imkân olmadığını, kızdan bir randevu bile isteyemeyeceğimi biliyordum.

Ama bu yeni deneyimim sonunda, Bayan French ile aramda geçenlerden söz etmeyerek, anneme Jenny konusunda ne yapmam gerektiğini sordum. Annem bana gerekeni yapacağını söyledi, Jenny Curran'ın annesini arayıp durumu anlattı. Ertesi akşam kapı açıldığında karşımda kim duruyordu dersiniz? Jenny Curran elbette!

Üzerinde beyaz bir elbise, saçlarında pembe bir çiçek vardı ve rüyalarımda bile görmediğim kadar güzeldi. Annem kızı içeri aldı, bir dondurma ikram edip aşağıya inmem için seslendi. Ben Jenny Curran'ı pencereden görüp hemen odama kaçmıştım. O sırada odadan çıkmak yerine arkamdan beş bin kişinin beni kovalıyor olmasını yeğlerdim. Ama o sırada annem gelip elimi tuttu ve aşağı indirip bana da bir dondurma verdi. O zaman biraz daha rahatladım.

Annem sinemaya gideceğimizi söyleyip Jenny'ye üç dolar verdi. Jenny durmadan gülüp konuşuyor, bense tam bir gerzek gibi başımı sallayıp

sırıtıyordum. Sinema evimize yakındı, Jenny biletleri aldıktan sonra içeri girip oturduk. Jenny patlamış mısır isteyip istemediğimi sordu, sonra gidip bir paket aldı ve film başladı.

Filmde Bonnie ve Clyde adında bir kadınla erkek banka soyuyorlardı ve daha başka ilginç kişiler vardı. Ancak daha çok adam öldürme falan gibi palavralar vardı. İnsanların birbirlerini öyle öldürmeleri bana o kadar komik geldi ki, ne zaman biri ölse kahkahayı basıyordum ve ben güldüğüm her sefer Jenny Curran koltuğuna gömülüyor gibiydi. Filmin yarısı geldiğinde neredeyse yere yapışacak kadar eğilmişti. Ben bunu görünce onun her nasılsa düştüğünü sanıp kaldırmak için omzundan yakaladım.

Bunu yaptığımda bir yırtılma sesi duydum ve bakınca Jenny'nin elbisesinin yırtıldığını, her şeyinin ortaya döküldüğünü gördüm. Öteki elimle çıplak yerlerini örtmeye çalıştım ama o bu kere bağırıp çırpınmaya başladı. Ben ise bir daha düşmesin diye onu sımsıkı tutuyordum ve bu arada gürültüden çevremize bir kalabalık toplanmıştı. Birden gelen biri üzerimize parlak bir ışık tuttu ve Jenny birden öyle ortaya çıkınca bir çığlık atıp koşarak dışarı fırladı.

Bundan sonra iki adam gelip kendilerini izlememi söylediler. Birkaç dakika sonra gelen dört polis de beni alıp bir polis arabasına bindirdiler. Oradan karakola gittik, parmaklarımı bir yere bastırıp fotoğrafımı çektiler ve beni hapse attılar. Korkunç bir deneyimdi bu benim için. O sırada hep Jenny'yi düşünüp kaygılanıyordum. Ama çok geçmeden an-

nem geldi, yine ağlamaya ellerini ovuşturmaya başladı ve ben yine bir halt karıştırdığımı anladım.

Dört gün sonra mahkemeye getirildiğimde yine bir tür tören yapıldı. Annem en iyi elbisemi giydirip beni aldı, orada bıyıklı bir adam yargıca uzun uzun bir şeyler söyledi, sonra annem ve diğerleri başka şeyler söylediler ve sonunda konuşma sırası bana geldi.

Bıyıklı adam beni kolumdan tutup kaldırdı, yargıç da bütün bunların nasıl olduğunu sordu. Ben ne diyeceğimi bilemediğimden sadece omuzlarımı salladım, o da buna ekleyecek başka bir şeyim olmadığını sordu bu kere. Yarım gündür orada oturduğumuz ve patlayacak gibi olduğumdan, "Çişim geldi," dedim. Yargıç kürsüsünün ardından sanki Merih'ten falan gelmişim gibi baktı yüzüme. Sonra bıyıklı adam konuştu, yargıç ona beni tuvalete götürmesini söyledi. Odadan çıkarken arkama baktığımda annemin mendiliyle gözlerini sildiğini gördüm.

Her neyse, geri döndüğümüzde yargıç çenesini kaşıyor ve durumun "çok garip" olduğunu söylüyordu. Ama bir yandan da benim düzelmem için askere ya da başka bir yere gitmem gerektiğini de anlatıyordu. Annem Birleşik Devletler Ordusu'nun geri zekâlı olduğum için beni almadığını, ama o sabah Üniversite'den gelen bir mektupta futbol oynadığım takdirde bedava okuyacağımın bildirildiğini söyledi.

Yargıç bunu da garip bulduğunu ama kent dışına çıkarsam kendisini fazla ilgilendirmediğini söyledi.

Ertesi sabah eşyalarımı topladık, annem beni otogara götürüp otobüse bindirdi. Pencereden bakarken onun yine ağlayıp gözlerini kuruladığını gördüm. Bu sahneyi artık ezberlemeye başlamıştım. Belleğime kazınmış kalmıştır. Her neyse, otobüs hareket etti ve ben de oradan uzaklaştım.

3

ÜNİVERSİTE'ye gittiğimizde Antrenör Bryant şort ve fanilalarımızla oturduğumuz jimnastik salonuna gelip bir konuşma yapmaya başladı. Fellers'in yapacağı bir konuşmaydı bu, ama benim gibi bir geri zekâlı bile adamın niyetinin kötü olduğunu anlayabiliyordu. Konuşması kısaydı; sonunda otobüse son binecek kişinin spor alanına otobüsle değil de Bryant Hoca'ın ayakkabısının burnunun üstünde gideceğini söyledi. Evet, efendim. Biz de onun sözlerinden hiç kuşkulanmayıp koşarak bindik otobüse.

Bu ağustosta oluyordu ve Alabama'da ağustos her yerden sıcaktır. Yani futbol başlığınızın tepesine bir yumurta kırsanız on saniyede pişer. Tabii Bryant kızacak diye bunu kimse denemeye kalkışamamıştır ya. Yaşam zaten katlanılmaz olduğundan onu kızdırmaya ise kimse yanaşmazdı.

Bryant Hoca'nın bana ortalığı gösterecek kendi gorilleri vardı. Bunlar beni kalacağım yere götür-

düler; burası kampüste tuğladan çok sevimli bir yatakhaneydi ama biri oraya "Maymunlar Yatakhanesi" denildiğini söyledi. Goriller de beni oraya götürüp yukarda bir odaya çıkardılar. Oda dışardan pek hoş görünebilirdi ama içerden hiç de öyle değildi. Bir kere, bu binada uzun zamandır kimse yaşamamış gibiydi; ortalık pislikten geçilmiyordu, kapıların çoğu menteşelerinden sökülmüş, camlar kırılmıştı.

Kırk derece olan sıcakta içerde birkaç kişi çırılçıplak yatıyorlar, sinekler ve böcekler vızıldıyordu. Holde koca bir yığın gazete görünce artık kolejde olduğumuzdan bunları bize okutacaklarını sanıp korktum. Ama çok geçmeden odada dolaşırken pisliğe basmamak içim gazetelerin yere serileceğini öğrendim.

Goriller oda arkadaşım olacak Curtis bilmemneyi bulma umuduyla beni odaya soktular ama içersi boştu. O yüzden eşyalarımı kendileri boşaltıp tuvalet gösterdiler. Tuvalet bir pompalı bir benzin istasyonunda bulacağınızdan da berbattı. Gorillerden biri gitmeden önce Curtis'le iyi geçineceğimi, çünkü ikimizin de bir patlıcan kadar beyne sahip olmadığımızı söyledi. Bu tür şeyler söylenmesinden artık bıktığım için bunu söyleyen gorile ters ters baktım, ama o bana hemen elli kere yatıp kalkmamı söyledi. Ben de ondan sonra her denileni yaptım.

*

Pisliği örtmek için üzerine bir çarşaf serdikten sonra yatağıma uzandım ve tam rüyamda annemi

görüyordum ki, birden kapının kırılır gibi açılmasıyla ödüm patladı. Kapıda çılgın bakışlı, patlak gözlü, ağzının ön tarafında dişi olmayan ve burnu sıkılmış limona benzeyen ve sanki mahrem şeyini prize sokmuş gibi saçları dimdik duran biri vardı. Onun Curtis olduğunu tahmin ettim.

Curtis sanki birinin üzerine saldırmasını beklermiş gibi sağına soluna bakarak ve az önce devirdiği kapının üstüne bakarak içeri girdi. Bana ilk sorduğu nereden geldiğimi sormak oldu. Ben Mobile deyince, orasının 'korkaklar' memleketi olduğunu söyledi. Kendisi fıstık ezmesi yapılan Opp'tan gelmişti ve bundan hoşlanmamışsam bir kavanoz açıp kıçıma fıstık ezmesi sürecekti. Konuşmamız bir iki gün bu kadarla kaldı.

O öğleden sonra on bin derece sıcak olan sahada antrenman yaptık. Dilim kravat gibi sarkmıştı ağzımdan. Ama yine de hep doğru hareketleri yapmaya çalıştım. Sonunda hepimizi iki takıma ayırdılar ve pas verme denemelerine başladık.

Ben Üniversite'ye gelmeden önce bana içinde bir milyon futbol oyunu olan bir paket göndermişlerdi. Fellers'e bunu ne yapacağımı sorduğumda başını sallamış, bir şey yapmayıp gidene kadar beklememi, Üniversite'de bir şeyler düşüneceklerini söylemişti.

Fellers'in öğüdünü tutmamış olmayı istedim o an; çünkü ilk pasım için koşarken yanlış yana koştum ve üzerime doğru gelen gorillerden biriyle karşılaştım. Herif durup neden bana gönderdikleri pasları çalışmadığımı sordu. Ben "Şey... Şey işte.." deyince sanki arı saldırısına uğramış gibi elini kolu-

nu sallamaya başladı ve ve kendisi benim hakkımda Bryant Hoca'yla konuşurken benim saha çevresinde beş tur koşmamı söyledi.

Bryant yüksek bir kuleden bize bakıyordu, ben koşarken gorilin onun yanına çıkıp konuştuğunu gördüm. Bryant birden öne eğildi ve sıcak bakışlarını üzerimde hissettim. Birden hoparlörde bir ses, "Forrest Gump, derhal kuleye gel," dedi. Bryant Hoca ile gorilin de aşağı indiklerini görüyordum. Oraya doğru koşarken ayaklarımın geri geri koşuyor olmasını istedim.

Ama Bryant'ın gülümsediğini görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Beni tribüne çağırdı ve bana gönderdikleri oyunları çalışıp çalışmadığımı sordu. Ben Fellers'in dediklerini anlatmaya çalıştım ama Bryant sözümü kesip oyuna dönmemi ve pasları yakalamaya başlamamı söyledi. Ondan sonra ben de ona sanırım hiç duymak istemediği bir şeyi söyledim: Lisede hiç pas almamıştım, çünkü beni hangisinin bizim kale olduğunu hatırlamadığımı ve havadan uçan topu tutamayacağımı anlamışlardı.

Bu haber üzerine Bryant Hoca'nın gözlerinde garip bir ifade belirdi, sanki aya falan bakıyormuş gibi gözlerini uzaklara dikti. Sonra gorile bir top alıp gelmesini söyledi; top gelince de bana biraz koşup dönmemi söyledi. Ben tam döndüğüm anda topu bana doğru attı. Topun ağır ağır geldiğini görüyordum, ama yine de parmaklarıma çarpıp yere düştü. Bryant Hoca bunu daha önce düşünmüş olması gerektiğini kabul edermiş gibi başını aşağı yu-

karı salladı ve ben onun her nasılsa pek memnun olmadığını fark ettim.

*

Ta küçüklüğümdem beri yanlış bir şey yaptığım zaman annemin söylediği bir şey vardı: "Forrest, çok dikkatli olmalısın, yoksa seni alıp götürürler." Bu 'bir yere' götürülmekten o kadar korkardım ki, hep daha iyi davranmaya çalışırdım, ama şimdi yaşadığım bu Maymunlar Yatakhanesinden daha kötü bir yere götürülemeyeceğim de belliydi.

Öyle kötü şeyler yapılıyordu ki, deliler okulunda bile buna katlanmazlardı örneğin tuvaletleri yerinden sökmek gibi. Helaya gittiğinizde sıçmak için yerde bir delikten başka bir şey bulamazdınız ve tuvaleti de pencereden geçen bir arabanın üstüne atmış olurlardı. Bir gece futbol takımından biri bir tüfek bulmuş, karşıdaki yatakhanenin bütün camlarını paramparça etmişti. Kampüs polisi hemen koşarak geldi ama herif nereden bulduysa bir dıştan takma motoru polis arabasının üstüne attı. Bryant Hoca onu bu suçu nedeniyle saha çevresinde birkaç tur koşturdu sonra.

Curtis ile pek iyi geçinmediğimizden yaşamım boyunca hiç bu kadar yalnız olmamıştım. Curtis'le sıkıntım kendisini anlayamadığımdı. O kadar çok küfür ediyordu ki, arada ne söylediğini anlayamıyor ve ne söylemek istediğini kaçırıyordum. Ama tek anladığım şey onun bir şeye canının sıkıldığıydı.

Curtis'in bir arabası vardı ve beni antrenmana onunla götürürdü. Bir gün kendisini sokakta bir

kanalizasyon kapağı üzerinde eğilmiş küfür ederken buldum. Anladığım kadarıyla lastiği patlamıştı ve değiştirirken cıvatalardan birini kanalizasyona düşürmüştü. Antrenmana geç kalıyorduk ki, bu da hiç hoş bir şey olmazdı. Ona, "Diğer üç tekerlekten birer tane çıkart, o zaman her tekerlekte üç cıvata olur ve böylece antrenmana yetişiriz," dedim.

Curtis küfürü bir an bırakıp yüzüme baktı. "Sen geri zekâlısın," dedi. "Nasıl olur da böyle bir şeyi düşünebilirsin?" Ben de, "Geri zekâlı olabilirim, ama aptal değilim," dedim. Curtis bunun üzerine kalkıp beni levye ile kovalamaya ve aklına gelen en kötü şeyleri söylemeye başladı ki, bu da ilişkimizi iyice berbat etti.

Ondan sonra kalacak başka bir yer bulmaya karar verdim, antrenmandan dönünce Maymunlar Yatakhanesi'nin bodrumuna gidip geceyi orada geçirdim. Aşağısı yukardan daha pis değildi ve hiç olmazsa bir de elektrik ampulü vardı. Ertesi gün yatağımı da indirdim ve orada kalmaya başladım.

Bu arada okul başlamıştı ve beni ne yapacaklarını düşünme zamanı gelmişti. Atletizm bölümündekilerden birinin tek işi geri zekâlıların sınıfı nasıl geçeceklerini düşünmekti. Derslerden bazıları kolaydı, Beden Eğitimi gibi, o yüzden beni ona yazdılar. Ama bir İngilizce ve bir de ya fen ya da matematik dersi almam gerekiyordu ve bunu atlatmanın yolu yoktu. Daha sonra öğrendim ki, bazı öğretmenler futbol oyuncularına bir şans tanırlarmış; yani bütün zamanını futbolla geçirdiği için okulda pek bulunamadığını bilirlermiş. Fen bölümünde bunlardan bir tane varmış ama ne yazık ki, fiziği

seçenlerin sınıfında "Işık" diye bir şey okutuyormuş. Ama sonunda fiziğin bile ne demek olduğunu anlamama karşın beni oraya yerleştirdiler.

İngilizce'de o kadar talihli değildim. O bölümde duruma sempati duyan kişiler olmadığından benim derslere girip çıkmamı, nasıl olsa sonra bir şeyler düşüneceklerini söylediler.

Işık dersinde bana üç kilo gelen ve çince yazılmışı andıran bir kitap verdiler. Ama ben her gece kitabımı alıp bodruma indim ve lambanın altına yerleştirdiğim yatağımda okumaya ve her nedense, bir zaman sonra bir anlam çıkarmaya başladım. Anlamadığım şey bunu neden okuduğumuzdu, ama denklemler bana çok kolay geliyordu. Öğretmenin adı Profesör Hooks'tu ve ilk testten sonra benim dersten sonra odasına gelmemi istedi. "Forrest, bana gerçeği söylemeni istiyorum," dedi. "Bu soruların yanıtlarını sana biri mi verdi?" Ben başımı salladım. Bunun üzerine bana üzerinde bir problem yazılı bir kâğıt verip yanıtı bulmamı istedi. İşim bitince kâğıda kalkıp başını sallayarak, "Tanrım sen çok büyüksün," dedi.

İngilizce dersi çok farklıydı. Öğretmen Bay Boone çok aksi bir insandı ve çok konuşuyordu. İlk günün sonunda bizden o akşam oturup kendi otobiyografimizi yazmamızı istedi. Bu yapmaya kalkıştığım en güç şey oldu, ama gece sabaha kadar uyumadım, ve bana sınıfta kalmamı söylediklerinden düşünüp düşünüp aklıma geleni yazdım.

Bay Boone birkaç gün sonra kâğıtlarımızı dağıtırken herkesle alay etti. Sıra bana gelince hapı yuttuğumu düşünüyordum. Ama benim kâğıdımı

okumaya başladı ve herkesle birlikte o da kahkahayla güldü. Deliler okulunda okuduğumu, Fellers Hoca ile futbol oynadığımı, Eyaletlerarası Futbol şölenine katıldığımı, Jenny Curran'ı ve sinemada olanları anlatmıştım. Bay Boone yazımı okuduktan sonra, "İşte buna özgünlük derler," dedi. "Benim istediğim buydu." Herkes dönüp bana bakınca da, "Bay Gump, siz yaratıcı yazı bölümüne geçmeyi düşünmelisiniz," dedi. "Bütün bunlar aklınıza nasıl geldi?" Ben de, "Çişim geldi," dedim.

Bay Boone bir an durakladı, sonra kahkahayı bastı, ardından da bütün sınıf güldü. "Bay Gump, çok nükteci bir kişiliğiniz var," dedi.

Ben yine şaşmıştım.

*

İlk futbol maçı birkaç hafta sonra cumartesi günüydü. Bryant Hoca beni ne yapacağını bulana kadar antrenmanlar çok kötü geçmişti. Ama sonunda o da Fellers'in lisede bulduğu çözüme geldi. Topu bana verip koşturdular. O gün çok iyi koştum ve Georgia Üniversitesi'ni 35'e 3 yendik. Sonra herkes canımı acıtana kadar sırtıma şaplaklar indirdi. Ben yıkandıktan sonra anneme telefon ettim. Annem de maçı radyoda dinlemişti ve sevinçten patlayacak gibiydi! O gece herkes bir partiye falan gitti. Ama beni çağıran olmadığından ben de bodruma indim. Bir süre sonra yukarda bir yerden gelen hoş bir müzik duydum ve bilmem neden bunun ne olduğunu anlamak için yukarı çıktım.

Bubba adındaki çocuk odasında ağız mızıkası çalıyordu. Antrenmanda ayağı kırıldığı için onun

da gidecek bir yeri yoktu. Beni bir yatağa oturtup çalmaya devam etti. Bir saat kadar sonra bir kere denememe izin verip vermeyeceğini sordum. "Peki," dedi. Bunun yaşamımı tümüyle değiştireceğini asla hayal bile edemezdim.

Bir süre denedikten sonra gayet iyi çalmaya başladım. Bubba çılgına dönmüş, hiç bu kadar güzel müzik duymadığını söylüyordu. Bubba daha sonra mızıkayı yanımda götürmeme izin verdi ve ben odamda uykum gelene kadar çaldım.

Ertesi pazar günü Bubba'ya çalgıyı geri vermek istedim ama o kendisinde bir tane daha olduğunu onun bende kalabileceğini söyledi. Çok mutlu oldum. Bir ağacın altına oturup akşama kadar çaldım.

Öğleden sonra güneş batmaya başladığında Maymunlar Yatakhanesi'ne dönerken arkamdan bir kızın, "Forrest!" diye seslendiğini duydum.

Dönünce Jenny Curran'la karşılaştım.

Kızının yüzü gülüyordu, gelip elimi tuttu, dünkü maçı seyrettiğini benim ne kadar iyi oynadığımı falan söyledi. Anladığım kadarıyla sinemada olanlar için kızgın değildi ve benim kabahatim olmadığını söyledi. Kendisiyle bir Coca Cola içip içmeyeceğimi sordu.

Jenny Curran'la orada oturuyor olmak inanılır gibi değildi. Jenny müzik ve tiyatro okuduğunu ve artist ya da şarkıcı olmak istediğini söyledi. Bir de folk müziği çalan küçük bir orkestrada çalıyordu ve ertesi akşam Öğrenci Derneği binasında çalacaklarını söyleyip beni de çağırdı. O saati nasıl iple çektiğimi size anlatamam.

4

BRYANT Hoca'nın bulduğu çok gizli bir şey var, bunu hiç kimseye, hatta kendi kendimize bile söylememiz gerekiyordu. Bana topu yakalamayı öğretiyorlardı. Antrenmandan sonra her gün iki gorille çalışıyor, pasları tutmaya çalışıyor ve öyle yoruluyordum ki, dilim neredeyse göbeğime kadar sarkıyordu. Ama pasları tutmaya başlamıştım ve Bryant Hoca bunun bizim 'gizli silahımız' olduğunu söylüyordu. Rakip takım bana top atmadıklarını kısa zamanda anlayacak ve bana dikkat etmeyecekti.

Bryant Hoca, "Sonra seni serbest bırakacağız," dedi. "Bir doksan boy, yüz yirmi kilo ve yüz metreyi 9.5 saniyede koşma. Müthiş bir şey olacak bu!"

Bubba ile artık iyi arkadaştık ve bana mızıkada yeni melodiler öğrenmeme yardım ediyordu. Kimi zaman bodruma geliyor, birlikte çalıyorduk. Bubba benim zamanla kendisinin asla olamayacağı kadar iyi olacağımı söylüyordu. O ağız mızıkası müziği ol-

masaydı herhalde pılımı pırtımı toplar eve dönerdim, ama müzik o kadar hoşuma gidiyordu ki, bunu anlatmam bile imkânsız. Sanki bütün vücudum mızıkaydı. Mızıka çalmanın püf noktası dilde, dudaklarda, parmaklarda ve boynun hareketindedir. Ben o kadar pas peşinde koştuktan sonra dilimin uzadığını ve bunun da işe yaradığını düşünüyordum.

Ertesi cuma günü kendime iyice çekidüzen verdim, Bubba da saç ve traş losyonu vermişti. Artık Öğrenci Derneği'ne hazırdım. Orada epey bir kalabalık vardı ve Jenny Curran üç dört kişiyle sahnedeydi. Jenny uzun etekli bir elbise giymişti ve gitar çalıyordu, bir başkasında bir banço vardı, bir diğeri de parmaklarıyla kontrbas tellerini titretiyordu.

Jenny beni görünce gözleriyle öne gelip oturmamı işaret etti. Orada yere oturup Jenny Curran'ı seyretmek çok hoştu doğrusu. Daha sonra çikolata alıp ona da ikram etmeye karar verdim.

Bir saat kadar çaldılar, herkes mutlu ve keyifli görünüyordu. Joan Baez, Bob Dylan ve Peter, Paul ve Mary müziği çalıyorlardı. Ben de gözlerim kapalı onları dinlerken birden nedenini bilemeden ağız mızıkamı çıkardım ve onlarla çalmaya başladım.

İşte o zaman çok garip bir şey oldu. Jenny, "Blowin in the Wind"i okuyordu, ben çalmaya başlayınca bir an durdu, banço çalan da durdu, şaşkın şaşkın bana baktılar, sonra Jenny devam için işaret verdi, banço çalan bana bir süre çalmama izin verdi ve herkes beni alkışlamaya başladı.

Jenny dinlenme anında yanıma gelip, "Forrest, onu çalmayı ne zaman öğrendin?" dedi. Her neyse,

Jenny ondan sonra beni de topluluklarına aldı. Her cuma konser vardı ve eğer kent dışında maçımız yoksa gecede yirmi beş dolar kazanıyordum. Jenny Curran'ın banço çalan herifle yattığını öğrenene kadar cennette gibiydim.

*

Ne yazık ki, İngilizce dersi pek iyi değildi. Otobiyografimi sınıfa okuduktan bir iki hafta sonra Bay Boone beni çağırıp, "Bay Gump, sanırım artık komiklikten vazgeçip ciddi olma zamanı geldi," dedi. Bana şair Wodsworth hakkında yazdığım ödevi uzattı.

"Romantik Dönem bir 'klasik palavrası' ardından gelmiş değildir," dedi. "Pope ve Dry'den de 'bok' değillerdi."

Bana yazıyı tekrar yazmamı söyleyince Bay Boone'un benim geri zekâlı olduğumu bilmediğini ama artık anlayacağını fark ettim.

Bu arada biri birine bir şey söylemiş olmalı ki, bir gün atletizm bölümü danışmanım gelip benim o gün hiçbir derse girmememi, Üniversite Sağlık Merkezi'nde Doktor Mills diye birini görmeye gitmemi söyledi. Oraya erkenden vardım. Doktor Mills'in önünde bir tomar kâğıt vardı, onlara bakarak bana sorular sormaya başladı. Konuşması bitince soyunmamı söyledi, ancak donumu çıkartmayacağımı duyunca sevinmiştim askeri doktorlar önünde olanları unutamıyordum çünkü. Mills beni dikkatle muayene etti, gözlerimin içine baktı, dizkapaklarıma lastik bir çekiçle vurdu.

Doktor daha sonra öğleden sonra yine gelmemi, ağız armonikamı da getirmemi söyledi. İyi çaldığımı duymuştu; acaba tıp sınıflarından birine de çalar mıydım? Bu benim gibi geri zekâlı birine bile garip gelmişti ama peki dedim.

Hepsi de yeşil önlüklü olan ve notlar alan yüz kişi kadar vardı sınıfta. Doktor Mills beni sahnede bir iskemleye oturttu, önüme bir sürahi ile bir bardak koydu.

Hiç anlamadığım bir şeyler anlattı sonra, ama aradan biraz zaman geçince onun benden söz etmekte olduğunu fark ettim.

"Idiot savant," dedi ve herkes bana baktı.

"Kravatını bağlayamayan, ayakkabılarını bile güç bağlayan, altı ile on yaş arasındaki bir çocuğun zihinsel kapasitesine ve eh, bir Adonis gövdesine sahip olan..." Doktor Mills bana bakıp hiç de hoşlanmadığım bir şekilde gülümsüyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu.

"Ama bu akıllı geri zekâlının zihninde bazı parıltılı noktalar vardır. Forrest herhangi birinizi zorlayacak ileri matematik denklemleri çözebilmekte, bir Liszt ya da Beethoven kolaylığıyla melodileri kapmaktadır. İşte beyler, akıllı geri zekâlı."

Ne yapmam istendiğini bilmiyordum ama benden bir şeyler çalmamı istediği için armonikamı çıkardım ve "Tıslımlı Canavar Puff"ı çalmaya başladım. Herkes sanki karşılarında bir böcek falan varmış gibi bakıyordu bana ve parça bittikten sonra alkış falan tutmadan öylece bakmaya devam ettiler. Parçayı beğenmediklerini düşünerek ayağa kalk-

tım, "Teşekkür ederim," deyip oradan çıktım. Bok yesinler!

*

O okul döneminde önemli iki şey daha oldu. Biri Milli Kolej Futbol Şampiyonası'nı kazanıp Orange Bowl'a gitmemiz, diğeri de Jenny Curran'ın banço çalan herifle yattığını öğrenmem.

Üniversite'de bir partide çalacaktık o gece. Öğleden sonra o kadar çok çalışmıştık ki, susuzluktan neredeyse çatlayacaktım. Maymunlar Yatakhanesinden beş altı blok ötede küçük bir dükkân vardı, oraya gidip limon ve şeker almayı ve annemin yaptığı gibi limonata hazırlamayı düşündüm. Tezgâhın ardındaki şaşı kadın bana sanki dükkânı soymaya gelmişim gibi bakıyordu. "Limon istiyorum," dedim. Kadın limonu olmadığını söyledi. Limon yoksa da gazoz falan olup olmadığını sordum. Ama o tür bir yer değilmiş. Ben bir saat kadar falan çevreme bakınmıştım ki, kadın huysuzlanıp, "Bir şey satın almayacak mısın?" diye sordu. Ben de raftan bir kutu şeftali ve şeker aldım. Limonata olmazsa şeftalilere şeker katıp suyunu içerim diye düşünüyordum. Bodruma dönünce çakımla tenekeyi açtım, şeftaliyi çorabımın içine sokup ezdim ve suyunu bir bardağa boşalttım, içine şeker de katıp karıştırmaya koyuldum. Ama size tadının hiç de limonataya benzemediğini söylemeliyim doğrusunu isterseniz sıcak çoraptan başka bir tadı yoktu ya.

Saat yedide derneğe gittiğimde sahne düzenleniyordu ama Jenny ile banço çalan herif ortalarda görünmüyorlardı. Biraz dolandıktan sonra hava al-

mak için otoparka çıktım. Jenny'nin arabasını görünce o yana yürüyeyim dedim.

Arabanın camları buhar tuttuğu için içersi görünmüyordu. Belki de kız içerde kaldı ve dışarı çıkamıyor, belki de o buhar zehirli egzos gazıdır falan diye düşündüm, içeri bakmak için kapıyı açtım. Kapıyı açınca da ışık yandı.

Jenny elbisesinin üstü aşağıya, altı yukarı çekilmiş bir halde arka koltukta yatıyordu. Banço çalan herif de üzerindeydi. Jenny beni görünce sinemada olduğu elini kolunu sallayıp bağırmaya başlayınca onun tecavüze uğradığını sandım ve bançocuyu üzerinde tek şey olan gömleğinden çektiğim gibi kızın üzerinden kaldırdım.

Yine yanlış bir şey yaptığımı anlamak için fazla akıllı olmak gerekmezdi. İnsan düşünse bile ondan sonra olanlar aklına gelmez. Herif de kız da bana küfürler yağdırıyorlar, Jenny üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. Sonunda, "Forrest bunu nasıl yaptın!" diyerek çekip gitti. Bançocu da çalgısını alıp gitti.

Bundan sonra grupta çalamayacağım anlaşılınca ben yine bodruma döndüm. Neler olduğunu pek anlamamıştım, ama o akşam Bubba ışığımı görüp de aşağıya gelince kendisine olanları anlattım. "Forrest, o insanlar sevişiyordu!" dedi. Bunu ben de düşünebilirdim aslında, ama doğrusunu isterseniz düşünmek istediğim şey değildi. Ama bir insanın kimi zaman gerçeklerle yüz yüze gelmesi de gerekir.

Jenny'nin bançocu ile yaptığı şeyi benimle yapmayı hiç düşünmediği o kadar açık bir şeydi ki, ka-

famı futbola verebilmem herhalde çok hayırlı oldu. O sırada hiç yenilmemiştik ve Orange Bowl'da Milli Şampiyonluk için o Nebraska'lı köylülerle oynayacaktık. Kuzey'den bir takımla maçımız olduğunda, karşı tarafta mutlaka bir siyah oyuncu bulunduğundan ve -eski oda arkadaşım Curtis gibi- bazılarının bu duruma öfkelendiğinden hep olaylı günler yaşardık. Ben şahsen insanın rengine aldırmazdım; hem tanıdığım siyahlar bana karşı beyazlardan daha iyi davranmışlardı o güne kadar.

Her neyse, Miami'de Orange Bowl'a vardığımızda epey heyecanlıydık. Bryant Hoca soyunma odasında kazanmak istiyorsak sert falan oynamamızı söyledi ve sonra da oyun başladı. Top doğruca bana geldi, ben de kaptığım gibi Nebraska'nın siyah köylüleriyle her biri 250 kilo gelen beyazların üzerine doğru koştum.

Tüm öğleden sonra öyle geçti. Devre arasında onlar 28-7 ilerdeydiler ve bizler de tükenmiş gibiydik. Bryant Hoca yine soyunma odasına gelip sanki kendisini düş kırıklığına uğratacağımızdan hiç kuşku duymamış gibi başını salladı. Sonra hafbek Snake ile bir iki kişiyi tahta başına çağırıp bir şeyler gösterdikten sonra bana kendisiyle koridora çıkmamı söyledi.

"Forrest, bu pis durumun sona ermesi gerek," dedi. Yüzü yüzüme yakındı, sıcak soluğunu yanağımda hissediyordum. "Forrest, bir yıldır sana gizliden gizliye pas verip almasını öğrettik ve çok başarılı oldun. Şimdi bunu bu Nebraska köylüleri arasında yapacaksın. Herifler senin ayakbileklerine asılacaklardır. Ama artık iş sana kaldı oraya

çık ve sanki yabani bir hayvan kovalıyormuş gibi koş."

Başımı salladım, sonra da sahaya çıkma zamanı geldi. Herkes bağırıp alkışlıyordu, ama ben omuzlarıma haksız bir yük yüklendiğini düşünüyordum. Ne çıkardı ama? Kimi zaman böyle olurdu işte.

Topu ilk ele geçirdiğimizde Snake, "Şimdi Forrest Oyunu'na başlıyoruz," dedi. "Yirmi metre koş, geriye baktığında topu elinde bulacaksın." Gerçekten de öyle oldu! Skor birden 28-14'e yükseldi.

Ondan sonra gayet iyi oynadık. Karşı taraf benim topu yakalayabildiğimi anladığında 28-21 olmuştuk. Bundan sonra arkama iki kişi taktılar. Ama o zaman da açıkta oynayan Gwinn Snake'in pasını aldı. Durum 28-24.

Ben kenarda beklerken Bryant Hoca yanıma geldi. "Forrest, beynin olmayabilir, ama bu oyunu kazanmalıyız. Bunu kazanırsan ne istersen yaparım seni, istersen Birleşik Devletler Başkanı bile olabilirsin. Hele bir gol daha at da." Bir köpekmişim gibi başımı okşayıp beni oyuna soktu sonra.

Snake, "Forrest, Gwinn'e pas verir gibi yapacağım ama topu sana atacağım," dedi. "Sen köşeye koş, topu orada bulacaksın." Snake'in gözleri kaplan gözü gibi parlıyordu. Başımı sallayıp denileni yaptım.

Gerçekten de Snake'in topunu birden elimde buldum ve önümdeki kaleye doğru koşmaya başladım. Ama tam o sırada üzerime atlayan dev gibi biri hızımı kesti, o Nebraska köylülerinin hepsi üstüme üşüştüler. Lanet olsun! Birkaç metre daha gide-

bilseydim maçı kazanacaktık. Ayağa kalktığımda Snake ile diğerlerinin yeni bir hücum için saf halinde dizildiklerini gördüm. Ben tam yerimi almıştım ki, top başımın üzerinden sekiz on metre ileri fırladı. Maç sonuna üç saniye kaldığı için topu auta atıp saati durdurmak istiyor olmalıydı.

Ama Snake'in kafası karışmış olmalıydı. Belki de üçüncü devreyi oynadığımızı sanmıştı. Ama biz dördüncü devreyi oynuyorduk ve topla birlikte maçı da kaybettik tabii. Doğrusu yaptığı şey tam benim yapacağım bir hareketti.

Ama ben çok daha fazla üzülmüştüm. Jenny Curran'ın maçı seyrettiğini ve topu alıp da maçı kazandığım takdirde kendisine yaptıklarımı bağışlayacağımı umuyordum. Ama olmadı işte. Bryant Hoca olanlar için çok üzülmüştü ama, "Eh, ne yapalım, biz de gelecek yıl kazanırız," dedi.

Ama gelecek yıl ben takımda olmayacaktım.

5

ORANGE Bowl maçından sonra Atletizm Bölümü ilk dönem notlarımı aldı ve çok geçmeden de Bryant Hoca beni odasına çağırdı.

"Forrest, İngilizce'den kalmanı anlıyorum," dedi. "Ama Işık diye bir dersten A alırken, beden eğitiminden F almanı hiç anlayamadım. Hem de Güneydoğu'nun En Değerli Kolej Beki seçilmişken!"

Uzun bir hikâyeydi ama Hoca'yı üzmek istemedim. Futbol alanında kale direklerinin arasındaki mesafeyi bilmeme ne gerek vardı ki? Bryant Hoca çok kederli bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. "Forrest, söylemeye üzülüyorum, ama okuldan atıldın ve yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi.

Ben orada ellerimi ovuşturup öylece dururken birden ne demek istediğini anlayıverdim. Artık futbol oynayamayacaktım. Üniversite'den çıkacaktım. Belki de arkadaşların hiçbirini bir daha göremeye-

cektim. Belki Jenny Curran'ı da. Bodrumumdan çıkacaktım ve gelecek dönem Işık derslerine katılamayacaktım. Farkına varmadım ama gözlerimden yaşlar boşanmaya başlamıştı. Hiçbir şey söylemeden, başımı yere eğip öylece durdum.

Sonra Hoca ayağa kalktı, gelip kolunu omuzlarıma attı.

"Forrest, oğlum," dedi. "Buraya ilk geldiğinde ben böyle bir şey olacağını bekliyordum. Ama onlara bana o çocuğu bir mevsimlik verin, dedim. Eh, Forrest, mükemmel bir mevsim yaşadık. Snake'in topu auta atması senin suçun değildi..."

Başımı kaldırdığımda onun da gözlerinin yaşlı olduğunu gördüm.

"Forrest, bu okulda senin gibi futbol oynayan hiç olmadı ve bir daha da asla olmayacak," dedi. "Çok iyiydin."

Hoca sonra pencereye gidip dışarı baktı. "Talihin açık olsun, evlat. Haydi git artık," dedi.

Böylece Üniversite'den ayrıldım.

Bodruma eşyalarımı toplamaya inmiştim. Bubba iki birayla gelip birini bana verdi. O güne kadar bira içmiş değildim ama şimdi insanın buna nasıl alışacağını anlamıştım.

Bubba beni Maymunlar Yatakhanesi dışına çıkarınca karşımda bütün futbol takımını buldum.

Hiçbirinin sesi çıkmıyordu. Snake gelip elimi sıkarak, "Forrest, o pasa çok üzüldüm," dedi. "Boş ver, Snake," dedim ben de. Sonra hepsi gelip elimi sıktılar. Hatta yatakhanede kapı kırmanın sonunda boynundan aşağısı alçıda olan Curtis bile.

Bubba eşyalarımı otobüse kadar taşımama yar-

dım edeceğini söylediyse de, ben yalnız gitmeyi yeğledim.

*

Otobüs Mobile'e vardığında gece olmuştu. Annemin üzüleceğini bildiğimden olanları kendisine bildirmemiştim. Eve yürüyerek gittiğimde odasında ışık gördüm. Çıkıp baktığımda annem yine her zamanki gibi ağlıyordu. Ordu'nun sınıfta kaldığımı duymuş olduğunu ve o gün Askerlik Şubesi'ndan beni çağırdıklarını bildirdi. Bugün bildiklerimi o gün bilseydim Şube'nin yanına bile uğramazdım ya.

Annem beni birkaç gün sonra oraya götürdü. Gideceğimiz yer her neresiyse yolda acıkırım diye yiyecek bir şeyler de hazırlamıştı. Dört beş otobüsün yanında yüz kadar genç bekliyordu. Annem herkese bağıran iriyarı bir başçavuşun yanına gidip, "Oğlum geri zekâlıdır, onun neden alıyorsunuz?" diye sordu. Ama başçavuş annemin yüzüne bakıp, "Hanımefendi bunları ne sanıyorsunuz?" dedi. "Einstein'lar mı?" Sonra bağırıp çağırmaya devam etti. Az sonra bana da bağırdı, ben de otobüse bindim, yola koyulduk.

*

Deliler okulundan ayrıldığımdan bu yana herkes bana bağırmıştı Fellers Hoca, Bryant Hoca ve goriller, ve şimdi de askerler. Ama şunu belirteyim askerler herkesten çok bağırıp herkesten kötü konuşuyorlardı. Hiç mutlu değillerdi. Dahası, antrenörler gibi beyinsiz ve aptal olduğunuzu söylemez-

ler, daha çok mahrem yerlerinizle ilgileniyormuşlar gibi konuşurlardı. Doğrusu zaman zaman Curtis'in futbol oynamaya başlamadan önce askerlik yapıp yapmadığını merak etmiyor değildim.

Her neyse, otobüste yüz saat gittikten sonra Georgia'da Fort Benning'e vardık. Kışlanın durumu Maymunlar Yatakhanesi'nden biraz daha iyiydi ama yemekler daha çok olmasına karşın berbattı.

Bundan ötesi aylar boyunca bize bağırmaktan ve hep bir şeyler yapmamızı söylemekten başka bir şey olmadı. Bize ateş etmesini, el bombası atmasını, karnımız üzerinde sürünmeyi öğrettiler. Bunları yapmadığımız zaman ya koşuyor, ya da helaları falan temizliyorduk. Fort Benning'den hatırladığım tek şey ortalıkta benden akıllı kimsenin olmadığıydı ki, bu da beni bayağı rahatlatmıştı.

Oraya vardıktan kısa bir süre sonra, tüfek talimindeyken yanlışlıkla su kulesinde bir delik açtığım için beni mutfağa verdiler. Mutfağa gittiğimde aşçı hasta falan olmalıydı ki, biri bana, "Gump, bugün aşçı sen olacaksın," dedi.

"Ben hiç aşçılık yapmadım," dedim.

"Kimin umurunda, burası Sans Souci lokantası değil ya," dediler.

Biri, "Türlü yap, kolaydır," dedi.

"Neyle yapacağım?" diye sordum.

"Kilerdeki buzbolabına git. Bulduğun her şeyi kazana at kaynat."

"Ya lezzeti güzel olmazsa?" diye sordum.

"Kimin umurunda ki? Sen burada lezzetli bir şey yedin mi ki?"

Orada haklıydı işte.

Buzdolabından ve kilerden kutu kutu domates, fasulye, şeftali, et, pirinç, un ve çuval çuval patates aldım. Hepsini bir kenara toplayıp birini, "Bunları ne içinde pişireceğim?" diye sordum.

"Dolapta tencere var," dedi. Ama dolaba bakınca oradaki iki tencerenin bölükteki yüz adama yemek yapmak için yetmeyeceğini anladım.

"Neden teğmene sormuyorsun?" dedi biri.

Bir başkası, "Teğmen eğitimde," dedi.

"Benim aklım ertmez," dedi biri. "Bizimkiler buraya geldiklerinde aç olacaklardır, onun için bir şey düşünsen iyi edersin."

"Ya bu?" diye sordum. Bir köşede iki metre yüksekliğinde ve bir buçuk metre çapında demirden bir şey vardı.

"O mu? O buhar kazanıdır. Onun içinde yemek pişirilmez."

"Neden?"

"Bilmem. Senin yerinde olsam elimi sürmezdim."

"Ama sıcak," dedim. "İçinde de su var."

"Ne istersen yap," dedi biri. "Bizim kendi işimiz var."

Ben de buhar kazanını kullandım. Bütün konserve tenekelerini açtım, patatesleri soydum ve topladığım her şeyle birlikte yirmi şişe kadar salça ile hardalı da içine boca ettim. Bir süre sonra türlü kokmaya başlamıştı.

"Nasıl gidiyor?" diye biri seslendi.

"Bir tadayım bakayım," dedim.

Kazanın kapağını açtım; içerde hepsi fokur fokur kaynıyor, arada sırada bir soğan ya da patates üste çıkıyordu.

"Bir tadayım bakayım," dedi biri. Bir fincan alıp daldırdı.

"Hey, daha olmamış," dedi. "Isıyı arttır biraz. Bizimkiler neredeyse gelirler."

Kazanın ısısını arttırdım ve gerçekten çok geçmeden bölük eğitimden gelmeye başladı. Kışladan duş sesleri geliyor, millet akşam yemeği için giyiniyordu. Az sonra da yemekhaneye dolmaya başladılar.

Ama türlü hâlâ hazır değildi, tattığımda ağzıma çiğ parçalar geliyordu. Yemekhanede ise homurdanmalar başlamıştı. Bu nedenle ısıyı biraz daha artırdım.

Yarım saat sonra cezaevinde isyan varmış gibi bıçak ve çatallarıyla masalara vurmaya başladıklarında hemen bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm ve düğmeyi sonuna kadar çevirdim.

Heyecandan ne yapacağımı bilemeyerek orada öylece oturup kazana bakarken birden başçavuş içeri daldı.

"Neler oluyor burada?" diye sordu. "Adamların yemekleri nerede?"

"Şimdi hazır olacak," diyordum gibi kazan birden homurdanıp sarsılmaya başladı. Kenarlarından buharlar fışkırdı, yere bağlı ayaklarından biri koptu.

"Bu da ne?" diye sordu başçavuş. "O kazanın içinde bir şey mi pişiriyorsun yoksa?"

"Akşam yemeği o işte," dedim. Başçavuşun yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sonra otomobil kazası geçirmek üzereymiş gibi bir korku ifadesi gördüm ve kazan da o an patladı.

Bundan sonra neler olduğunu pek bilemiyorum. Kazanın çatıyı delip havaya uçtuğunu ve bütün pencere ve kapılarından da yerlerinden kopup uçtuklarını hatırlar gibiyim.

Bulaşıkçı ile tabakları kurulayan iki kişi sanki roket adamlarmış gibi duvarın içinden geçip dışarı fırladılar.

Başçavuşla ben mucize eseri olarak kurtulduk. Zaten el bombasına en yakın olanların da pek zarar görmediklerini öğretmişlerdi bize. Ama her nasıl da ikimizin de elbiseleri uçup gitmiş, sadece benim başımdaki aşçıbaşı şapkası kalmıştı.

Yemekhanede oturanlara da bir şey olmadı. Sadece hepsi türlüye bulanmış olarak sanki savaş şoku geçiriyorlarmış gibi öylece kaldılar oturdukları yerlerde. Ama yemeğin ne olduğu hakkında soruları da kesilmişti.

O sırada bölük komutanı geldi.

"Neydi o?" diye bağırdı. "Ne oldu?" İkimize şöyle bir baktı. "Başçavuş Krantz, o sen misin?"

"Gump - Kazan - Türlü!"dedi başçavuş ve sonra birden kendini toplayıp duvardan bir satır kaptı.

"Gump -Kazan -Türlü!" diye bağırarak satırı kaldırdığı gibi bana doğru gelirken ben kapıdan fırlayıp koşmaya başladım. Beni tören alanında, Subaylar Kulübü'nde ve otoparkta kovaladı ama yetişemedi. Yetişemezdi ama; koşmak benim işimdi. Ama şunu da söyleyim ki, bu kere gerçekten hapı yuttuğuma emindim.

*

Sonbaharda bir gece Bubba telefon etti. Ayağı kırıldığı için atletizm bursunu bıraktığını ve okuldan ayrılacağını söyledi. Birmingham'a gelip Üniversite'nin Mississippi ile yapacağı maçı seyretmemi istedi. Ama ben türlünün patladığı günden beri neredeyse bir yıldır cumartesileri izinsiz olduğumdan gidemedim.

Ondan bir ay kadar sonra da yola çıktık. Bir yıldır robotlar gibi eğitim görmüştük ve 10.000 mil uzakta bir yere gidiyorduk. Bunu söylerken abartmaya kaçtığım sanılmasın, gittiğimiz yer Vietnam'dı. Arkadaşlar orasının bizim bu yıl içinde çektiklerimizin yanında hafif kalacağını söylüyorlardı. Sonunda bunun abartma olduğu anlaşıldı ya.

*

Oraya şubatta vardık ve hayvan vagonlarıyla Güney Çin Denizi kıyısından yaylalardaki Pleiku'ya götürüldük. Yolculuk kötü değildi, manzara da muz ağaçları ve küçük çekik gözlülerin çalıştıkları pirinç tarlalarıyla gayet hoştu doğrusu. Bize çok iyi davranıyorlar, bize hep el falan sallıyorlardı.

Üzerindeki kırmızı toz bulutu nedeniyle Pleiku'yu yarım günlük yoldan görebildik. Kentin eteklerinde Alabama'da gördüklerimden bin beter kulübeler gördüm. Tugay karargâhına vardığımızda o kızıl toz bulutu dışında ortalığın pek kötü olmadığına dikkat ettim. Ortalıkta savaş falan yoktu, çadırlar göz alabildiğine uzanıyordu. İnsan kendini Fort Benning'de sanabilirdi yani.

Çekik gözlülerin yılbaşı -Tet gibi bir şey- olduğu için ateşkes ilan edildiğini söylediler. Biz zaten korktuğumuz için çok rahatlamıştık. Ama barış ve sessizlik uzun sürmedi.

Yerimize yerleştikten sonra Tugay Hamamı'na gidip yıkanmamızı söylediler. Tugay Hamamı kenarına üç dört büyük su tankeri konulmuş kocaman bir çukurdu. Üniformalarımızı çukurun kenarına katlayıp bırakacak ve çukura inecektik, orada da üzerimize hortumla su fışkırtacaklardı.

Ama bir haftadır yıkanmadığımızdan kokmaya başlamıştık ki, su doğrusu çok iyi geldi. Çukurda suyun altında dalga geçip oyalanıyorduk ki, birden karanlığın basmasıyla havada garip bir ses duyduk. Bizi hortumlayan herif, "Geliyorlar!" diye bağırdı ve çukurun kenarındaki herkes bir anda yok oldu. Biz orada çırılçıplak birbirimize bakarken birden yakınlarda büyük bir patlama oldu. Ardından bir daha. Herkes bağırıp küfür etmeye, üniformalarını giymeye çalıştı. Patlamalar da giderek artarken biri, "Yere yatın!" diye bağırdı. Hepimiz zaten toprağa yapışmış ve artık insandan çok solucana benzediğimizden bu doğrusu biraz komik bir emirdi.

Patlamalardan biri üstümüze bir şeyler fırlatınca öteki uçtakiler bağırıp çağırmaya, kanayan yerlerini tutmaya başladılar. Çukurun saklanacak en güvenli yer olmadığı anlaşılıyordu. Başçavuş Krantz birden çukurun başında belirdi, oradan çıkıp kendisini izlememiz için seslendi. Biz çukurdan çıkarken patlamaların ardı arkası kesilmiyordu. Çukurun kenarına çıkınca dehşete kapıldım. Bize su sıkanlardan dört beşi orada yatıyorlardı. Artık

insan denecek bir halleri kalmamıştı. Sanki çırçır makinesinden geçmiş gibiydiler. O güne kadar hiç ölü görmemiştim ve bu o güne kadar ve o günden sonra benim için en korkunç sahne olmuştur.

Çavuş Krantz kendisini izlememizi işaret etti. Tepeden bakılsaydı epey komik bir manzara oluşturuyor olmalıydık. Yüz elli tane çıplak adam yerde solucanlar gibi sürünüyordu!..

Çavuş Krantz bizim üçümüzü dördümüzü birden bir dizi halinde kazılmış siperlere yerleştirdi. Ama içeri girer girmez o yıkanma çukurunda kalmış olmayı istedim. O siperler insanın beline kadar yağmur suyu doluydu ve içlerinde kurbağalar, böcekler ve yılanlar dolaşıyordu.

Bombardıman bütün gece devam etti ve bizde aç açına o çukurlarda bekledik. Şafak sökmeden az önce ortalık sakinleşir gibi olduğunda oradan çıkıp üniformalarımızı ve silahlarımızı almamız ve karşı saldırıya geçmemiz emredildi.

Hepimiz yeni olduğumuzdan aslında yapabileceğimiz çok bir şey yoktu; zaten bizi nereye yerleştireceklerini de bilemediklerinden, kampın güneyini korumamızı söylediler ki, orada da subaylar tuvaleti bulunuyordu. Ancak bombalardan biri tuvaletlere isabet edip de ortalığa üç beş yüz kilo subay boku saçınca siperleri de arar olduk bu kere.

Bütün gün orada kaldık; ne kahvaltı, ne de öğle yemeği. Sonra güneş batarken yine bombardıman başlayınca o bokların içine yatmak zorunda kaldık.

Sonunda biri acıkmış olabileceğimizi düşünmüş ve bir kutu tayın getirtmişti. Ben konserve tenekesinin üstünde 1951 yazan yumurta ve jambonlusu-

nu aldım. Ortalıkta çeşit çeşit söylentiler dolaşıyordu: Biri Vietnamlıların Pleiku kentini işgal ettiklerini söyledi. Bir diğeri heriflerin elinde atom bombası olduğunu ve bizi yumuşatmak için bombaladıklarını düşünüyordu. Bir başkası bizi bombardıman edenlerin Vietnamlılar değil, Avusturalyalılar, Hollandalılar ya da Norveçliler olduğuna inanıyordu.

Her neyse, o ilk günden sonra o güney sınırında kendimize yaşanacak bir yer yapmaya çalıştık. Boy siperleri kazdık, zeminine subaylar tuvaletinden aldığımız tahta ve tenekeleri serdik. Ama ne saldırı oldu ne de ateş edecek bir Vietnamlı gördük. Heriflerin bir kenefe saldırmayacak kadar akıllı olduklarını düşünüyordum ben. Üç dört gün her gece orada ateş altında kaldık, bir sabah ateş kesilince tabur emir subayı Binbaşı Balls gelip bölük komutanımıza kuzeye gidip orada sıkışmış kalmış bir tugaya yardım etmemiz gerektiğini söyledi.

Bir süre sonra Üsteğmen Hooper toplanmamızı söyledi. Hepimiz ceplerimizi alabildiğince el bombası ve tayın kutularıyla doldurduk. Sonra bizleri helikopterlere bindirdiler ve uçup gittik.

*

Helikopterler daha yere konmadan Üçüncü Tugay'ın nasıl bir boka saplandığı anlaşılıyordu. Ormandan her tür duman yükseliyordu ve topraktan koca koca parçalar havaya uçmuştu. Biz daha konmadan ateşe başladılar. Helikopterlerimizin birine havada isabet ettirdiler ki, herkes öylece yanarken korkunç bir sahneydi bu.

Benim iriliğim nedeniyle herkesten fazla yük taşıyacağım düşünüldüğünden ben makineli tüfek cephanesi taşıyıcısıydım. Yola çıkmadan önce bir iki kişi de daha fazla tayın taşıyabilmek için birkaç el bombası fazla taşıyıp taşıyamayacağımı sormuşlar, ben de kabul etmiştim. Nasıl olsa benim için işten bile değildi. Ayrıca Çavuş Krantz da bana yirmi yirmi beş kilo gelen bir su bidonu taşıtıyordu. Yola çıkacağımız sırada makineli tüfek ayağını taşıyan Daniels ishal olup da bizimle gelemeyince ayak da bana kalmıştı.

Hava kararırken bir yamaca gidip ya çekik gözlüler tarafından kıstırılan ya da onları kıstırmış olan C Bölüğü'nün yerini almamız istendi.

Her neyse, oraya gittiğimizde ortalığın toz duman olduğunu, sekiz on kişinin ağır yaralanmış olup bağırıp inlediklerini ama gürültüden seslerinin duyulmadığını gördük. Orada o kadar cephane ve su ve makineli tüfek ayağı ve bütün kendi eşyalarımla C Bölüğü'nün olduğu tarafa doğru sürüklenerek gitmeye çalıştığım sırada siperlerde birinin arkadaşına, "Şuna bak, tıpkı Frankenstein'ın Canavarı gibi," dediğini duydum. Şaka edilmeden de berbat bir durumda olduğumdan ters bir şey söylemek üzere döndüm ki, siperdeki öteki herif beni görünce birden ayağa fırladı. "Forrest! Forrest Gump!" diye bağırdı.

Karşımda Bubba duruyordu.

Olan şuydu: Bubba'nın ayağı sakatlanmıştı ama ancak futbol oynamayacak kadar, Birleşik Devletler Ordusu adına dünyanın öteki ucuna gönderilemeyecek kadar değil. Ben yükümü gerekli yere taşı-

dım, az sonra arkamdan Bubba da geldi ve bombardıman arası (bizim uçakların her göründüğünde ateşi kesiyorlardı) olanları konuştuk.

Jenny Curran'ın okulu terk edip savaş protestocuları falan gibi bir grupla gittiğini söyledi. Curtis'i de trafik cezası verdiği için kampüs polislerinden birini döverken yetkililer gelip üzerine bir ağ atmışlar ve götürmüşlerdi. Bryant Hoca antrenmandan sonra ceza olarak onu saha çevresinde elli kere koşturmuştu.

6

O GECE uzun ve rahatsızdı. Uçaklarımız uçamadığı için gece boyunca bizi rahat rahat bombaladılar. İki yamaç arasında bir vadi vardı ve onlar bir yamaçtaydı, biz diğerinde ve kıyamet vadinin üstünde kopuyordu. Doğrusu o çamurlu toprak parçasını neden bu kadar istediklerini hiç anlayamamıştım. Ancak Çavuş Krantz bize oraya anlamak için değil, söyleneni yapmak için getirildiğimizi sık sık tekrarlardı.

Az sonra Krantz gelip bize ne yapmamız gerektiğini söyledi. Makineli tüfeği elli metre ileri, vadinin ortasındaki büyük ağacın soluna taşıyacaktık ve hepimizin havaya uçmaması için sağlam bir yer bulacaktık. Benim gördüğüm kadarıyla o anda bulunduğumuz yer dahil, ortalıkta güvenli yer yoktu. Ama yine de istenileni yapmaya çalıştım.

Benimle makineli tüfekçi Doyle ve öteki cephane taşıyıcısı ve daha iki kişi siperlerden çıkıp ya-

vaş yavaş ilerlemeye başladık. Yamaçtan aşağı inerken yarı yola geldiğimizde Vietnamlılar bize makineli tüfek ateşine başladılar. Kötü bir şey olmadan aşağı indik ve ormana girdik. Büyük ağaca yaklaştığımızda Doyle'a, "Sola yanaşsak daha iyi olacak sanırım," dedim. Bana sert sert bakıp, "Kapat çeneni, Forrest, burası çekik gözlülerle dolu," diye homurdandı. Gerçekten de büyük ağacın altında yedi sekizi oturmuşlar yemek yiyorlardı. Doyle bir el bombası çıkardı, pimini çekti ve ağaca doğru fırlattı. El bombası havada patladı ve heriflerin olduğu yandan bir gürültü koptu. Bones makineli tüfekle ateşe başlarken biz de bir iki bomba daha salladık. Bir iki dakika sonra ortalık sessizleşince yine yolumuza devam ettik.

Makineliyi koyacak sağlam bir yer bulduk, biz de oraya yerleştik, sabaha kadar bekledik ama bir şey olmadı. Başka taraflarda kıyamet kopuyor, ama bize ilişen olmuyordu. Güneş doğduğunda yorgun ve açtık. O sırada Başçavuş Krantz'tan gelen bir haberci C Bölüğü'nün uçaklarımızın çekik gözlüleri temizlemesinden sonra vadiye yerleşeceğini ve uçak harekatının da birkaç dakikaya kadar başlayacağını bildirdi. Gerçekten de az sonra uçaklar geldi ve bütün düşmanı temizlediler.

C Bölüğü'nün yamaçtan aşağı indiğini görebiliyorduk. Ancak tam o sırada dünyanın bütün silahları kendilerine ateş kusmaya, havan mermileri yağmaya başladı ve büyük bir kargaşalık oldu. Biz olduğumuz yerden çekik gözlüleri göremiyorduk ama orada birilerinin de C Bölüğüne ateş ettiği bel-

liydi. Belki de Hollandalılar ya da Norveçlilerdi kim bilir?

*

Bu arada makineli tüfekçi Bones ateşin önümüzden geldiğini anladığından çok huzursuzlanmıştı; bu, çekik gözlülerin bizimle kendi siperlerimizin aralarında olması demekti. Diğer bir deyişle, orada tek başımızda kalmıştık. Bones, heriflerin C Bölüğü'nü aşıp geçmedikleri takdirde bu yana geleceklerini ve bizi orada buldukları zaman da bundan hiç hoşlanmayacaklarını söyledi. Kısacası, oradan pılıyı pırtıyı toplayıp çekilmek gerekiyordu.

Eşyalarımzı topladık ve yamaca doğru gerilemeye başladık. Doyle birden sağımıza vadinin altına bakınca dişlerine kadar silahlı yeni bir grubun tepeye C Bölüğü'ne doğru tırmanmakta olduğunu gördü. Yapabileceğimiz en iyi şey olanları unutup kendileriyle dost olmaktı ama bunu yapamazdık. Bunun üzerine biz de bir çalılığın arkasına gizlenip heriflerin tepeye tırmanmalarını bekledik. Bones ondan sonra bir ateşe başlayınca on on beş tanesini öldürdü. Doyle, ben ve diğer iki kişi el bombalarımızı fırlatıyorduk. İşler yolunda gidiyordu ki, Bones'un cephanesi tükendi ve yeni bir şarjöre ihtiyaç duydu. Ben makineliye yeni bir şarjör taktım, Doyle tam tetiğe basacaktı ki, gelen bir kurşun beynini dağıttı. Şimdi yerde yatıyor ve makineliyi artık olmayan canı pahasını sımsıkı tutuyordu.

Durum berbattı ve giderek daha da kötüleşiyordu. Çekik gözlülerin bizi yakaladıkları takdirde ne-

ler yapacaklarını düşünmek bile korkunçtu. Doyle'u çağırdım ama ondan da karşılık alamadım. Makineliyi Bones'un parmaklarından kurtarıp sürünerek Doyle'un yanına gittim. Ama o da, diğer ikisi de vurulmuşlardı. İkisi ölüydü ama Doyle hâlâ soluyordu. Onu kaptığım gibi omzuma attım ve C Bölüğü'ne doğru koşmaya başladım. Arkamdan kurşun yağıyordu ve kıçımdan vurulacağımdan hiç kuşkum yoktu. Birden alçak bir yere geldim ve çukurun Vietnamlılarla dolu olduğunu gördüm. Hepsi yere yatmışlar, öteki tarafa bakıyorlar ve herhalde C Bölüğü'ne ateş ediyorlardı.

Şimdi ne yapacaktım? Arkamda da çekik gözlüler, önümde ve ayaklarımın altında da çekik gözlüler vardı. Yapacak başka bir şey bilmediğimden hayvanlar gibi böğürerek çılgın bir hızla koşmaya başladım. Bundan sonra olanları pek hatırlamıyorum. Kendimi C Bölüğü'nün ortasında buldum ve herkes sanki gol atmışım gibi sırtımı okşuyordu.

Ancak bu hareketimle çekik gözlülerin ödlerini patlatmıştım ve herifler arkalarına bakmadan yaşadıkları yer her neresiyse oraya koşmuşlardı. Doyle'u yere yatırdım, sıhhiyeciler üzerinde çalışmaya başladılar ve az sonra C Bölüğü'nün komutanı gelip elimi sıktı. Sonra, "Gump, bu işi nasıl başardın?" diye sordu. Bir yanıt bekliyordu, ama ben nasıl yaptığımı kendim de bilmediğimden, "Çişim geldi," dedim. Gerçekten de gelmişti ama. Bölük komutanı bana garip garip baktı, sonra yanımıza gelen Başçavuş Krantz'a döndü. Krantz, "Gump, Tanrı aşkına gel benimle," dedi ve beni bir ağacın ardına götürdü.

O gece Bubba ile tayınlarımızı alıp bir sipere girdik. Sonra onun bana verdiği armonikamı çıkardım ve birlikte çaldık. Doğrusu o ormanların içinde "Oh Suzanna" ve "Home On The Range" gibi şeyleri çalmak gerçekten tüyler ürperticiydi. Bubba'nın annesi bir kutu şekerleme ve çikolata göndermişti, biraz da onlardan yedik.

Daha sonra Başçavuş Krantz gelip su bidonunun nerede olduğunu sordu. Ona makineli tüfekle Doyle'u taşırken ormanda bıraktığımı söyledim. Bir an gidip getirmemi söyleyeceğini sandım. Ama bunu yapmadı. Doyle yaralı, Bones da ölmüş olduğu için artık benim makineli tüfekçi olduğumu söyledi. Ona ayaklarla cephaneyi kimin taşıyacağını sordum. Başka kimse kalmadığı için bütün işin bana düşeceğini söyledi. Bubba, eğer bizim bölüğe nakledilebilirse taşımaya gönüllü olduğunu söyledi. Başçavuş bunu bir süre düşündü, sonra bunun yapılabileceğini, zaten C Bölüğü'nden geriye bir kenef temizleyecek kadar adam bile kalmadığını söyledi. Böylece Bubba ile yine beraber olduk.

*

Bundan sonra üç hafta öyle yavaş geçti ki, zamanın geri gittiğini sanmaya başladım. Tepelere tırmanıp tepelerden iniyorduk. Çekik gözlüler tepelerde oluyorlardı da, olmuyorlardı da. Ama Başçavuş Krantz her şeyin yolunda olduğunu, yürüyerek Birleşik Devletler'e döneceğimizi söylüyordu. Vietnam'dan çıkacak, Laos ve Çin ile Rusya'dan geçecek, Kuzey Kutbunu aşıp buzlar üzerinden Alas-

ka'ya geçecekmişiz ve annelerimiz de gelip bizi oradan alacaklarmış. Bubba ona aldırmamamı, herifin geri zekâlının biri olduğunu söylüyordu.

Ormanda her şey çok ilkeldi sıçacak yer yoktu, hayvanlar gibi yerde yatıyor, tenekelerin içinden yiyorduk, yıkanma imkânı da olmadığından elbiselerimiz üzerimizde çürüyordu. Annemden haftada bir mektup geliyordu. Evde her şeyin yolunda olduğunu, ben ayrıldıktan sonra lisenin bir daha şampiyonluk kazanamadığını yazıyordu. Ben de fırsat buldukça yazıyordum ama onu ağlatmayacak ne yazabilirdim ki? O yüzden çok iyi olduğumuzu ve herkesin bize iyi davrandığını yazdım ben de. Jenny Curran'a da bir mektup yazmış, anneme onu Jenny'ye iletilmek üzere ailesine vermesini söylemiştim. Ama o mektuba bir karşılık alamadım.

Bu arada Bubba ile askerlikten sonra ne yapacağımızı konuşuyorduk. Eve dönünce bir karides teknesi alacak ve karides işine girecektik. Bubba Bayou La Batre'lı olduğundan o konuyu iyi biliyordu. Bir kredi bulacağımızı, sırayla kaptanlık yapabileceğimizi, teknede yaşayabileceğimizi söylüyordu. Bubba her şeyi hesaplamıştı. Tekne borcunu ödemek için şu kadar, benzin için şu kadar, yemek için şu kadar tutacaktık. Ben kendimi karides teknesinin dümeninde görür gibiydim hatta ondan da iyisi, arkada oturmuş karides yediğimi hayal ederdim. Bunu Bubba'ya söylediğimde, "Tanrı aşkına, Forrest!" dedi. "Sermayemizi ve evimizi yersin sen. Kâr etmeden bir tane bile yemek yok." Tamam, buna aklım kesmişti işte.

Bir gün yağmur başladı ve iki ay kesilmedi. Yağmur tepeden, sağdan soldan yağıyor, hatta kimi zaman topraktan fışkırıyor gibi oluyordu. Ama yine de görevimizi yapmamız gerekiyordu ki, o da genelde tepe tepe dolaşıp çekik gözlüleri aramaktı.

Onları bir gün bulduk. Bir çekik gözlüler toplantısı falan yapıyor olmalıydılar; çünkü tıpkı bir karınca yuvasına basmış gibi olmuştuk. O havada uçaklar havalanmadığından iki dakika geçmeden kıyamet koptu.

Bu kere bizi gafil avlamışlardı. Bir pirinç tarlasından geçerken birden dört yanımızdan ateş başladı. İnsanlar bağırıyorlar, çığlıklar atıyorlar, vuruluyorlardı. Biri, "Geri!" diye bağırdı. Ben makinelimi aldım ve herkes gibi en azından yağmurdan korunacağımız palmiyelerin altına koştum. Çevremizi emniyete aldıktan sonra uzun bir geceye hazırlanıyorduk ki, birden Bubba'nın ortalıkta olmadığını fark ettim.

Biri Bubba'nın pirinç tarlasında vurulduğunu söyledi. Başçavuş, "Gump, oraya gidemezsin," dedi. Ama onu kim dinlerdi ki? Fazla ağırlık etmemesi için makinelimi bıraktım ve Bubba'yı son gördüğüm yana doğru koşmaya başladım. Ancak yarı yola gelmiştim ki, 2.ci takımdan ağır yaralı birini gördüm. Adam elini uzatmış bana bakıyordu. Ne yapabilirdim ki? Onu kaptığım gibi olanca hızımla geri koştum. Kurşunlar yağmur gibiydi çevremde. Anlayamadığım bir şeydi bu. Futbol oynamayı anlıyordum. Ama bunu neden yaptığımızı bir türlü aklım almıyordu.

O çocuğu geri götürdükten sonra birden önüme bir başkası çıkmaz mı? Onu da geri götürmek için kucakladım, ama herifi kaldırınca beyni pirinç tarlasına boşaldı. Meğer kafasına bir kurşun yemişmiş.

Bunun üzerine onu bırakıp yola devam ettim ve göğsünden iki yara almış olan Bubba'yı buldum. "Bubba, her şey yoluna girecek ve o karides teknesini alacağız," deyip onu bulunduğumuz yere taşıyıp yatırdım. Soluk almak için durakladığımda gömleğimin kan içinde kaldığını gördüm. Bubba bana bakarak, "Lanet olsun, neden, Forrest?" diye sordu. Ona ne yanıt verebilirdim ki?

Bubba, "Bana armonikada bir parça çalar mısın?" dedi. Bir şeyler çalmaya başladım. Bubba, "Forrest, Way Down Upon The Swanee River'i çalar mısın?" dedi. Ben çevremizdeki o korkunç ateşe ve makineli tüfeğimin başında olmam gerektiğini bilmeme karşın istediği parçayı çaldım.

Dikkat etmemiştim ama yağmur kesilmiş ve gökyüzü pespembe olmuştu. Herkesin yüzü ölümü andırıyordu ve her nedense çekik gözlüler ateşi kesmişlerdi. Biz de kesmiştik. Sıhhiye eri Bubba'ya iğne yapıp yaralarını sararken ben tekrar tekrar çaldım aynı parçayı.

Bubba bana bir şey söylemeye çalışıyordu, ne dediğini duymak için üzerine eğildim. Ama ne dediğini anlayamadım. Sıhhiye erine, "Ne dediğini anladın mı?" diye sordum.

"Evim dedi," dedi sıhhiye eri. "Evim dedi."

Bubba öldü ve başka söyleyecek bir şeyim yok işte.

*

O gece gibi korkunç bir geceyi bir daha yaşamış değilim. Fırtına yeniden başlamak üzere olduğundan bize yardım ulaştırmalarına olanak yoktu. Çekik gözlüler o kadar yakınımızdaydı ki, birbirleriyle konuşmalarını duyduk. 2.ci takım bir ara göğüs göğüse savaşa girdi. Şafak sökerken napalm uçağını çağırdılar ama o da neredeyse bokunu tam üstümüze boşalttı. Bizimkiler yanıp kavruldular, orman ateş aldı ve az daha yağmuru dindiriyordu.

Bu arada ben de vurulmuştum. Hem de talihe bakın, tam kıçımdan. Vurulduğumu hatırlamıyorum bile. Hepimiz berbat durumdaydık. Neler olduğunu bilemiyorum. Her şey berbat oldu. Makineli tüfeği öylece bıraktım. Artık hiçbir şeye aldırmıyordum. Bir ağacın arkasına geçip oturdum ve ağlamaya başladım. Bubba gitmişti, karides teknesi gitmişti; Bubba benim tek arkadaşımdı Jenny Curran dışında belki ve o işi de aslında berbat etmiştim. Annem olmasaydı orada ölebilirdim.

Bir süre sonra helikopterlerle yardım gelmeye başladı. Napalm bombası çekik gözlüleri korkutmuştu sanırım. Böyle bir şeyi kendimize yapabiliyorsak, onlara ne yapmazdık diye düşünmüş olmalılardı.

Yaralıları oradan çıkarıyorlardı. O sırada saçlarının tümü, elbiseleri yanmış ve sanki bir top namlusundan çıkmışa benzeyen Başçavuş Krantz geldi. "Gump, dün çok esaslıydın, oğlum," dedi. Sonra bir sigara uzattı.

Ben sigara içmediğimi söyledim. "Gump, sen bugüne kadar gördüğüm en aklılı askersin," dedi. "Senin gibi yüz adamım olmasını isterdim."

Bana yaralı olup olmadığımı sordu, ben de olmadığımı söyledim ama bu doğru değildi. "Gump, memlekete gideceksin, bunu biliyorsun sanırım," dedi.

Ona Bubba'nın nerede olduğunu sorduğumda garip garip baktı yüzüme. "Şimdi gelecek," dedi. Ben Bubba ile aynı helikoptere binip binemeyeceğimi sordum. Krantz bu olamaz, dedi, Bubba öldüğü için son helikopterle gidecek, dedi.

Sonra bana bir iğne yaptılar. Krantz'ı kolundan tutum. "Daha önce hiçbir şey istemedim," dedim. "Ama o helikoptere Bubba'yı sen yerleştir ve memleketine gitmesini sağla, tamam mı?"

"Elbette, Gump," dedi. "Nasıl istersen. Onu birinci mevkide gönderirim üstelik."

7

İKİ AY kadar Danang'da hastanede kaldım. Hastane olarak pek parlak değilse de, hiç olmazsa karyolada, cibinlik altında yatıyorduk ve ahşap yerler günde iki kere süpürülüyordu. Bu da alıştığım yaşama biçiminden çok farklıydı kuşkusuz.

O hastanede benden çok daha ağır yaralılar olduğunu söylemeliyim. Kolları, bacakları ve kim bilir daha nereleri eksik gençler vardı. Karınlarından, göğüslerinden ve yüzlerinden yaralanmış zavallılar. Geceleri koğuş bir işkence odasından farksızdı hepsi ağlayıp bağırırlar, annelerini çağırırlardı.

Yanımda yatan Dan havaya uçmuş bir tankın içinden çıkarılmıştı. Yanıklar içerisindeydi ve her tarafında borular vardı, ama bir kere bile bağırdığını duymadım. Alçak sesle konuşurdu, bir iki gün sonra kendisiyle arkadaş olduk. Dan Connecticut'lıydı, kendisini apar topar askere aldıklarında

tarih öğretmenliği yapıyordu. Ama akıllı olduğundan subay okuluna göndermişler ve teğmen yapmışlardı. Benim tanıdığım teğmenlerden çoğu benim kadar basit kafalı kişilerse de, Dan farklıydı. Neden orada olduğumuz hakkında kendine göre bir felsefesi vardı: Doğru nedenlerle yanlış şeyi yapıyorduk, ya da bunun aksiydi ama doğrusu her neyse onu yapmıyorduk işte. Kendisi bir tank subayıydı ve arazinin çoğunlukla dağlık veya bataklık olduğu bu yerde savaşta tank kullanmanın komik olduğunu söylüyordu. Ona Bubba'dan falan söz ettim, başını kederle salladı ve savaş sona ermeden daha pek çok Bubba'nın öleceğini söyledi.

Bir hafta sonra beni hastanenin biraz iyileşenler tarafına kaldırdılar, ama ben her gün yoğun bakıma gidip Dan'ın yanında oturuyordum. Kimi zaman armonikamla bir melodi çalmamdan çok hoşlanıyordu. Annemin gönderdiği çikolataları da paylaşmak istedim ama o hiçbir şey yiyemiyor, sadece serumla besleniyordu.

Dan'la o konuşmalarımın yaşamımda çok etkili olduğunu düşünüyorum. Geri zekâlı falan olduğum için kendi felsefem olmaması gerektiğini biliyorum. Dan'a göre, bize olan ya da aslında her yerde herkese olan her şey evrene hükmeden doğal yasalar tarafından kontrol edilmekteydi. Onun bu konudaki görüşleri çok karmaşıksa da, söylediklerinin anladığım kadarı benim olaylara bakış açımı değiştirmeye başlamıştı.

Tüm yaşamım boyunca neler olup bittiğini hiç anlayamamıştım. Bir şey oluyordu, sonra başka bir şey, ardından da bir başkası ve bunlar çoğunlukla

bir anlam taşımıyorlardı. Ama Dan bunların hep bir bütünün parçaları olduğunu ve bizim kendimizi bunun neresine uyduracağımıza karar vermemiz, sonra da orada kalmaya çalışmamız gerektiğini anlattı. Bunu bilmek benim biraz daha açık düşünmemi sağladı.

Bundan sonraki haftalarda iyileşmeye başlamıştım. Doktor 'gergedan' falan gibi bir derim olduğunu söyledi. Hastanede bir dinlenme odası vardı, benim de yapacak fazla bir işim olmadığından bir gün oraya gittiğimde iki kişinin ping pong oynadıklarını gördüm. Bir süre sonra beni de oynatıp oynatmayacalarını sordum. Kabul ettiler. Başlarda bir iki sayı verdimse de, bir süre sonra ikisini de yendim. Biri, "Böyle cüsseli biri için doğrusu çok hızlısın," dedi. Ben sadece başımı salladım. Ondan sonra her gün biraz oynadım ve ister inanın ister inanmayın gayet iyi bir oyuncu oldum.

Öğleden sonraları Dan'ı görmeye gidiyordum ama sabahlarım boştu. Hastaneden çıkmama izin veriyorlardı. Benim gibileri kente götüren bir otobüs vardı. Danang'da dolaşıp çekik gözlü dükkânlarında satılan malları alırdık. Ama benim herhangi bir şeye ihtiyacım olmadığından ben sadece dolaşırdım.

Kıyı boyunda balık, karides falan satılan bir balık pazarı vardı. Bir gün biraz karides alıp hastanedeki aşçılara benim için haşlamalarını söyledim. Dan'ın da bir iki tane yemesini isterdim. Dan karidesleri ezip tüpünden sokabileceklerini, hemşireye soracağını söyledi ama sadece benimle dalga geçtiğini biliyordum.

O gece yatağımda yatarken Bubba'yı, karides teknemizi falan düşündüm. Zavallı Bubba. Ertesi gün Dan'a Bubba gibi birinin nasıl ölebildiğini ve buna izin veren doğa yasasının nasıl bir şey olduğunu sordum. Bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Anlatayım, Forrest. Bu yasaların hepsi bizim için pek hoş değildir. Ama yine de yasadırlar. Bir kaplan ormanda bir maymuna saldırdı mı, bu kaplan için iyi, maymun için kötüdür. İşte böyle."

Bir iki gün sonra yine balık pazarına gittiğimde ufak tefek biri kocaman bir küfe karides satıyordu. Ona karidesleri nereden aldığını sordum. Ama İngilizce bilmediğinden bir sürü şey söyledi. Bunun üzerine ben kendisine el işaretiyle anlatmaya çalıştım, sonunda anladı ve ardından gelmemi işaret etti.

Bir mil kadar yürüyüp bütün tekneleri falan geçtik. Beni suyun kenarında bir havuz gibi yere götürdü. Havuzda tel sepetler vardı. Herifçioğlu karideslerini orada yetiştiriyordu! Küçük bir ağı suya daldırdı ve on, on beş tane karides çıkardı. Hepsini küçük bir torbaya doldurup bana verince, ben de ona bir çikolata verdim. Herif mutluluktan donuna yapacaktı neredeyse.

O gece yatağımda yatarken birden askerden ayrılınca ne yapacağımı buldum! Körfez kıyısında öyle küçük bir havuz bulup karides yetiştirecektim. Bubba artık olmadığına göre karides teknesi alamazdım, ama birkaç tel kafes bulup o bataklıklara gidebilirdim. Bubba bunu duysaydı benimle gurur duyardı.

Ondan sonraki haftalar boyunca her gün çekik gözlü adamın karides yetiştirdiği yere gittim. Adı

Bay Chi'ydi. Onu orada oturup seyrederdim. Bir süre sonra bana işi nasıl yaptığını gösterdi. Bataklığın oralarda küçük bir el ağı ile yavru karidesler yakalayıp kendi havuzuna attı. Sonra deniz yükselince oraya küçük küçük böcekler, denizden gelen artıklar falan doldu. Karidesler bunları yiyip büyüyorlardı. Bu bir geri zekâlının bile yapacağı kadar basit bir işti.

Birkaç gün sonra Komutanlıktan biri heyecanla gelip, "Er Gump, gösterdiğin aşırı kahramanlık nedeniyle Kongre Şeref Madalyası'yla ödüllendirildin," dedi. "Öbür gün uçakla ABD'ye gideceksin ve madalyanı Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın elinden alacaksın." Sabahın erken saatiydi ve ben henüz yataktaydım, helaya gitmeyi düşünüyordum. Ama karşımdakiler bir şey söylememi bekliyorlardı. Bu kere sadece, "Teşekkür ederim," dedim. Belki de bu olayların doğal planıydı.

*

Her neyse, onlar gittikten sonra Dan'ı görmeye gittim. Ama yoğun bakıma vardığımda yatağı boştu, şilte toplanıp katlanmıştı. Ona bir şey olacağından o kadar korktum ki, hemen hademeyi bulmak için koştum ama hademe de yoktu. Koridorda gördüğüm bir hemşireye, "Dan'a ne oldu?" diye sordum. Bana, "Gitmiş," dedi. "Nereye gitmiş?" diye sordum. "Bilmem, benim nöbetimde olmadı," dedi. Başhemşireye gittim. O da Dan'ın daha iyi bakılacağı için Amerika'ya gönderildiğini söyledi. Ona arkadaşımın iyi olup olmadığını sordum. "Eh, eğer iki

delik akciğerli, parçalanmış barsaklı, bir ayağı kopmuş, bir bacağı kesilmiş ve vücudu üçüncü derece yanık birine iyi dersen, iyidir," dedi. "Ona teşekkür edip yoluma devam ettim.

Dan için çok üzüldüğümden o gün ping pong oynamadım. Onun öldüğünü ve bunu da, önce aile yakınlarına haber vermek için benden sakladıklarını düşünüyordum. Kim bilir?

Sonunda koğuşuma döndüğümde yatağımın üstünde birkaç mektup buldum. Annem evimizin yandığını ve sigorta falan olmadığından düşkünlerevine gideceğini yazıyordu. Bayan French kedisini yıkayıp saç kurutma makinesiyle kuruturken ya kedi ya da alet alev almış ve olan olmuştu. Bundan sonra mektupları düşkünlerevine göndermemi söylüyordu.

Bir de şöyle bir mektup vardı: "Sayın Bay Gump: Yeni bir Pontiac GTO kazandınız. Eğer ilişikteki kartı doldurup bu ansiklopedileri satın alır ve yaşamınızın sonuna kadar her yıl yeni ek cilt için 75 dolar göndermeyi garanti ederseniz, araba sizin olacaktır." O mektubu çöpe attım. Benim gibi bir geri zekâlı ansiklopediyi ne yapacaktı? Üstelik araba sürmeyi de bilmiyordum.

Üçüncü zarfın arkasında "J. Curran, Büyük Postane, Cambridge, Mass." yazıyordu. Ellerim öylesine titremeye başlamıştı ki, zarfı güçlükle açtım.

"Sevgili Forrest," diye yazıyordu mektupta. "Annem annenin verdiği mektubunu bana iletti ve o korkunç ahlaksız savaşta olmana çok üzüldüm. Senin isteğine karşı savaştığına inanmakla birlikte buna katılmanın vicdanını ne kadar rahatsız ettiği-

ni tahmin edebiliyorum." Ayrıca temiz giyecek ve taze yiyecek falan bulunmamasının da korkunç bir şey olacağını yazıyor, ama benim "İki gün subay boku içinde yüzüstü yatmakla" ne demek istemediğimi anlamadığını belirtiyordu.

"Seni bile böyle adi bir şey yapmaya zorlamalarına inanmak çok güç," diyordu. O kısmı daha iyi açıklamam gerektiğini anlamıştım.

Jenny, "Biz bu ahlaksız savaşı sona erdirmek ve insanların sesini duyurmak için büyük gösteriler düzenliyoruz," diye devam ediyordu. Bu konuda hepsi de birbirine benzeyen bir sayfa yazı yazmıştı. Ama onun el yazısını bile görmek beni heyecanlandırdığı için sonuna kadar hepsini okudum.

En sonunda şöyle diyordu: "Hiç olmazsa Bubba ile karşılaşmışsın, o sefalet içinde bir dostun olduğuna sevindiğine eminim." Sonra Bubba'ya selam gönderiyor ve Harvard Üniversitesi yakınında bir kafeteryada haftada iki gece küçük bir müzik topluluğuyla çalıştığını ve o yolum o tarafa düşerse kendisini aramamı söylüyordu. Grubun adı Çatlak Yumurtalar'dı. Ondan sonra Harvard Üniversitesi'ne yolumun düşmesi için çok çalışacaktım.

O gece Amerika'ya dönmek ve Birleşik Devletler Başkanı ile tanışmak için eşyalarımı topladım. Zaten her şeyim Pleiku'da olduğundan, hastanede verdikleri pijama, diş fırçası ve tıraş makinesinden başka bir şeyim yoktu. Ama gönderdikleri yarbay, "O pislikleri unut, Gump, bu gece sana Saygon'da iki düzine çekik gözlü yepyeni bir üniforma dikiyorlar, Başkan'ın karşısına pijamayla çıkamazsın," dedi. Yarbay benimle Washington'a gelecek, yata-

cak yiyecek bir yer bulacak ve nasıl davranmam gerektiğini anlatacaktı.

Adı Yarbay Gooch'tu.

O gece ordunun en iyi ping pongucusu olduğu söylenen biriyle son bir maç yaptım. Ufak tefek herif benim gözlerimin içine bakmıyordu, kendi raketini deri bir kılıf içinde getirmişti. Yenilmeye başlayınca topların rutubetten bozulduklarını söyleyerek raketini alıp gitti. Ama ping pong toplarını bırakmıştı ki, bu da hastanede oynayacaklar için gayet iyi oldu.

Gideceğim sabah bir hemşire gelip üzerinde adım yazılı bir zarf verdi. Zarfta Dan'dan bir mektup vardı:

"Sevgili Forrest,

Gitmeden önce görüşemediğimiz için çok üzgünüm. Doktorlar ani karar verdiler ve ben ne olduğumu anlamadan yola çıkarılıyorum. Burada olduğum süre içinde bana çok iyi davrandığından sana bu notu yazmak için izin istedim.

Forrest, yaşamında çok önemli olacak bir şeyin eşiğinde olduğunu hissediyorum. Bir değişiklik ya da bir olay seni başka bir yöne çevirecek. O anı yakalamalısın ve kaçıp gitmesine izin vermemelisin. Şimdi düşündüğümde, gözlerinde, özellikle gülerken, arada sırada bir parıltı belirdiğini hatırlıyorum. Bu seyrek anlarda gözlerinde insanlar olarak düşünme, yaratma ve olma yeteneğimizi gördüğüme inanıyorum.

Bu savaş sana göre değil, dostum -bana göre de değil ya- ve ben, bir gün senin de olacağına inandığım gibi, artık ondan sıyrılmış bulunuyorum. Önemli olan ne yapacağındır. Senin geri zekâlı olduğuna inanmıyorum. Belki de test ölçülerine ya da budalaların yargılarına göre şu ya da bu kategoriye giriyor olabilirsin; ama senin zihninin derinliklerinde parlayan o merak ışığını gördüm, Forrest. Kendini akıntıya bırak dostum ve onunla birlikte giderken onun sana yardımcı olmasına çalış, sığlıklarla mücadele et ve asla pes etme. Sen iyi bir insansın, Forrest ve çok iyi bir kalbin var.

Arkadaşın,
Dan"

Dan'ın mektubunu on kere, yirmi kere okudum ve yine de içinde anlamadığım yerler kaldı. Evet, ne dediğini anlamıştım, ama yine de anlamını çıkaramadığım sözcükler ve cümleler vardı. Ertesi sabah Yarbay Gooch gelip önce yirmi çekik gözlünün bir gecede diktikleri üniformamı almak için Saygon'a, sonra da Birleşik Devletler'e gideceğimizi söyledi. Ona Dan'ın mektubunu verip bana ne demek istediğini anlatmasını söyledi. Yarbay Gooch mektubu okuyup geri verirken, "Gump, çok açık yazmış," dedi. "Başkan madalyanı takarken sakın işleri berbat etme diyor."

8

PASİFİK üzerinde uçarken Yarbay Gooch bana Amerika'ya döndüğümde çok büyük kahraman olacağımı anlattı. İnsanlar geçit törenleri falan yapacaklardı, herkes bana bir şey ısmarlamak isteyeceğinden kendi kendime bir yemek bile yiyemeyecekmişim. Ordunun askere katılımı artırmak ve bono falan satmak için beni bir tura çıkaracağını ve "krallar gibi ağırlanacağımı" da söyledi. Bu sonuncusunda haklı çıktı.

San Fransisco Havaalanı'na indiğimizde bizi büyük bir kalabalık bekliyordu. Ellerinde bayraklar dövizler falan vardı. Yarbay Gooch uçağın penceresinden bakınca bizi karşılamaya bandonun gelmemiş olmasına şaştı. Sonrada anlaşıldı ki, kalabalık yetermiş bile.

Uçaktan içtiğimizde kalabalıktan sesler yükseldi ve Yarbay Gooch'un suratının ortasına olgun bir domates isabet etti. Ondan sonra kıyamet koptu.

Ortalıkta polis varsa da, kalabalık kordonu aştı ve gayet kötü şeyler bağırarak bize doğru koşmaya başladı. Orada en az iki bin kişi vardı, çoğu sakallı falandı ve bu Bubba'nın öldürüldüğü pirinç tarlasından bu yana gördüğüm en korkutucu şeydi.

Yarbay Gooch yüzünü temizlemeye çalışırken ben, bine biriz ve silahım da yok, diye düşünerek tabanları yağlayıp koşmaya başladım.

Kalabalık da kovalayacak birini arıyordu galiba, çünkü çocukluğumda olduğu gibi hepsi peşime takıldı. Ben hemen hemen tüm terminali dolaştıktan sonra terminale daldım. Bir tuvalete girdim, kapağın üstüne oturdum ve dağılmış olduklarını tahmin edene kadar bir iki saat orada oturdum.

Dışarı çıkıp salona girdiğimde çevresi birtakım askeri polisle sarılmış olan Yarbay Gooch oradaydı ve beni görene kadar çok telaşlı bir hali vardı. "Haydi Gump, Washington'a gideceğimiz uçağı bekletiyorlar," dedi.

Washington uçağında siviller de vardı, Gooch'la beni ön tarafa oturttular. Uçak daha kalkmadan çevremizdekiler gidip arkaya oturdular. Yarbay Gooch bunun herhalde kötü koktuğumuzdan olduğunu, üzülmememi söyledi. İşler Washington'da daha iyi olacak, dedi. Öyle olacağını umdum; doğrusu benim gibi bir moron bile şimdiye kadar söylediklerinin hiçbirinin çıkmadığını görmüştü.

Uçak Washington'a yaklaşırken heyecandan patlayacak gibiydim. Camdan Washington Anıtı ile Capitol'ü görmüştük ki, bunların şimdiye kadar sadece fotoğraflarını görmüştüm. Oysa işte yağmur kadar gerçektiler. Ordunun bizim için gönderdiği

bir araba bizi gerçekten güzel bir otele götürdü. İlk kez orada asansöre bindim.

Odalarımıza yerleştikten sonra Yarbay Gooch gelip güzel kızların olduğunu hatırladığı küçük bir bara gideceğimizi söyledi. İnsanlar çok daha uygarmışlar burada ve durum Kaliforniya'da olacağından çok daha farklıymış. Yine yanıldı tabii.

Bir masaya oturduk, Yarbay Gooch ikimize de birer bira ısmarlayıp bana ertesi gün Başkan madalyamı takarken neler yapacağımı anlattı.

Konuşmasının yarısında masamıza güzel bir kız yaklaştı. Yarbay kızı garson sanıp iki bira daha getirmesini söyledi. Ama kız bize bakıp, "Sana bir bardak sıcak tükürük bile getirmem, hıyar herif!" dedi. Sonra bana döndü. "Bugün kaç bebek öldürdün ha, koca maymun?"

Ondan sonra otele döndük, Yarbay biralarımızı oda servisinden istedikten sonra yarın neler yapamam gerektiğini anlatmaya devam etti.

*

Ertesi sabah erkenden kalkıp Başkan'ın oturduğu Beyaz Saray'a gittik. Burası önü çimenlik olan ve neredeyse Mobile'deki belediye binası kadar büyük olan güzel bir yerdi. Oradaki pek çok subay elimi sıkıp çok esaslı olduğumu söylediler ve sonra sıra madalyayı almaya geldi.

Başkan Texas'tan falan gelmişe benzeyen iriyarı bir adamdı ve hizmetçiler uşaklar gibi insanları toplamışlardı ama toplantı parlak güneş altında gül bahçesindeydi.

Subaylardan biri benim dışımda herkesin can kulağıyla dinlediği palavra bir şeyler okumaya başladı. Ben daha kahvaltı etmediğimizden açlıktan ölmek üzereydim. Sonunda subayın sözü bitti ve Başkan bir kutudan çıkardığı madalyayı göğsüme iliştirdi. Sonra elimi sıktı, o insanlar da alkışlayıp fotoğraf çekmeye başladılar.

Olay sona erdi ve artık gidebiliriz diye düşünüyordum ki Başkan, "O duyduğum karnının guruldaması mı?" diye sordu.

Yarbay Gooch'a baktım, ama o sadece gözlerini yuvarlayınca ben de, "Evet," dedim. Başkan da, "Gel öyleyse bir şeyler yiyelim," dedi.

Onun ardından küçük bir odaya girdim, Başkan garson kılıklı birine bana kahvaltı getirmesini söyledi. Odada sadece ikimiz vardık, kahvaltıyı beklerken bana çekik gözlülerle neden savaştığımızı bilip bilmediğim, bize iyi davranıp davranmadıkları ve ordu hakkında sorular sormaya başladı. Ben sadece başımı salladığım için bir süre sonra soru sormaktan vazgeçti, bir an bir sessizlik oldu, sonra, "Kahvaltını beklerken televizyon seyretmek ister misin?" diye sordu.

Ben yine başımı sallayınca Başkan masasının arkasındaki televizyonu açtı ve "The Beverly Hillbillies"i seyrettik. Başkan programı çok sevdiğini, her gün seyrettiğini, benim de oradaki Jethro'ya benzediğimi söyledi. Kahvaltıdan sonra bana evi gezmek isteyip istemediğimi sordu, "Peki," dedim ve yola koyulduk. Bir ara dışardayken fotoğrafçılar peşimize düştüler ve Başkan da biraz dinlenmek için bir sıraya oturdu. Bana, "Sen yaralanmıştın,

değil mi, evlat?" diye sordu. Ben başımı salladım. O, "Şuna bak," deyip bana karnındaki ameliyat izini gösterdi. "Sen nerenden yaralanmıştın?" diye sordu. Ben de pantolonumu indirip gösterdim. Fotoğrafçıların hepsi fotoğraflarımızı çektiler, biri beni kaptığı gibi Yarbay Gooch'un yanına götürdü.

O öğleden sonra oteldeki odamdayken birden kapı kırılır gibi açıldı ve elinde bir tomar gazeteyle Gooch içeri girdi. Küfür edip bağırarak gazeteleri yatağın üstüne fırlattı. Baş sayfadaki fotoğrafta Başkan ameliyat izini, ben de kıçımdaki yarayı gösteriyordum. Gazetelerden birinde, müstehcen fotoğraflarda yaptıkları gibi tanınmamam için gözlerime siyah bir bant çekilmişti.

Manşette, "Başkan Johnson ile Savaş Kahramanı Gül Bahçesi'nde Dinleniyorlar," diyordu.

"Gump, ulan mankafa! Bunu bana nasıl yaptın?" dedi Yarbay Gooch. "Mahvoldum. Meslek hayatım sona erdi."

"Bilmem, ama ben doğru olanı yapmaya çalışıyorum,"dedim.

*

Ondan sonra tımarhaneye tıkılmam gerekirdi ama benden henüz pes etmiş değillerdi. Ordu askere katılımı artırmak için benim bir turneye çıkmama karar verdi ve Yarbay Gooch da birine benim okuyacağım bir metin hazırlattı. Yazı çok uzundu ve, "Bir kriz anında ülkenize asker olarak hizmet etmekten başka şerefli ve yurtseverce bir şey olamaz," falan gibi palavralarla doluydu. Ama bütün iş

benim böyle bir konuşmayı asla öğrenemeyeceğimdi. Evet, sözcükleri kafamda görebiliyordum, ama konuşma zamanı gelince her şey karmakarışık oluyordu.

Yarbay Gooch çok heyecanlıydı. Her gece, gece yarılarına kadar oturup bana ezberletmeye çalışıyordu. Sonunda pes edip, "Bu iş olmayacak," dedi.

Sonra aklına bir fikir geldi. "Gump, bak ne yapacağız," dedi. "Bu konuşmayı kısaltacağım, böylece sadece bir iki cümle söyleyeceksin. Haydi, bir de onu deneyelim." Konuşmayı kesti, bir daha kesti, sonra yine kesti ve sonunda hatırlayıp da budala gibi görünmeyeceğim bir hale soktu. Sonunda sadece, "Orduya katılın ve özgürlüğünüz için savaşın," diyecektim.

Turnede ilk durak küçük bir kolejdi. Gazeteciler ve fotoğrafçılar hazırdı ve biz de konferans salonunun sahnesindeydik. Yarbay Gooch kalkıp benim yapmam gereken konuşmayı okudu. İşi bitince, "Şimdi de Kongre Şeref Madalyası sahibi Er Forrest Gump bir iki söz söyleyecek," dedi. Birkaç kişi alkışladı, gürültü kesilince ben öne eğilip, "Orduya katılın ve özgürlüğünüz için savaşın," dedim.

Benden daha başka şeyler bekliyorlardı ama bana sadece bunları söylemem söylenmişti. Ben onlara, onlar bana baktık bir süre. Sonra önlerden biri, "Savaş hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. Ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Savaş boktan bir şeydir."

Yarbay Gooch mikrofonu önümden çekip beni yerime oturttu. Ama bütün gazeteciler yazmaya, foto muhabirleri flaşlarını patlatmaya başlamışlardı.

Dinleyiciler havalara sıçrayıp beni alkışlıyorlardı. Yarbay Gooch beni oradan hemen çıkardı ve çok geçmeden hızlı bir arabayla kentten uzaklaşıyorduk. Yarbay benimle hiç konuşmuyor, hep kendi kendine bir şeyler mırıldanıp deliler gibi sırıtıyordu.

Ertesi sabah otelde ikinci konuşmamıza hazırlanırken telefon çaldı. Yarbay Gooch'u arıyorlardı. Öteki taraftaki her kimse hep o konuşuyor, Yarbay da dinliyor ve sadece "evet, efendim," diyordu. Çoğunlukla da öfkeyle benden yana bakıyordu. Sonunda telefonu kapatınca ayakkabılarına baktı ve, "Eh, Gump, sonunda başardın," dedi. "Turne iptal edildi. Ben de İzlanda'da hava istasyonuna atandım, sana ne olacağını bilmiyorum ve umurumda bile değil."

*

Bundan sonra beni Fort Dix'e gönderip Buhar Bölüğü'ne atadılar. Bütün gün ve yarı gece kışlayı ısıtan kalorifer kazanlarına kömür atmaya başladım. Bölük komutanı iyi bir adamdı ve hiçbir şeyle fazla ilgili görünmüyordu, bana daha iki yıl askerliğim olduğunu ve eğer bir pisliğe bulaşmazsam her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Ben de öyle yaptım zaten. Hep annemi, Bubba'yı, o karides işini, Harvard'daki Jenny'yi düşündüm ve ping pong oynadım.

Ertesi bahar bir gün bir ping pong turnuvası düzenlendiği ve galibin Washington'da Ordulararası maçlara gideceğini bildirdiler. Ben hemen yazıldım ve karşımdaki tek kişi savaşta parmakları kop-

tuğu için raketini sık sık düşürdüğünden maçı kolaylıkla kazandım.

Ertesi hafta Walter Reed Hastanesi'ndeki turnuvaya katılmak için Washington'a gönderildim. Maçların hastanede yapılmasının nedeni yaralıların bizi seyredebilmeleriydi. İlk ve ikinci maçımı kolay kazandım, ama üçüncüsünde karşıma epey güçlü ufak tefek biri çıktı, topa sürekli falso verdiği için hemen öne geçmişti. Herif dörde iki kazanıyordu ve maçı artık kaybetmiş sayılırdım. Birden seyirciler arasında tekerlekli bir sandalyede oturan Danang hastanesindeki Teğmen Dan'ı gördüm.

Devre arasında hemen yanına koştum. Dan'ın artık bacakları yoktu.

"Kestiler, Forrest, ama onun dışında iyiyim," dedi.

Yüzündeki sargıları da çıkarmışlardı. Yüzü yanık içindeydi. Ayrıca sandalyesine bağlı bir serum şişesi de vardı.

Dan gözlerimin içine baktı. "Forrest, bence sen istediğin her şeyi yapabilirsin," dedi. "Oyununu seyrettim. Müthiş bir oyunun var ve bu herifi rahatça yenebilirsin. Her şeyin en iyisi olmak senin kaderin çünkü."

Başımı sallayıp maça döndüm ve ondan sonra bir sayı bile kaybetmedim. Daha sonra da bütün maçlarımı kazanıp şampiyon oldum.

Orada üç gün kaldım ve ara sıra Dan'la birlikte olduk. Onu tekerlekli sandalyesiyle güneşe çıkartır, geceleri Bubba'ya olduğu gibi ona da armonika çalardım. Ama o genellikle tarih ve felsefe gibi şeyler anlatırdı. Bir gün Einstein'ın rölativite kuramı ve

bunun evren açısından ne demek olduğunu anlattı. Ben bir kâğıt alıp tüm formülü yazdım kendisine. Bunu zaten Üniversite'de Işık dersinde yapmıştık. Kâğıda baktı ve, "Forrest, beni her an biraz daha şaşırtıyorsun," dedi.

*

Bir gün Fort Dix'de Buhar Bölüğü'nde kömür atarken Pentagon'dan göğsü madalyalarla dolu ve yüzünde kocaman bir gülümseme olan biri geldi. "Er Gump, Kızıl Çin'e gidecek Birleşik Devletler Ping Pong takımına seçildiğini bildiririrım," dedi. "Ülkemiz yirmi beş yıldır Çinlilerle ilk kez ilişki kurduğu için bu çok şerefli bir görevdir ve olay bir ping pong oyunundan çok daha büyük bir şeydir. Bu, diplomasidir ve insan soyunun geleceği buna bağlı olabilir. Söylediklerimi anladın mı?"

Omuzlarımı silkip başımı salladım ama içimde de müthiş bir sıkıntı başladı. Ben zavallı bir geri zekâlıydım ve ve şimdi insan soyu benim üstüme kalmıştı.

9

İŞTE şimdi dünyanın öteki tarafında Çin'de Pekin'deyim.

Ping pong takımındaki diğerleri yaşamın her kesitinden gelmiş insanlar ve bana karşı çok iyi davranıyorlar. Çinliler de iyi insanlar, Vietnam'da gördüğüm o çekik gözlülerden çok farklılar. Bir kere çok derli toplu, temiz ve kibar insanlar. İkincisi, beni öldürmeye çalışmıyorlar.

Amerikan Dışişleri Bakanlığı Çinlilerle nasıl geçinmemiz gerektiğini öğretmesi için yanımıza birini kattı ve şimdiye kadar gördüğüm insanlar içinde pek de iyi olmayan bir tek o vardı. Daha doğrusu herif bokun biri. Adı Bay Wilkins, ince bir bıyığı ve elinde hep bir evrak çantası var ve sürekli olarak pantolonunun ütüsü, ayakkabılarının cilası ya da gömleğinin temizliği konusunda endişelenip duruyor. Sabahları kalktığında kıçını da tükürüğüyle parlattığından hiç kuşkum yok.

Bay Wilkins hep benim peşimde. "Gump, bir Çinli seni eğilerek selamlarsa, sen de onu eğilerek selamlamalısın," diyor. "Gump, insanlar içinde oranı buranı çekiştirip durma. Gump, pantolonunda o lekeler ne lekesi? Gump, sofrada bir domuzdan farkssızsın."

Bak, bu sonuncusunda haklı olabilir. Çinliler iki çubukla yiyorlar ve onlarla ağzınıza bir lokma sokmanız bile imkânsız olduğundan çoğu üstüme dökülüyor. Ortalıkta fazla şişman Çinli görülmeyişine hiç şaşmamak gerek doğrusu. İnsan onların artık çatal kullanmalarını öğrenmelerini beklerdi oysa.

Her neyse Çinlilerle maç yapıyoruz. Çok esaslı oyuncuları var. Ama biz de kolay kolay pes etmiyoruz. Hemen hemen her gece bir yere yemeğe gitmek ya da bir konser gibi bir şey düzenliyorlar. Bir gece hep birlikte Pekin Ördeği adında bir lokantaya gidecektik ki, otelin lobisine indiğimde Bay Wilkins, "Gump, odana çık ve gömleğini değiştir, yine yemeğe bulamışsın," dedi. Sonra beni rezervasyona götürdü ve İngilizce bilen bir Çinliye Çince bir not yazdırdı. Kâğıtta Pekin Ördeği lokantasına gideceğim yazılıydı ve onu taksi şoförüne verecektim.

Bay Wilkins, "Biz önden gidiyoruz," dedi. "Sen kâğıdı şoföre verirsin, o da seni oraya getirir." Ben de gömleğimi değiştirmek üzere yukarı çıktım.

Az sonra otel kapısının önünde gördüğüm bir taksiye bindim. Kendisine verecek notu aradığımda bulamadım, kirli gömleğimin cebinde bırakmış olmalıydım. O sırada da kentin merkezine varmıştık bile. Şoför bana durmadan bir şeyler soruyordu.

Herhalde nereye gideceğimizi öğrenmek istiyordu. Ben de sürekli, "Pekin Ördeği, Pekin Ördeği," diyordum. Ama sonunda ellerini havaya kaldırıp bana kenti gezdirmeye başladı.

Bu iş bir saat kadar sürdü ama çok şey de gördüm. Sonunda omzuna vurdum, dönüp bakınca da, "Pekin Ördeği," deyip kollarımı kanat gibi çırptım. Şoför birden güldü, başını sallayıp gaza bastı. İkide bir dönüp bana bakıyor, ben de kollarımı sallıyordum. Bir saat kadar sonra camdan bakınca havaalanına geldiğimizi gördüm.

Bu sırada saat da epey geç olmuştu ve yemek falan da yemediğimizden açlıktan bayılmak üzereydim. Bir lokantanın önünden geçerken arabayı durdurdum. Bize verdikleri çekik gözlü para tomarını çıkarıp adama uzattım, içinden bir kısmını alıp üstünü geri verdim.

Lokantaya girdim ama ha oradaydım, ha ayda, benim için hiç farkı yoktu. Bir hanım gelip bana garip garip baktıktan sonra. bir menü uzattı. Kâğıtta Çince yazıyordu, ben de nasıl olsa biri yenebilir bir şey çıkar diye dört beş yemek işaret ettim. Aslında hepsi de güzel şeylerdi. Yemeğim bitince paramı ödeyip sokağa çıktım ve otelimi aramaya başladım. Beni bulduklarında saatlerce yürümüş olmalıyım.

Bundan sonra anladığım ilk şey bir cezaevine atılmış olmamdı. Orada İngilizce bilen iriyarı bir Çinli bana bir sürü soru sorup sigara ikram etti. Tıpkı o eski filmlerde olduğu gibi. Beni oradan ertesi gün öğleden sonra çıkardılar. Bay Wilkins geldi, bir saat kadar konuştuktan sonra beni bıraktılar.

Bay Wilkins çıldırmış gibiydi. "Gump, seni casus sandıklarının farkında mısın?" dedi. "Bu hareketinin bütün girişimi nasıl baltalayacağının farkında mısın? Deli misin sen?"

"Hayır, sadece geri zekâlıyım," diyecektim ama bir şey söylemedim. Bay Wilkins ondan sonra bir sokak satıcısından kocaman bir balon alıp gömlek düğmeme bağladı. Bundan sonra beni bir daha gözden kaçırmayacaktı. Ayrıca yakama kim olduğumu ve hangi otelde kaldığımı bildiren bir de kâğıt iğneledi. Doğrusu kendimi tam bir aptal yerine konmuş olarak hissettim.

*

Bir gün bizi bir otobüse doldurup kent dışında büyük bir ırmağa götürdüler. Ortalık resmi giyimli Çinlilerle doluydu. Çok geçmeden bunun nedeninin Çinlilerin en büyüğü olan Mao'nun orada olması olduğunu anladık.

Başkan Mao Buddha'ya benzeyen şişman biri. Pijamasını çıkarttı ve mayosuyla kaldı. Dediklerine göre seksen yaşındaymış ve tek başına ırmağı geçecekmiş ve hepimiz onu seyredecekmişiz.

Başkan yüzerken Çinliler memnun tavırlarla kendisini seyrediyordu. Tam yarı yola gelmişti ki, birden durup elini salladı. Herkes de ona el salladı.

Çok geçmeden bir daha el salladı. Kendisine yine el sallayarak karşılık verdiler.

Bundan kısa bir süre sonra Başkan Mao üçüncü kere el salladı ve birden herkes onun el sallamadığını, ama boğulmak üzere olduğunu anladı. İn-

sanlar hemen öteki kıyıdan sandallara atlayıp deliler gibi kürek sallamaya başladılar. Kıyıdakiler de havaya sıçrıyorlar, başlarını yumrukluyorlardı. Ben onun battığı yeri görmüştüm, hemen ayakkabılarımı çıkardım ve suya atladım. Yüzmekte olan Çinlilerin hepsini geçip sandalların dolandığı yere vardım. İnsanlar sanki bir şey görecekmiş gibi suya bakıyorlardı ki, bundan daha saçma bir şey olamazdı doğrusu; çünkü ırmak bizim memleketteki kanalizasyon suyu ile aynı renkti.

Her neyse, ben üç dört kere daldım ve herifi suyun dibinde buldum. Onu yukarı çektim, Çinliler de sandala çıkardılar. Beni almadıkları için ta kıyıya kadar yüzmek zorunda kaldım.

Kıyıya vardığımda insanlar beni sevinçle karşıladılar, omuzlarına alıp otobüse kadar taşıdılar. Tam yola çıkmıştık ki, Bay Wilkins yine başını sallayarak yanıma yaklaştı. "Ulan aptal," dedi. "Birleşik Devletler için en iyi şeyin o orospu çocuğunu boğulmaya bırakmak olduğunu düşünemedin mi? Gump, sen bir yaşamda bir kere ele geçecek bir fırsatı kaçırttın."

Yine yanlış bir şey yapmıştım. Bilemiyorum. Oysa ben hep doğru olanı yapmaya çalışıyordum.

*

Ping pong maçları sona ermek üzereydi ve ben kimin kazanıp kimin kaybettiğini pek bilemiyordum. Ama Başkan Mao'yu sudan çıkarmam nedeniyle Çinliler için milli kahraman gibi bir şey oluvermiştim.

Bay Wilkins, "Gump, aptallığın bizi avantajlı duruma geçirdi galiba," dedi. "Çinlilerin bizimle resmi ilişki kurmak olasılığı ve görüşmelere başlamak istedikleri konusunda bir rapor aldım. Ayrıca, Çinliler Pekin'de senin şerefine büyük bir geçit resmi yapmak istiyorlar, onun için çok iyi davranmanı istiyorum."

İki gün sonra tören yapıldı ve bu gerçekten görülecek bir şeydi. Sokaklarda belki bir milyar Çinli vardı ve ben önlerinden geçerken hepsi beni eğilerek, el sallayarak selamladılar. Tören Çin'in Capitol'ü sayılan Kuomintang'da sona erecek ve Başkan Mao bana orada bizzat teşekkür edecekti.

Oraya vardığımızda Başkan beni gördüğüne gerçekten memnun olmuş gibiydi. Büyük bir sofra hazırlanmıştı, beni de Başkan'ın yanına oturttular. Yemeğin ortasında eğilip, "Vietnam'da bulunduğunuzu öğrendim," dedi. "Savaş hakkında ne düşündüğünüzü sorabilir miyim?" Bir çevirmen bunu bana çevirince bir an duraksadım, sonra eğer gerçekten bilmek istemeseydi sormazdı diye düşünerek, "Bence boktan bir şey," dedim.

Çevirmen sözlerimi çevirince Başkan Mao'nun yüzünde garip bir ifade belirdi, ama sonra gözleri parladı, gülümsedi ve elimi sıkıp boyunları yaylı o küçük bebeklerden biriymiş gibi kafasını sallamaya başladı. İnsanlar o anın fotoğraflarını çektiler ve bunlar sonra Amerikan gazetelerinde de çıktı. Ama ben şimdiye kadar onu böyle gülümseten şeyin ne olduğunu kimseye söylememiştim.

*

Otelden ayrıldığımız gün kapıda bizi bekleyen büyük kalabalık alkışa başlamıştı. Bakınca omzunda küçük bir çocuk taşıyan bir Çinli anne gördüm. Çocuğun şaşı gözleri, sarkık dili, akan salyasıyla tam bir Mongolyen olduğunu anlamıştım. Kendimi tutamadım. Bay Wilkins kendisinden izin almadan Çinlilere yaklaşmamızı yasaklamıştı ama ben gidip cebimden çıkardığım bir ping pong topuna kalemimle bir imza atıp çocuğa verdim. Çocuk ilk iş olarak topu ağzına soktu, sonra da uzanıp elimi tuttu ve gülümsemeye başladı. Bunun üzerine annesi ağlamaya koyuldu ve bir şeyler söyledi. Çevirmenimiz çocuğun yaşamında ilk kez gülümsemiş olduğunu söyledi. Kadına söyleyeceğim çok şey vardı ama zamanımız yoktu.

Her neyse ben tam yürümeye başlamıştım ki, çocuk topu başıma attı. Tam o anda biri bir fotoğraf çekmişti. Gazetelerde fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: "Küçük Çinli Amerikan Kapitalistlerine Nefretini Gösteriyor."

Her neyse, Bay Wilkins gelip beni kolumdan çekiştirdi ve ne olduğumu anlamadan kendimi uçakta buldum. Washington'a inmeden önce de bana son söylediği şey şu oldu: "Gump, Çinlilerin bir gelenekleri vardır, eğer bir Çinlinin hayatını kurtarırsan ondan sonra kendisinden sorumlu olursun." Yüzünde çirkin bir gülümseme vardı. Uçakta yanımda oturuyordu ve az önce kemerlerimizi bağlamamız bildirilmişti. Ben ona baktım ve hayatımın en gürültülü osuruğunu savurdum. Elektrikli testere gibi bir şey. Bay Wilkins'in gözleri yuvasından fırladı, "Ah!" deyip havayı dağıt-

mak için elini sallamaya, kemerini çözmeye çalıştı.

Güzel bir hostes hemen yanımıza koştu. Bay Wilkins boğulur gibi öksürüyordu. Ben birden kendim havayı dağıtmak için elimi sallamaya başladım, burnumu tuttum ve Bay Wilkins'i göstererek, "Biri camı açsın!" falan gibi bir şeyler söyledim. Bay Wilkins itiraz etmeye, beni göstermeye çalıştıysa da hostes gülümseyerek yerine döndü.

Bay Wilkins daha sonra yakasını düzelterek bana, "Gump, o yaptığın çok kaba bir hereketti," dedi. Ama ben sadece gülümseyerek önüme bakmakla yetindim.

*

Beni yine Fort Dix'e gönderdiler, ama Buhar Bölüğü'ne gitmek yerine erken terhis edeceklerini söylediler. İşlemler bir iki gün sürdü ve kâğıtlarım hazırlandı. Eve gidiş bileti için biraz para verdiler, benim de biraz param vardı zaten.

Eve gidip annemi görmem gerektiğini biliyordum. O karides işine de başlayıp artık hayatımı kazanmalıydım. Ama kafamın gerisinde hep Harvard Üniversitesi'nde okuyan Jenny Curran vardı. Tren istasyonuna otobüsle giderken hep doğru olan şeyin ne olduğunu düşündüm. Ama bilet alma sıram gelince Boston'a gitmek istediğimi söyledim. Öyle zamanlar vardır ki, doğru olanın size engel olmasına izin veremezsiniz.

10

POSTA kutusu dışında Jenny'nin adresini bilmiyordum. Ama bana yazdığı mektupta Çatlak Yumurtalar Orkestrası'yla küçük bir yerde çalıştığını yazmıştı. Burası Hodadday Kulübü diye bir yerdi. İstasyondan yürüyerek gitmeye çalıştıysam da, yolumu kaybettiğim için bir taksiye bindim. Öğleden sonra olduğundan içerde bir iki sarhoştan başka kimse yoktu. Barın ardındaki adam Jenny ile arkadaşlarının saat dokuzda geleceklerini söyledi. Ona orada bekleyip bekleyemeyeceğimi sorduğumda, "Bekleyebilirsin," dedi. Ben de beş altı saat oturup iyice dinlendim.

Bir süre sonra geçmeden salon dolmaya başladı. Gelenler çoğunlukla kolejliler olmalarına karşın karnaval oyuncuları gibi giyinmişlerdi. Herkesin üzerinde kirli blucin ve tişört vardı, erkekler hep sakallıydı. Kızların saçları ise içinde her an kuşlar çıkacakmış gibi yapılmıştı. Çok geçmeden orkestra

sahneye çıkıp hazırlığa başladı. Üç dört kişiydiler, getirdikleri elektrikli aletleri prizlere falan sokuyorlardı. Üniversite'de Öğrenci Derneği binasında yaptıklarımızdan çok farklı şeylerdi bunlar.

Elektrikli aletleri kurduktan sonra çalmaya başladılar. Nasıl bir gürültü koptuğunu anlatamam. Parlak ışıklar yanıp sönmeye başladı. Müzik diye uçağın kalkarken çıkardığı sesleri çıkarıyorlardı. Ama kalabalık buna bayılmış, çılgınlar gibi alkışlıyordu. Sonra sahnenin bir yanı aydınlandı ve Jenny ortaya çıktı.

Onu tanıdığımdan bu yana çok değişmişti. Bir kere saçları kıçına kadar iniyordu ve gece vakti salonda güneş gözlüğü takmıştı! Üzerinde blucin ve bir gömlek vardı. Müzik başlayınca o da şarkıya başladı. Mikrofonu kaptığı gibi sahne boyunca koşup sıçramaya, kollarını savurup saçlarını savurmaya başlamıştı. Şarkının sözlerini müziğin gürültüsünden seçemedim. Gürültüden tavan başımıza çökecek gibiydi. Bu da nedir böyle, diye düşünüyordum.

Bir süre sonra ara verdiklerinde sahne arkasına geçmek istedim. Ama kapıda duran herif içeri giremeyeceğimi söyledi. Yerime dönerken herkesin asker üniformama baktığına dikkat ettim. Biri, "Çok komik giyinmişsin," dedi.

Yine aptal gibi hissettim kendimi. Dışarı çıkıp durumu rahatça düşünmek için yarım saat yürüdüm. Döndüğüm zaman kapının önünde uzun bir kuyruk vardı. Öne geçip kapıdaki herife eşyalarımın içerde kaldığını söylemeye çalıştım ama bana kuyruğun sonuna girmemi söyledi. Bir saat kadar

orada durup içerden gelen müziği dinledim. Şu kadarını söyleyeyim ki, müzik biraz uzaklaşınca kulağa çok daha hoş geliyordu.

Ama sonra canım sıkıldı, bir sokağa girip kulübün arkasına gittim. Oradaki birkaç basamağa oturup çöplükte birbirlerini kovalayan fareleri seyrettim. Armonikam yanımda olduğundan vakit geçirmek için çıkartıp hafifçe çalmaya başladım. Ama sonra içerden gelen müziğe uyduğumu fark ettim. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama bir süre sonra hem onlara uyduğumu hem de kafamdan eklemeler yaptığımı gördüm. İnsan çalarken dinlediği kadar kötü gelmiyordu doğrusu.

Birden arkamdaki kapı açıldı ve Jenny dışarı çıktı. Müziğe yine ara vermiş olmalılardı, ama ben ona aldırmayıp çalmayı sürdürdüm.

"Kim var orada?" diye seslendi.

"Benim," dedim. Ama sokak karanlıktı. Jenny başını uzatıp, "Kim çalıyor o armonikayı?" diye sordu.

Ben üzerimdeki üniformadan sıkılarak ayağa kalktım.

"Benim. Forrest," dedim.

"Kim?"

"Forrest."

"Forrest mi? Forrest Gump mı?" Jenny birden fırlayıp kollarımın arasına atılıverdi.

*

Jenny ile sahne arkasına gittik, sıra kendisine gelene kadar konuştuk. Okuldan ayrılmış değildi,

bir gece bir erkeğin odasında yakalanınca kovulmuştu. O günlerde bu okuldan kovulmayı gerektiren bir suçtu. Bançocu askere gitmemek için Kanada'ya kaçmış, küçük grup dağılmıştı. Jenny bir süre Kaliforniya'ya gitmiş, saçlarına çiçek takmıştı. Ama oradakilerin uyuşturucudan başka bir şey düşünmediklerini söyledi. Sonra birine rastlayıp Boston'a gelmiş, birlikte barış yürüyüşlerine falan katılmıştı, ama herif eşcinsel çıkmış, Jenny de bu kere bomba falan yapan gerçekten ciddi bir barış yürüyüşçüsü bulmuştu. O da sonuçsuz kalınca Harvard Üniversitesi'nde öğretmenlik yapan biriyle tanışmış, ama o da evli çıkmıştı. Ondan sonra gerçekten iyi biriyle yaşamaya başlamış ama herif yüzünden ikisi de hırsızlıktan tutuklanınca artık kendine çekidüzen verme zamanının geldiğini anlamıştı.

Sonra Çatlak Yumurtalar'a katılmış, yeni bir müzik türüne başlamışlar ve Boston'da popüler olmuşlardı. Sonra haftaya bir albüm kaydı için New York'a gideceklerdi. Jenny bir felsefe öğrencisiyle çıktığını ama o geceki konserden sonra gelip kendileriyle kalabileceğimi söyledi. Onun erkek arkadaşı olmasına çok sıkılmıştım, ama gidecek başka yerim olmadığından ben de öyle yaptım.

Sevgilisinin adı Rudolph'tu. Elli kiloluk falan ufak tefek biriydi, saçları süpürgeyi andırıyordu, boynunda kolyeler vardı ve eve geldiğimizde meditasyon için yerde bağdaş kurmuş oturuyordu.

"Rudolph, bu Forrest," dedi Jenny. "Memleketten arkadaşımdır ve bir süre bizimle kalacak."

Rudolph bir şey söylemeden Papa'nın bir şey

kutsarken yaptığı gibi sadece elini salladı.

Jenny'nin sadece bir yatağı olduğundan bana yerde bir yer yaptı ve orada uyudum. Askerde yattığım pek çok yerden kötü değil, hatta bir kısmından daha rahattı.

Ertesi sabah Rudolph yine odanın ortasında meditasyon yaparken Jenny bana kahvaltı hazırladı, herifi orada bırakıp Cambridge'i gezmeye çıktık. Jenny ilk iş olarak giyecek bir şey almamız gerektiğini söyledi. Orada insanlar asker üniformasını görünce kendileriyle alay edildiğini falan sanırlarmış. Bir yere gidip üzerime bir şeyler aldık, üniformamı hemen orada değiştirip bir torbayla yanıma aldım.

Harvard Üniversitesi'nde dolaşırken Jenny'nin eskiden çıktığı evli profesöre rastladık. Jenny adamdan "dejenere bok" diye söz ediyorsa da hâlâ arkadaşlığını sürdürüyordu. Herifin adı Doktor Quackenbush'tu.

Her neyse, adam ertesi hafta başlayacağı bir ders konusunda çok heyecanlıydı. Dersin adı, "Dünya Edebiyatında Budalaların Rolü" olacaktı.

Ben bunun çok ilginç bir konu olduğunu söyleyince, "Forrest, sen de gelip dinlesene, belki de hoşuna gider," dedi.

Jenny ikimize da garip garip baktıysa da bir şey demedi. Eve döndüğümüzde Rudolph hâlâ yerde oturuyordu. Mutfakta Jenny'ye herifin hiç konuşup konuşmadığını sordum. "Er geç konuşacak, bekle hele," dedi.

*

Jenny beni o öğleden sonra orkestrasındakilerle tanıştırdı ve çok güzel armonika çaldığımı, o gece beni de aralarına almalarını söyledi. Heriflerden biri en çok ne çalmaktan hoşlandığımı sorunca, "Dixie," dedim. Adam kulaklarına inanamayınca Jenny söze karışıp, "Önemi yok, kulağı çok iyidir, bizim müziği kapınca çok esaslı olacaktır," dedi.

O gece orkestrayla çaldım ve herkes benden çok memnun kaldı.

Ertesi pazartesi Doktor Quackenbush'un dersine girmeye karar verdim. Dersin adı bile kendimi önemli hissetmem için yeterliydi.

Doktor Quackenbush sınıfa, "Bugün aramızda dersimize zaman zaman katılacak biri var. Bay Forrest Gump." Herkes dönüp bana baktı. Ben el salladım, ders başladı.

Doktor Quackenbush, "Geri zekâlılar edebiyat tarihinde uzun yıllar önemli bir rol oynamışlardır," dedi. "Bir yerde bir köyde yaşayan geri zekâlı birinin köyün aptalı diye adlandırıldığını hepiniz duymuşsunuzdur. Bu kişi her zaman alay ve hakaret konusu olmuştur. Daha sonraları soylular kendilerini eğlendirecek bir aptalı yanlarında tutmaya başlamışlardır. Bu kimseler çoğunlukla ya gerçek bir geri zekâlı ve moron, kimi zaman da sadece bir palyaçoydular..."

Bir süre böyle devam edince ben budalaların işe yaramaz insanlar olmadıklarını, Dan'ın söylediği gibi, bir amaçla gönderildiklerini ve bu amacın da insanları güldürme olduğunu anladım. Eh, bu da

hiç yoktan iyiydi.

"Çoğu yazarlar bir budalayı ikili anlam için kullanırlar," diye Doktor Quackenbush devam etti. "Böylece hem budalanın budalalığını yapmasına izin verirler, hem de okura budalalığın daha geniş anlamını açıklarlar. Shakespeare gibi büyük bir yazar bile okurlarını aydınlatmak için budalaların baş karakterlerinin güç durumlara düşmelerini sağlamıştır."

Bu noktada kafam biraz karışmaya başlamıştı. Ama bu da normaldi. Bay Quackenbush anlattıklarını göstermek için Kral Lear'den bir sahne oynayacağımızı söyledi. Burada budala aslında kılık değiştirmiş bir delidir ve kralın kendisi de kaçıktır. Elmer Harrington III diye biri Deli Tom o'Bedlam'ı, Lucille adında bir kız Budala'yı oynayacaktı. Horace bilmem ne diye biri çılgın Kral Lear'i oynamak için seçildi. Doktor ondan sonra, "Forrest, sen de Gloucester Kontu rolünü oynasana," dedi.

Bay Quackenbush tiyatro bölümünden bir iki şey alacağını ama kostümlerimizi, daha 'gerçekçi' olması için kendilerimizin seçmesi gerektiğini söyledi. Bense, nasıl oldu da bu işe karıştım diye düşünüyordum.

*

Bu arada Çatlak Yumurtalar'da çok şey oluyordu. New York'tan gelen biri bizi dinlemiş ve kendi bandımızı doldurmak için bir stüdyoya götürmek istemişti. Herkes, Jenny Curran ve ben bile, çok heyecanlıydık. New York'lu Bay Feeblestein işlerin yolunda gittiği takdirde bir kâğıt imzalamamızın

zengin olmamız için yeterli olduğunu söylüyordu.

Keyboard çalan George bana nasıl çalınacağını öğretmiş, davulcu Mose da da davulunu çaldırmıştı. Hem onları öğrenmem hem de armonikamı çalmam çok hoş bir şeydi doğrusu. Artık her gün çalışıyor ve her akşam Hodaddy Kulübü'nde çalıyordum.

Bir öğleden sonra dersten eve döndüğümde Jenny'yi divanın üstünde tek başına otururken buldum. Rudolph'un nerede olduğunu sorduğumda "ayrıldıklarını" söyledi. "Neden?" diye sorunca da, "O da diğerlerinden farksız," dedi. Ben de, "Gel hem yemeğe çıkalım, hem de biraz konuşuruz," dedim.

Tabii konuşan hep kendisi oldu ve erkeklerden şikâyet etti durdu. Bizim "tembel, bencil, sorumsuz" olduğumuzu söyledi. Bir süre sonra da ağlamaya başladı. "Jenny, n'olur ağlama," dedim. "O Rudolph zaten bütün gün öyle yerlerde oturmasıyla senin gibi biri için değildi." Jenny, "Haklısın, Forrest," dedi. "Artık eve gidelim." Gittik.

Eve gidince Jenny soyunmaya başladı. Ben kendisine bakmamaya çalışırken üzerinde sadece donu olduğu halde karşıma geldi, "Forrest, beni düzmeni istiyorum," dedi.

Şaşkına dönmüştüm. Sadece öylece bakabildim yüzüne. Jenny yanıma oturdu, oramla buramla oynamaya, beni öpüp kucaklamaya başladı. Önce bütün bunları yapması bana bir garip geldi. Tabii, çok uzun zamandır bunları hayalimde kurmuştum ama böyle olacağını da hiç beklemiyordum. Sonra her ne olduysa oldu ikimiz de soyunuk bir halde divanın üstünde yuvarlanmaya başladık. Jenny donu-

mu indirince gözleri birden irileşti. Beni o gün Bayan French'in kavradığı gibi yakalayıp, "Bu da ne?" dedi. Ama gözlerimi kapatmamı söylemedi, ben de kapatmadım.

O öğleden sonra en çılgın hayallerimde bile görmediğim şeyler yaptık. Jenny bana asla aklıma gelmeyecek şeyler gösterdi yan yana, altüst, uzunlamasına, köpek gibi, ayakta, oturarak, eğilerek, çömelerek ve daha neler neler. Sonunda tükendiğimizde Jenny bir süre sessizce yattıktan sonra, "Lanet olsun, Forrest, bütün yaşamım boyunca neredeydin?" dedi.

"Eh, orada burada," dedim ben de.

*

Tabii ondan sonra Jenny ile aramızdaki durum değişti. Artık aynı yatakta yatıyorduk; bu ilk başta bana bir garip geldiyse de, sonra alıştım. Hodaddy Kulübü'nde çalarken Jenny yanımdan geçer, saçlarımı falan okşardı. Birden benim için her şey değişmişti artık sanki yaşamım henüz başlamış ve ben dünyanın en mutlu insanıydım...

11

SONUNDA Profesör Quackenbush'un sınıfındaki oyuna sıra gelmişti. Oynayacağımız sahnede Kral Lear ile budalası kırlardayken bir fırtına kopuyor ve herkes bir kulübeye sığınıyordu.

Kulübede Deli Tom o'Bedlam diye bir karakter var. Ama bu aslında namussuzun birinin gadrine uğradığından o kılığa bürünmüş Edgar adında biri. Bu arada kral da tam olarak aklını kaçırmış. Edgar da deli gibi davranıyor. Ben Edgar'ın babası Gloucester Kontu'yum.

Profesör Quackenbush kulübeyi andırmak için bir battaniyeden bir yer yapmış, bir de fırtına sesi vermesi için büyük bir vantilatör getirmiş, pervanelerine kâğıt değdiriyor. Her neyse, Elmer Harrington III üzerinde bir çuval olduğu halde Kral Lear olarak geliyor. Aptal rolünü oynayacak kız da, üzerinde çıngıraklar dikili bir aptal elbisesi ile Arapların giydikleri gibi ucu kıvrık terlikler bul-

muş. Tom o'Bedlam'ı oynayan da başına bir Beatles perukası geçirmiş, yüzüne toprak falan sürmüş. Hepsi rollerini çok ciddiye alıyorlar.

İçlerinde en yakışıklısı benim. Jenny bana bir çarşaftan bir pelerin dikti, bacağımda da bir yastık kılıfından bir don var.

Her neyse, Profesör Quackenbush rüzgâr makinesini çalıştırıyor ve bize on ikinci sayfadan başlamamızı söylüyor. Deli Tom'un hikâyesini anlattığı yer yani.

Tom, "Kötülerin ezdiği zavallı Tom'a bir yardımda bulunun," diyor.

Kral Lear, "Ne? Onu da kızları mı bu hale soktu?" diyor. "Hiçbir şey kurtaramadın mı? Her şeyini verdin mi?"

Aptal, "Hayır, bir battaniye kurtarmış, yoksa hepimiz çok utanırdık," diyor.

Bu palavra bir süre böyle devam ettikten sonra, "Bu soğuk gece hepimizi aptal ve deliye çevirecek," diyor.

Aptal bu konuda haklı işte.

Ben bu sırada elimde Profesör Quackenbush'un tiyatro bölümünden aldığı bir meşaleyle içeri girmeliyim. Aptal, "Bakın! Yürüyen bir ateş geliyor!" diye sesleniyor. Profesör meşalemi yakıyor ve ben kulübeye doğru ilerliyorum.

"İşte bu kötü Flibbertigibbet," diyor Tom o'Bedlam.

"Kim?" diyor kral.

Ben, "Kimsiniz siz? Adlarınız nedir?" diye soruyorum.

Deli Tom, "Yüzen kurbağaları yiyen Zavallı

Tom..." diye başlayıp bir sürü şey sıralıyor. Benim o sırada Kralı tanımam ve, "Ne, Kral Hazretleri, arkadaşlık edecek daha iyi birini bulamadınız mı?" demem gerekiyor.

Yanıt Deli Tom'dan geliyor, "Karanlıklar prensi bir centilmenmiş Adı Modo ve de Mahu."

Rüzgâr makinesi çok hızlı çalışıyor. Aklıma Profesör Quackenbush'un bu kulübeyi yaparken benim bir doksan boyunda olduğumu düşünmediği geliyor. Meşalem tavana değiyor çünkü.

Deli Tom'un "Zavallı Tom üşüyor," demesi gerekirken, "Meşaleye dikkat!" diyor.

Ben bu satırın nereden geldiğini anlamak için elimdeki kitaba bakarken Elmer Harrington III bana, "Meşaleye dikkat et, aptal!" diyor. " Ben de, "Yaşamımda ilk kez aptal ben değilim, sensin!" diyorum. Tam o anda kulübenin tavanı ateş alıyor, alevler uzanında Deli Tom'un Beatles perukası da yanmaya başlıyor.

Biri, "Kapatın o rüzgâr makinesini!" diye bağırıyor ama iş işten geçmiş artık.

Deli Tom bağırıyor, Kral Lear başındaki alevleri söndürmek için kendi tacını çıkartıp onun kafasına geçiriyor. İnsanlar hoplayıp sıçrıyorlar, öksürüp küfürler ediyorlar. Aptal rolünü oynayan kız, "Hepimiz öleceğiz burada!" diye bağırıyor. Bir an gerçekten öyle olacak gibi.

Arkama döndüğümde pelerinimin tutuştuğunu gördüm. Pencereyi açtım, aptal kızı belinden yakaladım ve aşağı atladık. Sadece ikinci kattaydık ve altta hızımızı kesen taflanlar falan vardı. Ama öğle saati olduğunda bahçede yüzlerce kişi dolaşıyordu.

Sınıfın açık penceresinden kara dumanlar fışkırıyordu. Birden yüzü isten kapkara kesilmiş olan Profesör Quackenbush belirdi pencerede.

"Gump! Seni geri zekâlı! Bunu sana ödeteceğim!" diye bağırıyordu.

Ben pelerinim hâlâ alevler içinde olarak koştum ve eve gelene kadar durmadım. Jenny, "Forrest, nasıl gitti? İddiaya girerim ki eşsizdin," dedi. Sonra yüzü bir garip oldu. "Bir yanık kokusu mu var?" dedi.

"Uzun hikâye," dedim ben de.

*

Ondan sonra yeteri kadar gördüğüm gerekçesiyle bir daha derse devam etmedim. Her gece Jenny ile Çatlak Yumurtalar'la çalıyor, bütün gün de sevişiyor, Charles ırmağı kıyısında piknikler yapıyorduk. Cennette yaşıyor gibiydim. Çok güzel bir bahar ve yaz geçti. New York'a gidip Bay Feeblestein'a kaset doldurduk, o da birkaç gün sonra bizi arayıp bir plak yapacağını bildirdi. Ondan kısa bir süre sonra da insanlar bizi konser vermemiz için kentlerine çağırmaya başladılar. Bay Feeblestein'ın verdiği parayla kendimize içinde yatağı falan olan büyük bir otobüs aldık ve turnelere onunla çıkmaya başladık.

O dönemde yaşamımda büyük rol oynamış bir şey daha vardır. Bir akşam Hodaddy Kulübü'nde ara verdiğimiz bir sırada Çatlak Yumurtalar'ın davulcusu Mose beni bir kenara çekip, "Forrest temiz çocuksun falan ama armonikayı sana daha iyi çaldıracak bir şey denemeni istiyorum," dedi.

Mose'a bunun ne olduğunu sordum. "Al," deyip bana bir sigara verdi. Ona teşekkür edip sigara içmediğimi söyledim. Ama Mose, "Bu bildiğin sigaralardan değildir, Forrest," dedi. "İçinde ufkunu genişletecek bir şey vardır."

Ufkumun genişlemesini istemediğimi söyleyince ısrar etti. "En azından bir kere dene," dedi. Ben biraz düşündüm, bir sigaranın bir şey yapmayacağına karar verdim.

Ama şunu söyleyeyim ufkum gerçekten genişledi.

Her şey birden daha yavaş tempolu, daha keskin olmaya başladı. O akşam ikinci kere sahneye çıktığımızda daha önce hiç çalmadığım gibi çaldım. Mose daha sonra gelip, "Forrest, müthiştin," dedi. "Bunu sevişirken de kullan."

Onu da yaptım ve o konuda da haklı çıktı. Bunun üzerine kendi paramla biraz satın aldım ve çok geçmeden gece gündüz kullanmaya başladım. Bir tek kusuru bir süre geçtikten sonra eskisinden daha aptal olmaya başladım. Sabahları kalktığımda bir sigara yakıyor ve sonra çalma zamanı gelene kadar yatıyordum. Jenny'nin kendisi de arada sırada bir tane tüttürdüğünden ilk başlarda bir şey söylememişti. Ama bir gün, "Forrest, o pisliği biraz fazla kullanmıyor musun?" diye sordu.

"Bilmem, fazlası ne kadardır?" dedim.

"Şimdiki gibi devam edersen fazladır," dedi.

Ama ben sigarayı bırakmak istemiyordum. Her nasılsa, sigarayı içince bütün kaygılarımı unutuyordum, hoş o sırada fazla bir kaygım falan da yoktu ya. Geceleri iki sahne arasında arka kapıdan çı-

kar yıldızlara bakardım. Yıldız yoksa yine de bakardım. Jenny bir gece dışarı geldiğinde beni yağmura bakarken buldu.

"Forrest, bunu bırakmalısın," dedi. "Armonika çalmak ve bütün gün yatmak dışında hiçbir şey yaptığın yok, senin için çok kaygılanıyorum. Sağlıklı bir şey değil bu. Bence senin bir süre buradan uzaklaşman gerek. Provincetown'da yarından sonra başka bir konserimiz yok, onun için seninle bir tatile çıkalım diyorum. Dağlara falan gideriz."

Ben sadece başımı salladım. Söylediklerini duyduğuma emin bile değildim.

Ertesi akşam Provincetown'da yine arka kapıdan çıkıp bir sigara yaktım. Orada kendi kendime otururken iki kız geldi yanıma. Biri, "Hey, sen Çatlak Yumurtalar'ın armonikacısı değil misin?" dedi.

Ben başımı sallayınca kız gelip kucağıma oturdu. Ötekisi bir süre kıkır kıkır güldükten sonra bluzunu çıkardı. Kucağımdaki de eteğini kaldırmış, fermuarımı açmaya çalışıyordu. Birden kulis kapısı açıldı ve Jenny, "Forrest, vakit tamam..." diye seslenirken birden durdu. "Tüh!" diyerek kapıyı kapattı sonra.

Ben yerimden fırladım. Kucağımdaki kız yere düştü, diğeri sövüp saymaya başladı. İçeri girdiğimde Jenny duvara yaslanmış ağlıyordu. Yanına gittiysem de, "Benden uzak dur, sersem! Bütün erkekler aynısınız köpeklerden farkınız yok! Kimseye saygı duymazsınız!" dedi.

Kendimi hiç o kadar kötü hissetmemiştim. O son konser hakkında fazla bir şey hatırlamıyorum. Dönüşte Jenny otobüsün önüne gitti ve benimle hiç

konuşmadı. O gece o divanda yattı ve ertesi sabah bana artık kendime bir yer bulma zamanının geldiğini söyledi. Ben de eşyalarımı toplayıp oradan ayrıldım. Başımı yerden kaldıramıyordum. Ona bir şey anlatabilecek durumda değildim. Yine tek başıma kalmıştım işte.

*

Jenny ondan sonra ortalıktan yok oldu. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Mose bir yer bulana kadar yanında kalabileceğimi söyledi. Ama çok yalnızdım. O sırada herhangi bir yerde çalmadığımızdan memlekete dönüp annemi görme zamanının geldiğini düşündüm. Belki o zavallı Bubba'nın yaşadığı yerlerde karides işine de başlayabilirdim. Belki de rock and roll yıldızı olmak bana göre iş değildi. Belki de bir geri zekâlıdan başka bir şey değildim.

Ama Mose bir gün geldi, köşedeki birahanede televizyon seyrederken Jenny Curran'ı gördüğünü söyledi.

Dediğine göre Jenny Washington'daki Vietnam Savaşı aleyhindeki büyük gösteriye katılmıştı. Mose onun burada para kazanacağı yerde neden o palavralarla uğraştığını anlayamadığını söylüyordu.

Ben gidip onu görmem gerektiğini söyledim. Mose, "Git de bakalım geri getirebilecek misin?" dedi. Boston'dan bir grubun da gösterilere katılmak için gittiğini söyleyerek adreslerini verdi ve Jenny'nin herhalde onların yanında olduğunu söyledi.

Eşyalarımı topladım, Mose'a teşekkür ettim, yola çıktım. Geri dönüp dönmeyeceğimi bilemiyordum.

*

Washington'a vardığımda ortalık tam bir kargaşalıktı. Her yanda polisler vardı, insanlar sokaklarda bağırıyorlar, sanki bir ayaklanma falanmış gibi taşlar atıyorlardı. Polis insanların kafalarına vuruyordu ve durum çığırından çıkmış gibiydi.

Jenny'nin bulunabileceği adrese gidince kimseyi bulamadım. O gün evin önündeki merdivende oturup bekledim. Akşam saat dokuzda bir araba durdu, inen birkaç kişi arasında Jenny de vardı.

Kalkıp ona doğru yürüdüysem de, o dönüp tekrar arabaya koştu. İki adam ve bir kız olan diğerleri ne yapacaklarını ya da benim kim olduğumu bilmiyorlardı. Ama biri, "Bak, senin yerinde olsam ona şimdi yaklaşmazdım, çok bozuk çalıyor," dedi. Herifi bir kenara çekip nedeninini sorduğumda şunları anlattı:

Jenny az önce hapisten çıkmıştı. Bir gün önce tutuklanmış, geceyi kadınlar hapisanesinde geçirmişti. Bu sabah kendisini kimse çıkaramadan cezaevindekiler o uzun saçları yüzünden başında bit olduğunu falan söylemişler ve saçlarını traş etmişlerdi. Jenny'nin başı şimdi kabaktı.

Kendisini öyle görmemi istemediği için kaçmış olmalıydı ki, şimdi gidip arabanın arka koltuğuna yatmıştı. Ben camdan içersini görmemek için arabanın yanında diz çökerek, "Jenny benim! Forreşt," dedim.

O bir şey söylemeyince ben olanlar için çok üzüldüğümü, artık uyuşturucu kullanmayacağımı, ayartılma tehlikesi olduğu için orkestrada da çalmayacağımı söyledim. Saçları için de çok üzülmüştüm. Sonra eşyalarımı bıraktığım yere döndüm, askeri torbamdan çıkardığım kepimi bulup arabanın camından içeri uzattım. Jenny kepi aldı, başına geçirdi ve arabadan indi. "Haydi, ayağa kalk da eve gel bakalım, koca maymun!" dedi.

Bir süre oturup konuştuk. Diğerleri uyuşturuculu sigara ve bira içiyorlardı ama ben onlara katılmadım. Hepsi yarın Capitol'deki büyük gösteriyi konuşuyorlardı. Bir grup Vietnam gazisi madalyalarını çıkartıp Capitol'ün merdivenlerine atacaklarmış.

Jenny, "Forrest'in Kongre Şeref Madalyası aldığını biliyor muydunuz?" dedi. Hepsi birden susup önce bana, sonra birbirlerine baktılar. Biri, "Tanrı bize bir armağan gönderdi," dedi.

Jenny ertesi sabah benim kanapede yattığım odaya geldi. "Forrest, bugün bizimle gelmeni ve asker üniformanı giymeni istiyorum," dedi. "Neden?" diye sorduğumda, "Çünkü Vietnam'daki o acıyı sona erdirecek bir şey yapacaksın," dedi. Ben üniformamı giydikten sonra Jenny bir hırdavatçıdan aldığı zincirlerle geldi. "Forrest, bunları vücuduna sar," dedi.

Neden diye sordum ama o, "Sen sar, sonra öğrenirsin. Beni mutlu etmek istiyorsun, değil mi?" dedi.

Böylece Jenny, ötekiler ve zincirlerle sarılı ben, yola çıktık. Capitol'un önü çok kalabalıktı, televizyoncularla dünyanın bütün polisi oradaydı. Herkes

bağırıyor, sloganlar atıyor, polislere o parmak işaretini yapıyorlardı. Bir süre sonra bir grup üniformalı mümkün olduğu kadar Capitol'e yaklaşıp madalyalarını atmaya başladılar. Kimi tekerlekli sandalyelerdeydi, kimini kolu bacağı yoktu. Biri omzuma dokunup sıranın bana geldiğini söyledi. Jenny'ye baktım, başını salladığını görünce ben de o yana yürüdüm.

Ortalık biraz sessizleşir gibi oldu, biri megafonla adımı söyledi ve Vietnam Savaşı'nı sona erdirmek çabasını desteklediğim için Kongre Şeref Madalyamı atacağımı söyledi. Herkes alkışlamaya başladı. Merdivenlerde yatan diğer madalyaları gördüm. Capitol'un üst basamaklarında bir iki polis ve takım elbiseli birkaç kişi duruyordu. Ben elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini düşündüm, madalyamı çıkartıp bir an bakıp Bubba'yı, Dan'ı ve diğerlerini hatırladım. Sonra birden iyice gerilip madalyayı bütün hızımla fırlattım. Bir saniye sonra takım elbiselilerden biri birden yere yığıldı. Madalyayı fazla sert fırlatmış ve herifin kafasına isabet ettirmiştim.

Ondan sonra kıyamet koptu. Polis kalabalığa saldırdı, insanlar bağırmaya başladılar, gözyaşı bombaları atıldı, beş altı polis üstüme atlayıp coplarını indirdiler. Sonra başka polisler geldi ve ve ellerim kelepçelenip cezaevine götürüldüm.

*

Bütün gece orada kaldım, sabah gelip beni mahkemeye çıkardılar.

Biri yargıca benim "tehlikeli bir silahla- bir madalyayla- saldırdığımı ve tutuklanmaya direndiğimi" söyleyerek bir kâğıt uzattı. Yargıç, "Bay Gump, madalyanızı ABD Senatosu Başkanı'nın başına fırlattığınızı biliyor musunuz?" dedi.

Ben bir şey söylemedim ama bu kere ciddi bir bela ile karşı karşıya olduğumu anlamıştım.

Yargıç şöyle devam etti: "Bay Gump, ülkesine böylesine hizmet etmiş sizin gibi bir insanın madalyalarını atan o kaçıklar arasında ne işiniz olduğunu bilmiyorum. Ama neden böyle budalaca bir şey yaptığınızın saptanması için sizi otuz gün psikiyatrik gözlem altında bulunduracağım."

Beni hücreme, daha sonra da bir otobüse bindirip St. Elizabeth Akıl Hastanesi'ne götürdüler.

Sonunda "Kapatılmıştım" işte.

12

BURASI ciddi bir tımarhane. Beni neredeyse bir yıldır burada olan Fred adında birinin yanına koydular. Fred hemen bana ne tür kaçıklarla karşılaşacağımı anlatmaya koyuldu. Biri altı kişiyi zehirlemişti, diğer biri annesini satırla doğramıştı. Cinayet ve ırza geçmeden İspanya Kralı ya da Napolyon olduklarını iddia edenlere kadar çeşit çeşit insan vardı. Fred'e orada ne işi olduğunu sorduğumda, birini baltayla öldürdüğünü ama bir iki haftaya kadar kendisini salıvereceklerini söyledi.

Oraya kapatıldığımın ikinci günü psikiyatrım olacak Doktor Walton'un odasına gitmemi söylediler. Doktor Walton bir kadındı. Bana önce bir test yapacağını, sonra da muayene edileceğimi bildirdi. Beni bir masa başına oturtup önüme mürekkep lekeleri olan kâğıtlar koydu ve bunların ne olduğunu sordu. Ben "mürekkep lekesi" demekte ısrar ettiysem de, sonunda kızdı ve başka şeyler söylemem

gerektiğini anlattı, ben de uydurmaya başladım. Sonra uzun bir test verdi, onu da yaptım. Ardından, "Elbiselerini çıkart," dedi.

Bir iki istisna dışında elbiselerimi ne zaman çıkardıysam başıma bir iş gelmişti. Onun için çıkartmak istemediğimi söyledim. Bunu bir yere not etti. Sonra ya kendiliğinden çıkartmamı, ya da hademelerin gelip bana yardımcı olacaklarını söyledi. Öyle bir durumdu, anlayacağınız.

Çırılçıplak kaldığımda odaya geldi, beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra, "Vay vay, esaslı bir erkekmişsin," dedi.

Sonra Üniversite'de yaptıkları gibi lastik çekiciyle dizkapaklarıma vurdu, oramı buramı dürtükledi. Ama "şimdi de eğil" demediği için kendisine minnettarım. Sonra giyinip odama dönmemi söyledi.

*

Bir iki gün sonra yeniden Doktor Walton'un odasına çağırıldım. Oraya vardığımda içerde doktorlar gibi giyinmiş iki adam vardı. Doktor Walton bunların Ruh Akıl Sağlığı Milli Enstitüsü'nden Doktor Duke ve Doktor Earl olduklarını söyledi.

İki doktor beni karşılarına oturtup sırayla soru sormaya -her tür soru ama- ve arada da dizlerime çekici indirmeye başladılar. Doktor Duke, "Forrest, test sonuçların geldi, matematik bölümünde çok başarılı olmuşsun. Onun için bir test daha vermek istiyoruz," dedi. Birincisinden daha karmaşık olan testleri tamamladım. Bundan sonra olacakları bilseydim bütün soruları yanlış yanıtlardım ya.

Doktor Earl, "Forrest, olağanüstü bir şey bu," dedi. "Beynin tam bir bilgisayar gibi çalışıyor. Mantığını nasıl kullandığını bilemiyorum -herhalde o yüzden buradasın- ama daha önce böyle bir şey görmemiştim."

Doktor Duke, "George bu adam gerçekten olağanüstü," dedi. "Ben bir süre önce NASA'da çalışmıştım. Bence onu Houston'aki Uzay ve Havacılık Merkezi'ne gönderelim, bir kontrol etsinler. Tam da böyle birini arıyorlardı."

*

Beni içinde sadece Doktor Duke'le benim olduğum kocaman bir uçakla Houston'a götürdüler. Aslında yolculuk hoştu ama benim ellerimi ayaklarımı zincirle koltuğa bağlamışlardı.

"Bak, Forrest," dedi Doktor Duke. "Sana durumu anlatayım. Şu anda ABD Senatosu Başkanı'nın başına o madalyayı attığın için başın belada. Bu yüzden on yıl hapis yatabilirsin. Ama NASA'dakilerle işbirliği yaparsan senin salıverilmeni ben garanti ediyorum. Tamam mı?"

Başımı salladım. Jenny'yi bulmak için hapisten çıkmak zorunda olduğumu biliyordum. Onu çok, ama çok özlüyordum.

*

Houston'da NASA'da bir ay kadar kaldım. Beni o kadar çok muayene ettiler, o kadar çok soru sorup test yaptılar ki, kendimi Johnny Carson'un programına çıkacakmış gibi hissettim.

Bir gün beni büyük bir odaya aldılar ve ne düşündüklerini söylediler.

"Gump," dediler. "Seni uzay yolculuğunda kullanmak istiyoruz. Doktor Duke'un dediği gibi beynin tam bir bilgisayar gibi çalışıyor hatta ondan da iyi. Eğer seni doğru şeylerle programlayabilirsek Amerika'nın uzay programına çok yardımcı olacaksın. Ne diyorsun?"

Bir an düşündüm, sonra önce bir anneme sorayım dedim. Ama o zaman kozlarını gösterdiler kabul etmezsem on yıl hapis yatacaktım.

Ben sonunda evet dedim ve bu da her zaman olduğu gibi başımı belaya sokacaktı.

*

Akıllarına gelen fikir beni bir uzay gemisine koyup bir milyon mil öteye fırlatmaktı. Daha önce aya insan indirmişler, ama orada bir bok bulamadıkları için şimdi Mars'ı düşünüyorlardı. Neyse, talihim varmış ki, o sırada söz konusu olan Mars değildi. Benimki bir deneme uçuşu olacak, Mars yolculuğu için en iyi insan türünün ne olduğunu öğrenmeye çalışacaklardı.

Benim yanım sıra bir kadınla bir de maymun çıkacaktı bu yolculuğa.

Kadın, Binbaşı Janet Fritch adında biriydi, Amerika'nın ilk kadın astronotu olacaktı ama bu çok gizli olduğundan henüz kimse bilmiyordu. Kadın kısa boyluydu, saçları sanki kafasına bir tas geçirilmiş de kenarından kesilmişe benziyordu ve ne bana ne de maymuna ihtiyacı olmayacağa benziyordu.

Maymun aslında pek kötü sayılmazdı. O da Sue adında iri bir dişi orangutandı, Sumartra gibi bir yerde yakalanmıştı. Burada bir sürü maymun var ve zaman zaman bunları uzaya gönderiyorlarmış. Ama dediklerine göre erkekten daha arkadaş canlısı olduğu için en iyisi Sue'ymuş. Ayrıca bu onun üçüncü uzay seferi olacakmış. Bunu duyunca, nasıl oluyor da bizi uzaya, tek deneyimli mürettebatın bir maymun olduğu seferle gönderiyorlar diye düşündüm doğrusu.

Her neyse, uçuştan önce bir sürü eğitimden geçtik. Bizi yerçekimsiz odalara, durmadan dönen siklotronlara soktular. Sabahtan akşama kadar da beynimi olduğumuz yerle gitmemizi istedikleri yer arasındaki mesafeyi hesaplama, oraya gittikten sonra nasıl geri dönüleceği, koaksiyal koordinatlar, kosinüs hesaplar, trigonometri, Boole cebiri, antilogaritma, Fourier analizi falan gibi hatırlamamı istedikleri şeylerle dolduruyorlardı. Benim yedek bilgisayarın "yedeği" olacağımı söylüyorlardı.

Jenny Curran'a bir tomar mektup yazmıştım ama hepsi "Adres Bilinmiyor" damgasıyla geri geldi. Anneme de yazmıştım, onun da yazdığı uzun mektubun özeti şuydu: "Anneciğin düşkünlerevinde kalırken ve hayatta senden başka kimsesi yokken bunu nasıl yapabilirsin?"

Ona isteneni yapmadığım takdirde hapisle karşı karşıya olduğumu söylemeye cesaret edemedim, o yüzden hiç kaygılanmamasını, araçta deneyimli biri olduğunu yazmakla yetindim.

*

Eh, büyük gün sonunda geldi. Şu kadarını söyleyeyim sadece heyecanlı falan değildim korkudan ölmek üzereydim. Olay çok gizli olmasına karşen basına sızdırılmıştı ve şimdi artık televizyonda görünecektik.

O sabah biri ne kadar ünlü olduğumuzu göstermek için gazeteleri getirdi. Size birkaç manşet vereyim:

"ABD'nin bundan sonraki Uzay Girişimi: Kadın, Maymun ve Geri Zekâlı."

"Kız, Manyak ve Goril Bugün Uzayda!"

"Gidiyorlar Ama, Seferin Başında Kim Var?"

İçlerinde en zararsızı New York Times'ınkiydi: "Yeni Uzay Yolculuğunda Değişik Bir Ekip."

Tabii o sabah kalktığımızda karışıklık başladı. Kahvaltıya gittiğimizde biri, "Uçuş günü kahvaltı edilmez," dedi. Bir diğeri, "Edilir," dedi. Sonra bir başkası kalktı, "Edilmez, efendim," dedi ve bu bir süre böyle devam edince kimsede açlık falan kalmadı.

Uzay elbiselerimizi giyip küçük bir otobüsle fırlatma rampasına giderken Sue da arkada bir kafesin içindeydi. Uzay aracı yüz katlı bir bina yüksekliğindeydi ve orasından burasından çıkan buharlarla bizi çiğ çiğ yiyecek bir canavara benziyordu. Bir asansörle kapsüle çıktık. Bizi koltuklarımıza bağladıktan sonra Sue'yu arkadaki yerine oturttular. Sonra beklemeye başladık.

Biraz daha bekledik.

Sonra biraz daha.

Ve biraz daha.

Bu arada uzay aracı homurdanıyor, fokurduyor ve buharlar salıveriyordu. Biri bizi yüz milyon in-

sanın televizyonda izlediğini söyledi. Sanırım onlar da bekliyorlardı.

Her neyse, öğleye doğru biri gelip aracın kapısını tıklattı ve araç onarılana kadar seferin ertelendiğini söyledi.

Böylece üçümüz yine asansörle aşağı indik. İçimizde söylenip sızlanan tek kişi Binbaşı Fritch'di. Sue ile ben halimizden çok memnunduk doğrusu.

Ama rahatlamamız uzun sürmedi. Tam yemeğe oturacağımız sırada biri gelip, "Çabuk uzay elbiselerinizi giyin. Hemen gidiyorsunuz!" dedi.

Herkes yine koşuşturmaya başladı. Ben televizyon izleyicilerinin şikâyet için telefon ettiklerini ve o yüzden ne olursa olsun altımızda ateş yakmaya karar verdiklerini düşünüyordum. Her ne olmuş olursa olsun, artık önemi yok.

Tam asansöre binip yarı yola çıkmıştık ki, biri, "Eyvah! Lanet olasıca maymunu unuttuk," dedi. Aşağıya seslenip Sue'yu da getirmelerini söyledi.

Yine koltuklarımıza bağlandık, yüzden geriye doğru sayım başladı. Sue'yu getirip arkamıza oturttular. Hepimiz arkamıza yaslandık sayım "on"a geldi. Sue'nun olduğu yerden garip homurtular gelince arkama bakınca ne göreyim, orada oturan Sue değil, iri bir erkek maymundu. Maymun dişlerini göstererek her an koparacakmış gibi emniyet kemerlerine asılmıştı!

Binbaşı Fritch'e geri dönüp bakmasını söyledim. Kadın baktı ve "Aman tanrım!" diye bağırdı. Hemen kontrol kulesiyle bağlantı kurdu ve: "Yanlışlıkla o erkek maymunlardan birini getirmişsiniz," dedi. "Bu iş düzelene kadar uçuşu iptal edelim."

Ama uzay aracı birden sarsılmaya başladı ve kontrol kulesindeki herif, "O artık senin sorunun, hemşire," dedi. "Bizim gerçekleştirmek zorunda olduğumuz tarifemiz var."

Böylece yola çıktık.

13

İLK izlenimim bir şeyin altında ezildiğim oldu, tıpkı o muzlar üstüne düştüğünde babamın ezildiği gibi. Kıpırdayamıyor, ses çıkaramıyor, konuşamıyordum. Camdan bakınca sadece mavi gökyüzünü görüyordum. Uzay aracı uçuyordu.

Bir süre sonra yavaşlar gibi olduk ve durum biraz rahatladı. Binbaşı Fritch emniyet kemerlerimizi açıp, artık her neyse, işimize bakma zamanının geldiğini söyledi. Saatte on beş bin mil hızla gidiyormuşuz. Arkama baktığımda dünyanın tıpkı uzaydan görülen o fotoğraflarda olduğu gibi küçük bir topa benzediğini gördüm. Arkama baktım sonra; o koca maymun yüzünü ekşitmiş bize bakıyordu. Binbaşı hayvanın belki karnının acıktığını, kızıp da kötü bir şey yapmasını önlemek için gidip bir muz vermemi söyledi.

İçinde muzlar, kuru meyveler, yapraklar falan gibi şeyler olan bir paket hazırlamışlardı. Ben pa-

keti açıp bir maymunu mutlu kılacak bir şey ararken Binbaşı Fritch de Houston Yer Kontrol Merkezi ile telsizde konuşuyordu.

"Bana bakın," dedi Binbaşı. "Bu maymun için bir şey yapmalıyız. Sue değil bu. Erkek bir maymun ve burada olduğuna hiç de memnun görünmüyor. Hatta şiddetli bile olabilir."

Mesajın gidip gelmesi için aradan bir süre geçti. Sonra aşağıdaki herifin sesi duyuldu. "Hadi canım sen de! Maymunlar birbilerinden farksızdırlar."

"Sen öyle san," dedi Binbaşı Fritch. "Yanında o koca hayvan olduğu halde burada sen olsaydın çok başka türlü konuşurdun."

Bir iki dakika sonra başka bir ses duyuldu. "Bu konuda konuşmamanız için emir verildi. Yoksa hepimiz tefe koyuluruz. Bacaklarının arasında ne olursa olsun, o maymun Sue'dur, tamam mı?"

*

Aslında bir kere alıştıktan sonra uzayda olmak eğlenceli bir şeydir. Yerçekimi olmadığından geminin içinde uçarsınız ve ay, güneş, dünya ve yıldızlar şahane bir manzara oluşturur. Ben Jenny Curran'ı ve ne yaptığını düşünüyordum.

Dünya çevresinde dönerken gece ve gündüz birer saat sürdüğünden her şey yeni bir perspektiften görünüyordu. Şimdi buradayım ve bu işi yapıyorum, ama döndüğümde -yoksa eğer dönersem mi demeliydim- ne yapacaktım? Benim karides işini mi kuracaktım? Jenny'yi mi bulacaktım? Çatlak Yu-

murtalar'da mı çalacaktım? Annemi düşkünlerevinden çıkarmaya mı çalışacaktım? Çok garipti doğrusu.

Binbaşı Fritch fırsat buldukça biraz uyukluyordu, ama uyumadığı zamanlar da sürekli yakınıyordu. Maymun için, kontrol merkezindekilerin hıyar oldukları için, makyajını yapacak bir yer olmadığı için, yemek saati olmadığı halde yemek yediğim için durmadan söyleniyordu. Ben fazla şikâyet etmek istemiyorum ama, hiç olmazsa güzel bir kadın ya da dırdır etmeyen bir kadın bulabileceklerini düşünüyordum.

Şunu da söyleyeyim, maymun da pek öyle matah bir mal değildi, ha.

Önce bir muz verdim, tamam mı? Muzu alıp soydu, ama sonra bir kenara bıraktı. Muz kabinin içinde uçmaya başlayınca arayıp bulması bana kaldı. Maymuna geri verdiğimde bu kere elinde ezip parçaları ortalığa savurdu, temizlemesi yine bana kaldı. Üstelik hep dikkati üzerine çekmek istiyordu. Yalnız bıraktığınız her an büyük bir gürültü kopartıyor dişlerini gıcırdatıyordu. Bir süre sonra çıldıracak gibi olmuştum.

Sonunda armonikamı çıkartıp bir parça çalmaya başladım. "Home On The Range"di sanırım. Maymun sakinleşmeye başladı. Arkasından biraz daha çaldım "Yellow Rose of Texas" ve "Kumral Saçlı Jennie'yi Düşünüyorum" falan. Maymun bir bebek gibi sakinleşti. Gemide bir kameranın olduğunu ve içerde olan her şeyin aşağıdan seyredildiğini unutmuştum. Ertesi sabah uyandığımda Houston'da biri oradaki kameranın önüne bir gazete tuttu. Manşet-

te, "Geri Zekâlı Maymunu Sakinleştirmek İçin Uzay Müziği Çaldı" diye yazıyordu. İşte bu pisliklerle uğraşıyordum.

Her neyse, durum epey düzelmişti ama ben bizim Sue'nun Binbaşı Fritch'e bir garip bakmakta olduğunu fark etmiştim. Kadın yanına yaklaştığında Sue sanki onu yakalamak istermiş gibi davranıyordu. Binbaşı Fritch bu kere ona söylenmeye başladı. "Pis şey, çekil yanımdan! Ellerine hâkim ol!" Ama Sue'nun kafasından bir şeyler geçiyor olmalıydı. O kadarını anlamıştım.

Maymunun ne düşündüğünü çok geçmeden öğrendim. Ben arkadaki bölmeye gitmiş, şişeye işiyordum ki, birden büyük bir gürültü koptu. Başımı uzatınca Sue'nun Binbaşı Fritch'i sonunda yakaladığını ve elini uzay elbisesinin içine soktuğunu gördüm. Kadın bağırıyor, elindeki mikrofonu maymunun kafasına indiriyordu.

Birden sorunun ne olduğunu anladım. İki gündür uzaydaydık ve Sue bu süre hep bağlı kalmış, işemeye falan fırsat bulamamıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdim. Hayvan çatlamak üzere olmalıydı. Neyse onu Binbaşı Fritch'ten kurtarmayı başardım. Binbaşı Fritch serbest kalınca kokpitin ön tarafına gitti, başını yaslayıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ben de Sue'yu bölmenin ardına götürdüm. Ona işemesi için boş bir şişe buldum. Ama Sue işini bitirince şişeyi kaptığı gibi renkli ışıklara fırlattı, şişe kırıldı ve çiş damlaları uzay gemisi içinde oraya buraya uçmaya başladı. Ben, ama ne olursa olsun, diye düşünerek Sue'yu koltuğuna götürüyordum ki, irice bir çiş damlasının Binbaşı

Fritch'e doğru uçtuğunu gördüm. Bunun üzerine Sue'yu bırakıp bize havada uçan şeyleri yakalamamız için verdikleri ağı aldım. Tam yakalayacaktım ki, Binbaşı Fritch birden dönüp başını kaldırdı ve çişi tam suratının ortasını yedi.

Kadın bu arada yeniden bağırıp ağlamaya başlamıştı. Sue ise gitmiş, kontrol konsolundaki telleri koparıyordu. "Durdur onu! Durdur onu!" diye bağırıyordu Binbaşı Fritch. Ama bir anda kıvılcımlar ortalığı kaptı, Sue da havaya sıçraya sıçraya önüne gelen her şeyi parçalamaya koyuldu. Hoparlörden bir ses, "Orada neler oluyor?" diye sordu ama artık iş işten geçmişti.

Uzay gemisi topaç gibi dönüyor, ben, Sue ve Binbaşı Fritch mantar gibi oradan oraya gidip geliyorduk. Ne bir şeye tutunabiliyorduk, ne bir şeyi kapatabiliyorduk, ne de ayakta durup ya da oturabiliyorduk. Ses yine duyuldu: "Aracınızda bir dengesizlik görüyoruz. Forrest, D-6 progamını sancak bilgisayarına elle yerleştirebilir misin?"

Herif dalga geçiyor olmalıydı. Ben topaç gibi dönmekteydim ve yanımda bir de başıboş maymun vardı! Binbaşı Fritch öyle çok bağırıyordu ki, bir şey düşünemiyordum bile. Ama birden onun düşüp yanacağımızı söylediğini anladım. Camdan bakınca durumun hiç de iyi görünmediğini fark ettim. Dünya büyük bir hızla bize doğru gelmekteydi.

*

Her neyse, nasılsa sancak bilgisayarının olduğu yere vardım ve D-6'yı makineye yerleştirmeye çalış-

tım. Bu programla herhangi bir tehlike durumunda gemi Hint Okyanusu'na inecekti. Eh, bundan daha tehlikeli bir durum da olamazdı ya!

Binbaşı ile Sue sımsıkı bir yere tutunmuşlarken kadın, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Yaptığımı söyleyince, "Unut onu, gerzek!" diye bağırdı. "Hint Okyanusu'nu geçtik bile. Cama git bak da bizi Pasifik'e indirmeye çalış."

İnanın bana, eğer bir uzay gemisindeyseniz dünyayı dolaşmak hiç uzun sürmez. Binbaşı Fritch de bu arada mikrofonu yakalamış, aşağıdakilere Güney Pasifik'e inmek ya da düşmek üzere olduğumuzu, bir an önce yardımımıza gelmelerini söylüyordu. Ben deliler gibi düğmelere basıyordum ve dünya giderek yaklaşıyordu.

Birden içersi fırın gibi oldu, uzay gemisinin dışından garip sesler gelmeye başladı. Binbaşı bana, "paraşüt kolunu çek!" diye bağırdı. Ama ben koltuğumda büzülüp kalmıştım. O da tavana yapıştığından ve saatte on bin mil hızla yol aldığımızdan sonumuz gelmişti artık. Bu hızla suya çarparsak geride bir yağ lekesi bile kalmayacaktı.

Ama birden bir "pop" sesi duyuldu ve uzay gemisi hız kaybetmeye başladı. Bakınca Sue'nun paraşüt kolunu çektiğini ve canımızı kurtardığını gördüm. Bu kepazelik sona erdiğinde ona kendi elimle bir muz yedirmeye söz verdim orada.

Her neyse, uzay gemisi şimdi paraşütün ucunda sallanıyordu ve yeşil bir kara parçasına çarpacak gibiydik. Bu da hoş bir şey olmazdı. Bizim denize inmemizi bekliyorlardı ve gemiler ancak öyle kurtarabilirlerdi. Ama bu lanet şeye ayak bastığımız-

dan beri hiçbir şey doğru gitmemişti, şimdi neden işlerin yoluna girmesini bekliyorduk ki?

Binbaşı Fritch telsize geçip Yer Kontrolu'na, "Avusturalya'nın kuzeyinde bir adaya falan iniyoruz, ama neresi olduğundan emin değilim," dedi.

İki saniye sonra bir ses, "Nerede olduğunu bilmiyorsan pencereden baksana, kuş beyinli karı," dedi.

Binbaşı Fritsch mikrofonu bırakıp pencereye koştu. Sonra, "Borneo gibi bir yere benziyor," dedi ama o sırada telsiz bağlantısı kesilmişti artık.

Şimdi yere çok yaklaşmıştık ve uzay gemisi hâlâ paraşütün altında sallanıyordu. Aşağıda orman, dağlar ve rengi biraz kahverengiye çalan küçük bir gölden başka bir şey yoktu. Gölün kenarında bir şeyi güç bela görüyorduk. Üçümüz yüzümüzü cama yapıştırmış aşağıya bakarken Binbaşı Fritch, "Aman tanrım! Bu Borneo değil!" diye birden bağırdı. "Burası lanet Yeni Gine ve o aşağıdaki o şeyler de Kargo Yerlileri olmalı."

Sue ile aşağıya bakınca yüzleri bize dönük bin kadar yerli gördük. Üzerilerinde ottan yapılma kısa etekler vardı. Bir kısmı da mızrak ve kalkan taşıyorlardı.

"Bunlar da kim?" diye sordum.

"Kargo Yerlileri," dedi Binbaşı. "İkinci Dünya Savaşı'nda bunları bizden yana tutmak için şeker falan paketleri atardık ve bunu hiç unutmamışlardır. Bunu yapanı Tanrı falan sanmışlardı ve o günden beri geri dönmemizi beklerler. Bak, kaba saba pistler bile yapmışlar. Kocaman taşlarla işaretli bir konma yeri bile ayrılmış."

"Onlar bence taştan çok kazana benziyor," dedim.

"Evet, doğru," dedi Binbaşı Fritch.

"Burası yamyamların olduğu yer değil mi?" diye sordum.

"Eh, bunu da az sonra öğreneceğiz."

Uzay gemisi yavaş yavaş göle inerken yerliler de davul çalmaya ve ağızlarını açıp kapamaya başladılar. Kapsülün içinde bir şey duyamıyorduk ama hayalimiz gerisini kolayca tamamlıyordu.

14

GÖLE rahat indik. Her şey birden sakinledi ve üçümüz de pencereden baktık.

On metre ilerde kıyıda yerliler toplanmış bize bakıyorlardı. Bizim ne olduğumuzu görebilmek için öne eğilmiş bu insanlar kadar vahşi görünüşlü yaratıklar görmemiştim o güne kadar. Binbaşı Fritch, belki de havadan kendilerine bir şey atmadığımız için kızdıklarını söyledi. Şimdi oturup ne yapacağımızı düşünecekti. Buraya kadar sağ salim geldiğimize göre şimdi bu hortlakların karşısında yanlış bir adım atmak istemiyordu. Bu arada en irilerinden sekiz onu suya atlayıp bizi kıyıya çektiler.

Binbaşı Fritch orada düşünedursun, birden uzay gemisinin kapısı yumruklandı. Birbirimize baktık, Binbaşı Fritch, "Kimse bir şey yapmasın," dedi.

"İçeri almazsak kızarlar belki," dedim.

"Sen sus," dedi. "Belki içerde kimse yok sanıp giderler."

Bekledik. Bir süre sonra kapı bir daha vuruldu.

"Kapıyı açmamak kibar bir davranış olmaz," dedim. Binbaşı Fritch de, "Aptal herif, kapat çeneni!" dedi. "Bu insanların tehlikeli olduklarını görmüyor musun?"

O sırada Sue gidip kapıyı açtı. Dışarda Orange Bowl'da Nebraska'lı köylülerle oynadığımızdan bu yana gördüğüm en iri insan duruyordu.

Herifin burnuna bir kemik geçirilmişti, üzerinde ottan bir etek, boynunda boncuklar vardı ve saçları Deli Tom o'Bedlam'ın Shakespeare oyununda giydiği Beatles perukasından farksızdı.

Adam içerden kendisine bakan Sue'yu görünce çok şaşırmıştı. Hatta o kadar şaşırmıştı ki, tek kelime söyleyemeden bayılıp kütük gibi devriliverdi. Binbaşı Fritch'le ben yine pencereden baktık. Öteki yerliler herifin devrildiğini görünce koşup ormana saklandılar. Herhalde bundan sonra olacakları bekliyorlardı.

"Sakın yerinden kıpırdama!" diye bağırdı Binbaşı Fritch. Ama Sue orada gördüğü bir şişeyi kaptığı gibi yere atladı ve herifi ayıltmak için yüzüne boca etti. Herif birden aksırıp öksürerek doğruldu, başını iki yana sallamaya başladı. Kendine gelmişti, ama Sue'nun boşalttığı şişe de, benim içine işediğim şişeydi. Herif o anda Sue'yu birden yanı başında görünce hemen yerlere kapandı ve Araplar gibi secde etmeye başladı.

O sırada ormandan diğerleri de çıkmışlar, tabak kadar irileşmiş gözlerle bakıyorlar ve mızraklarını atmaya hazır görünüyorlardı. yerdeki adam secdeye kapanmayı bir an bırakıp başını kaldırdı, arkadaş-

larını görünce bir şeyler söyledi, onlar da mızrakları indirip uzay gemisinin çevresine toplandılar.

Binbaşı Fritch, "Şimdi daha dost gibi görünüyorlar," dedi. "Kendimizi tanıtsak iyi olacak. NASA'dan gelecekler birkaç dakika sonra burada olurlar." Daha sonra görüleceği gibi bu hayatımda duyduğum en büyük palavraydı.

Her neyse, biz dışarı çıkınca yerliler "ooo" "aaa" demeye başladılar. Yerde yatan adam bize şaşkın şaşkın baktı, sonra ayağa kalkıp, "Merhaba ben iyi çocuk. Sen kim?" dedi.

Adamın uzattığı elini sıktım. O sırada Binbaşı Fritch de kim olduğumuzu anlattı. "NASA çok yörüngeli, gezegenler öncesi, uzay uçuş eğitim görevi katılımcılarıyız."

Adam sanki uzaydan gelmiş yaratıklarmışız gibi bize bakınca ben, "Biz Amerikalıyız," dedim. Adamın gözleri birden parladı. "Amerikalılar, ha! Ne hoş bir rastlantı bu!"

"İngilizce biliyor musun?" diye sordu Binbaşı Fritsch.

"Elbette. Amerika'ya da gittim. Savaş sırasında. Stratejik Servis Bürosu beni alıp İngilizce öğretti, sonra buraya Japonlara karşı gerilla savaşı yürütmek üzere halkımızı eğitmeye gönderdi." Sue'nun gözleri birden parlamıştı bunu duyunca.

Böyle koca bir maymunun böyle iyi İngilizce konuşmasına çok şaşmıştım. "Okula nerede gittin?" diye sordum.

"Yale'e gittim, ahbap. Adım Sam. Yale'de öyle derlerdi. gerçek adım çok uzundur. Ne hoş bir sürpriz bu? Bir çay içer miydiniz?"

Binbaşı Fritsch'le birbirimize baktık. Kadının dili tutulmuştu. "Çok iyi olur," dedim ben. Binbaşı sesini buldu. "Kullanacağımız bir telefonunuz yoktur herhalde," dedi.

Koca Sam elini şöyle bir salladı, davullar çalmaya başladı ve hep birlikte ormana girdik.

*

Yerlilerin ormanda tıpkı filmlerde olduğu gibi sazdan kulübelerden oluşan küçük bir köyleri vardı. En büyüğü de Koca Sam'ınkiydi. Kulübenin önünde taht gibi bir koltuğu vardı, çevresinde belden yukarısı çıplak dört beş kadın bütün istediklerini yapıyorlardı. Birine çay getirmesini söyledi, sonra Binbaşı ile bana oturmamız için iki iri taş gösterdi. Sue da elimden tutmuş, bizimle gelmişti, Koca Sam ona da yere oturmasını işaret etti.

"Maymununuz çok esaslı doğrusu," dedi. "Onu nereden buldunuz?"

"NASA'da çalışır," dedi Binbaşı Fritch. Durumumuzdan hiç de memnun görünmüyordu.

"Yok canım! Aylık mı alıyor yani?"

"Bence şimdi bir muz istiyordur," dedim. Koca Sam kadınlardan birine bir şeyler söyledi, kadın da Sue'ya bir muz getirdi.

"Kusuruma bakmayın ama adlarınızı sormayı unuttum," dedi Koca Sam.

"ABD Hava Kuvvetlerinden Binbaşı Janet Fritch. Künye numaram, 04534573. Bundan fazlasını söyleyemem."

"Sayın Bayan," dedi Koca Sam. "Burada tutsak değilsiniz. Biz geri kalmış yerlilerden başka bir şey

değiliz. Bazıları bizim Taş Devri'nden ileri gitmediğimizi söylerler. Size bir zararımız dokunmaz."

"Telefonla konuşmadan başka bir şey söyleyemem."

"Pekâlâ," dedi Koca Sam. "Ya sen, delikanlı?"

"Adım Forrest," dedim.

"Yaa! Ünlü İç Savaş Generali Nathan Bedford Forrest'in adı mı?"

"Evet."

"Çok ilginç doğrusu. Sen nerede okudun, Forrest?"

Bir süre Alabama Üniversitesi'ne devam ettiğimi söyleyecektim ama işi sağlam tutmak için Harvard'a gittiğimi söyledim ki, bu da pek yalan sayılmazdı.

"Ah, Harvard!" dedi Koca Sam. "İyi bilirim. Esaslı insanlardır her ne kadar Yale'e girememişlerse de." Sonra bir kahkaha attı. "Aslında Harvard'lıya da benzemiyor değilsin." Her nasılsa ilerde başımıza bir iş çıkacağını hissettim o an.

*

Koca Sam akşama doğru yerli kadınlara bize kalacağımız yeri göstermelerini söyledi. Burası toprak zemini ve daracık girişiyle bana Kral Lear'in girdiği kulübeyi hatırlatan bir yerdi. Eli mızraklı iki iri adam gelip kapıda nöbet tuttular.

O gece yerliler sabaha kadar davul çaldılar ve şarkılar söylediler. Kulübenin girişinden dışarı büyük bir kazan yerleştirip altını yaktıklarını gördük. Binbaşıyla ben bu işten bir şey anlamadıysak da,

Sue'nun bir kenarda canı sıkkın bir halde oturmasına bakılırsa, o anlamıştı.

Saat dokuz ya da on olmuş ama hâlâ bize bir lokma yiyecek vermemişlerdi. Binbaşı Fritch Koca Sam'a gidip konuşmamı istedi. Ama tam dışarı adımımı atacaktım ki, iki yerli mızraklarını önüme dikince ne demek istediklerini anlayıp yine içeri girdim. Neden yemeğe çağırılmadığımızı anladım birden yemek bizdik.

Davul sesleri kesilince dışarda birinin konuştuğunu duyduk, kendisini Koca Sam'a benzeyen birinin sesi yanıtladı. Tartışma epey hararetlendi sonra. Sonra birinin başına bir tahta ya da başka bir şeyle vurulmuş gibi bir ses duyduk.

Ertesi sabah Koca Sam kulübeye geldi. "Günaydın, iyi uyudunuz mu?" diye sordu.

"Ne münasebet," dedi Binbaşı Fritch. "Dışardaki o gürültüyle nasıl uyuyabilirdik ki?"

Koca Sam üzülmüş gibiydi. "Buna çok üzüldüm," dedi. "Bakın, halkım aracınızın gökten düştüğünü görünce bir armağan bekliyordu. 1945'ten beri sizinkilerin dönüp armağanlarımızı getirmelerini bekleriz. Sizin armağan getirmediğinizi gördüklerinde, armağanın sizler olduğunu sandılar ve sizi pişirip yemeye hazırlanıyorlardı. Ama ben onları ikna ettim."

"Benimle dalga geçiyorsun, bayım," dedi Binbaşı Fritch.

"Hiç de değil," dedi Koca Sam. "Benim halkım sizin standartlarınıza göre uygar değildir insan eti yerler çünkü. Beyaz etine de bayılırlar."

"Yani sizler yamyam mısınız?"

Koca Sam omuzlarını silkeledi. "Eh, öyle denebilir."

"İğrenç bir şey bu," dedi Binbaşı Fritch. "Bak, bizim burada bir zarar görmeden uygarlığa dönmemiz senin sorumluluğunda artık. Her an NASA'dan bir araştırma ekibi gelebilir. Bize herhangi bir müttefik millete göstereceğiniz şerefli davranışı göstermenizi talep ediyorum."

"Onlar da dün gece bunu düşünüyorlardı işte," dedi Koca Sam.

"Bana bak!" diye parladı Binbaşı Fritch. "Şu an serbest bırakılmamızı ve bir telefonun bulunduğu en yakın kente gitmemize izin verilmesini istiyorum."

"Bu olanaksız ne yazık ki," dedi Koca Sam. "Sizi serbest bıraksak bile, yüz metre gidemeden pigmilerin eline geçersiniz?"

"Pigmiler mi?" diye sordu Binbaşı Fritch.

"Uzun yıllardır onlarla savaş halindeyiz. Biri bir zamanlar bir domuz çalmıştı sanırım bunu kimin nerede yaptığı hatırlanmıyor. Efsanelere karışmış artık. Ama çevremiz hemen hemen pigmilerle sarılmıştır ve hatırlayabildiğimiz kadarıyla bu hep böyle olmuştur."

"Öyleyse ben yamyamlar yerine şansımı onlarla denemeyi yeğlerim," dedi Binbaşı Fritch. "Pigmiler yamyam değillerdir sanırım?"

"Hayır, hanımefendi. Onlar kelle avcılarıdır."

"Aman ne iyi!"

Koca Sam, "Dün gece sizi kazanda pişirilmekten kurtardım," dedi. "Ama halkımı ne kadar süre tutabilirim bilemiyorum. Sizin gelişinizden kazançlı çıkmaya kararlılar."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Bir kere, maymununuz var. En azından onu yemek isteyeceklerdir."

"O maymun Amerika Birleşik Devletleri'nin malıdır."

"Bence bu sizin tarafınızdan diplomatik bir jest olacaktır."

Sue başını acı acı sallayıp kederli gözlerle dışarı bakıyordu.

"Sonra, hazır buradayken bizim için biraz çalışabilirsiniz diye düşündüm."

"Ne çalışması?" diye kuşkuyla sordu Binbaşı Fritch.

"Çiftçilik," dedi Koca Sam. "Tarım. Ben uzun yıllardır halkımın bu talihsiz kaderini değiştirmeye çalışıyorum. Bir süre önce aklıma bir fikir geldi. Eğer bu verimli topraklardan yararlanıp tarımcılığın modern tekniklerini getirebilirsek, o zaman bu kabile kaderimizden kurtulur ve dünya pazarında bir rol üstlenebiliriz. Kısacası bu geri kalmış ekonomiden kültürlü bir insan ırkına dönüşebiliriz."

"Ne tarımı?" diye sordu Binbaşı Fritch.

"Pamuk, sevgili hanımefendi, pamuk! Para getiren ürünlerin kralı! Yıllar önce sizin ülkenizde bir imparatorluk yaratan bitki."

"Yani bizden pamuk yetiştirmemizi mi bekliyorsunuz?"

"Tam üstüne bastın, abla!" dedi Koca Sam.

15

BÖYLECE pamuk ekmeye başladık. Dönümlerce pamuk hem de. Hayatımda emin olduğum bir şey varsa, o da oradan kurtulduğumuz takdirde asla pamuk çiftçisi olmayacağımdı.

Koca Sam ve yamyamlarıyla ormandaki o ilk günden sonra çok şey oldu. Bir kere, Binbaşı Fritch'le zavallı Sue'yu kabilesine yemek üzere vermemeye Koca Sam'ı ikna edebilmiştik. Sue'nun pamuk ekiminde yemekten çok daha yararlı olacağına inanmıştı. Böylece Sue da her gün bizimle birlikte, başında kocaman bir hasır şapka, belinde torbasıyla pamuk ekerdi.

Orada üç dört hafta geçirmiştik ki, Koca Sam bir gün kulübemize gelip, "Bana bak, Forrest, sen satranç bilir misin?" diye sordu.

"Bilmem," dedim.

"Harvard'lı olduğuna göre öğrenmek istersin herhalde."

Ben başımı salladım ve o yüzden de satranç oyununu öğrendim.

Her akşam tarlada iş bittikten sonra ateşin başına geçer ve geç saatlere kadar oynardık. Bana hamleleri ve stratejileri göstermişti. Ama bir iki kere yenilince bir daha göstermedi.

Bir süre sonra oyunlar uzamaya başladı. Koca Sam hamleye karar veremeyince de günlerce uzadığı oluyordu. Oturur taşlara bakıp uzun uzun düşünür, birini kaldırıp başka bir yere koyardı ama sonunda hep ben kazanırdım. Kimi zaman da kızar, elindeki sopayı ayağına indirir, başını kayalara çarpardı.

"Bir Harvard'lı için esaslı bir oyuncusun," derdi. Ya da, "Forrest, o son hamleyi neden yaptın?" diye sorardı. Ben yanıt vermez, ya da omuzlarımı silkelerdim ki, o zaman da çok kızardı.

"Forrest, buraya geldiğine gerçekten çok memnunum," dedi bir gün. "Artık satranç oynayacak birisi oldu. Seni kazandan kurtardığıma gerçekten seviniyorum. Ama senden bir tek oyun olsun almak isterdim."

Koca Sam bunu söylerken dudaklarını yalardı. Bir tek oyun aldığı takdirde tatmin olacağını ve beni hemen orada yiyeceğini anlamak için akıllı olmak yetmezdi.

Bu arada Binbaşı Fritch'in başına çok garip bir şey geldi.

Bir gün Sue ve benimle tarladan dönerken çalılıklar arasından çıkan iri bir kara kol kendisine işaret etti. Sue ile ben durduk, Binbaşı Fritch o yana yürüyerek, "Kim var orada?" diye sordu. O iri

kol birden kadını yakaladığı gibi çalılıkların arkasına çekti. Sue ile birbirimize bakıp o yana koştuk. Sue benden önce varmıştı. Ben çalılığa atlayacakken Sue beni durdurdu. Başını sallayıp uzaklaşmamı işaret ediyordu. Biz de biraz uzağa gidip bekledik. Çalıların ardından garip garip sesler geliyor, ortalık sarsılıyordu. Sonunda ne olduğunu anladım, ama Binbaşı Fritch'in sesine bakılırsa tehlikede falan değildi. Bunun üzerine Sue ile köye döndük.

Binbaşı Fritch bir saat sonra gülümsemesi kulaklarına kadar yayılan iriyarı bir herifle çıkageldi. Adamın elinden tutuyordu. Herifi kulübeye sokup, "Forrest, seni Grurck'la tanıştırayım," dedi.

Daha önce köyde gördüğüm herife, "Merhaba," dedim. Grurck da başını sallayıp sırıtmaya devam etti.

"Grurck bana kendi kulübesine taşınmamı teklif etti," dedi Binbaşı. "Burası üç kişiye dar geldiği için teklifini kabul ettim."

Ben başımı salladım.

"Forrest, bundan kimseye söz etmezsin, değil mi?" diye sordu.

Doğrusu kime söyleyeceğimden korktuğunu merak etmedim değil. Ama başımı salladım sadece, o da eşyalarını toplayıp Grurck'la gitti.

*

Günler, aylar ve sonra da yıllar böyle geçti. Sue, Binbaşı Fritch ve ben tarlalarda çalışmaya devam ettik. Geceleri koca Sam'ı satrançta yendikten sonra Sue ile kulübeye gider biraz otururduk. Artık homurdanarak, el işaretleri ve yüz ifadeleriyle bir-

birimizle konuşmaya başlamıştık. Uzun bir süre sonra en az benimki kadar acıklı olan yaşamöyküsünü öğrenebildim.

Sue daha küçük bir maymuncukken, annesi ve babası ormanda gezintiye çıktıkları bir gün üzerilerine bir ağ atıp uyuşturucu iğne yapmışlar. Sue bir amcasıyla yengesinin yanında kalmış, ama çok yediği için bir gün onu kapı dışarı edivermişler.

Sue ağaçlarda sallanıp muz yiyerek mutlu bir yaşam sürdürürken bir gün dünyayı merak etmiş, ağaçtan ağaca sıçrayarak ormanın kenarındaki bir köye gelmiş. Bir ırmaktan su içerken bir kanoyla bir herif gelmiş. Sue daha önce kano görmediği için seyre konulmuş. Herif yanına doğru kürek çekince de, kendisini alıp gezdireceğini sanmış. Ama herif küreği Sue'nun kafasına indirmiş, sonra sıkıca bağlamış. Sue ondan sonra kendisini Paris'te sergileyen birine satılmış.

Orada Doris adında bir orangutana âşık olmuş. Ondan sonra dünyayı dolaşmışlar ve gösterinin en esaslı yeri Doris ile Sue'yu bir kafese kapatıp düzüşmelerini seyrettirmekmiş. Sizin anlayacağınız bu o tür gösterilerden biriymiş. Sue utanıyormuş ama birlikte olmak için başka şansları da yokmuş.

Bir gün Japonya'da biri gelip Doris'i satın almış ve Sue de yalnız kalmış. Bu durum da kendisinde büyük bir değişiklik yaratmış. Aksilenmiş, kendisini gösteriye çıkardıklarında hırlamaya, bokunu tutup para ödeyerek orangutanların neler yaptıklarını öğrenmek için gelmiş o iyi insanların üzerlerine fırlatmaya başlamış.

Bunun üzerine onu NASA'ya satmışlar. Onun neler hissettiğini biliyordum, o Doris'i özlediği gibi, ben de Jenny Curran'ı özlüyordum çünkü.

*

Koca Sam'ın pamukçuluk serüveni insanın çılgın hayallerini aşan bir şeydi. Balya balya pamuk toplamıştık ve hepsini yerden biraz yüksekte inşa edilmiş saz bir kulübede saklıyorlardı. Sonunda bir gün büyük bir tekne yapacaklarını söyledi. Pamuğu tekneye yükleyip pigmilerle savaşa savaşa geçecek ve pamuğu satıp bir servet kazanacağımız yerlere gidecekmişiz.

"Her şeyi düşündüm," dedi Koca Sam. "Önce açık artırmayla pamuğu satıp paramızı alırız. Sonra o parayla da halkımın ihtiyacı olan şeyleri alacağız."

Bunların ne olduğunu sorduğumda ise şöyle dedi: "Bildiğin şeyler, ahbap, boncuk ve ufak tefek eşya, bir iki ayna belki, portatif radyo, belki bir kutu iyi Küba purosu, ve bir iki kasa içki."

Böyle bir işin içindeydik anlayacağınız.

Her neyse aylar geçti ve biz de mevsimin son pamuğunu topladık. Koca Sam da bizi Pigmilerin arasından geçirip kente götürecek tekneyi yapmıştı. Yola çıkmadan önceki gece kötü ruhları kovmak için bir tören yapıldı.

Davullar dövülürken o koca kazan ortaya çıkarıldı, altında ateş yakıldı. Koca Sam bunun sadece "sembolik bir jest" olduğunu söyledi.

Biz satranç oynamaya başladık. Patlayacak kadar heyecanlıydım ben. Bizi bir kent ya da kasaba-

ya götürmek de kurtulmamız demekti. Sue da durumu biliyordu kuşkusuz, o da bir kenarda koltukaltlarını gıdıklayarak gülümsemekteydi.

İki oyun bitirmiş üçüncüsünü tamamlamak üzereydik ki, birden baktığımda Koca Sam'ın bana şah dediğini gördüm. Öyle bir sırıtıyordu ki, karanlıkta dişlerini görünce bu durumdan bir an önce sıyrılmak zamanının geldiğini anladım.

Ama bu olanaksızdı. Ben kendi kendime planlar kurarken kendimi açmaza sokmuştum. Durumu tersine çevirmek mümkün değildi.

Bir süre baktıktan sonra, "Çişim geldi," dedim. Size şu kadarını söyleyeyim ki, bu lafı edip de başımı derde sokmak yerine bir beladan kurtulmam ilk kez gerçekleşecekti.

*

Ben kulübenin arkasına gidip işedim, ama oyuna döneceğime gidip Sue'yu buldum, durumu anlattım. Sonra Grurck'un kulübesine gidip Binbaşı Fritch'e seslendim. Çıkınca ona da haşlanmak istemiyorsak bir an önce oradan kaçmamız gerektiğini söyledim.

Kaçmaya karar verdik. Grurck Binbaşı Fritch'i sevdiği için bizimle geleceğini söyledi. Dördümüz köyden çıkıp nehir kıyısına vardık. Oradan yerli kanolarından birini alacaktık ki, birden karşımda Koca Sam'la bin yerlisini buldum.

"Haydi haydi, benim gibi yaşlı bir şeytanı kandıracağını sanmış olamazsın," dedi Koca Sam. "Ben mehtapta bir kano gezintisine çıkıyordum sadece,"dedim.

Adamlar bizi yakalayıp köye geri götürdüler. Kazanın suyu iyice fokurduyordu artık. Bizi toprağa diktikleri kazıklara bağladılar.

"Doğrusu olaylar çok talihsiz bir şekilde gelişti," dedi Koca Sam. "Ama bir de şunu düşünürsen avunabilirsin sanıyorum. bir iki aç insanı besleyeceksin. Sana şunu da söyleyeyim, sen rastladığım en iyi satranç oyuncususun. Ben Yale'de bulunduğum dört yılın üçünde Üniversite şampiyonuydum."

Koca Sam bundan sonra Binbaşı Fritch'e döndü. "Size gelince, hanımefendi, Gruck'la olan aşk ilişkinizi sona erdirdiğim için özür dilerim, ama bu işlerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Hayır, bilmem, iğrenç vahşi," dedi Binbaşı Fritch. "Kendinden utanmalısın!"

"Belki de sizi Gruck'la aynı tabakta sunarız," diye güldü Koca Sam. "Beyaz ve esmer et bir arada ben şahsen bir bacağı ya da bir göğüsü yeğlerim."

"Seni iğrenç namussuz!"

"Her neyse, artık şölen başlasın!" dedi Koca Sam.

Bizi çözüp kazana doğru sürüklediler. Önce Sue'yu atmak için havaya kaldırdılar. Tam o anda nereden geldiği belli olmayan bir ok maymunu kaldıran adamlardan birine isabet etti. Herif yere devrildi, Sue da üzerine düştü. Sonra orman kıyısından bir ok yağmuru başladı ve herkes paniğe kapıldı.

"Pigmiler!" diye bağırdı Koca Sam. "Silahlarınızı alın!" Herkes mızrağını almaya koştu.

Bizim ne mızrağımız ne de bıçağımız olmadığından yine nehire doğru koşmaya başladık. Ama

daha on adım gitmemiştik ki, ağaçlar arasına gerilmiş ağlara takıldık.

Orada tepeüstü, yarasalar gibi çaresiz sallanırken çalılıklar arasından çıkan ufak tefek biri bu halimize kahkahalarla gülmeye başladı. Köyden gelen gürültüler de az sonra kesilmiş, ortalık sakinleşmişti. O sırada diğer Pigmiler gelip asılı olduğumuz ipleri kestiler, ellerimizi ayaklarımızı bağlayıp bizi yine köye götürdüler.

Görülecek bir manzaraydı doğrusu! Koca Sam ile yerlilerinin hepsini yakalayıp bağlamışlardı. Kazana atacak gibi bir halleri vardı.

"Tam zamanında paçayı kurtardınız," dedi Koca Sam.

Başımı salladım ama doğrusu haşlanmaktan kurtulup ateşe atılmayacağımızdan da emin değildim.

"Bak ne diyeceğim," dedi Koca Sam. "Benim ve halkımın sonu geldi sanırım, ama sizin bir şansınız var. Eğer o armonikanı çıkartıp bir iki parça çalarsan canınızı kurtarabilirsin. Pigmilerin kralı Amerikan müziğine deli olur."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil, ahbap." Koca Sam'ı tam kazana atmak için kaldırdıklarında bir daha seslendi. "At vezir üçe sonra kale şah yediye... Seni o oyunla yendim."

Büyük bir şapırtı işitildi, Koca Sam'ın elleri kolları bağlı yerlileri yine "boola-boola" şarkısına başladılar. Hepimizin sonu gelmiş gibiydi.

16

KOCA Sam'ın kabilesi pişirildikten ve kafaları kurutulduktan sonra Pigmiler bizi uzun sopalara domuzmuşuz gibi bağlayıp ormana götürdüler.

"Bize ne yapacaklar dersin?" diye seslendi Binbaşı Fritch.

"Bilmiyorum ve umurumda bile değil," diye karşılık verdim. Bu da gerçekti doğrusu. Bütün bu olanlardan bıkmıştım artık. Bir insanın tahammülünün de bir sınırı vardır yani.

Bir iki gün sonra Pigmilerin ormanın ortasındaki bir düzlükteki köylerine vardık. Bizi ortadaki kulübeye götürdüler. Kulübede uzun beyaz sakallı ve dişsiz biri bir bebek iskemlesini andıran yüksek bir iskemleye oturmuştu. Onun Pigmilerin kralı olduğunu tahmin ettim.

Bizi adamın önünde yere atıp ipleri çözdüler. Biz de kalkıp üstümüzü başımızı silkelerken kral bir şeyler söyledi ve yerinden inip doğruca

Sue'nun yanına gitti, kasıklarına bir tekme savurdu.

"Ben Binbaşı Fritch'le yaşarken biraz İngilizce öğrenmiş olan Gruck'a, "Bunu neden yaptı şimdi?" diye sordum.

"Maymunun erkek mi kız mı olduğunu öğrenmek istedi," dedi.

Bunu öğrenmenin daha kibar yolları da vardı ama ağzımı açıp bir şey söylemedim.

Kral sonra bana geldi ve bir şeyler söyledi. Ben de bir tekme yemeye hazırlandıysam da, Grurck, "Senin neden o korkunç yamyamlar arasında yaşadığını soruyor," dedi.

"Bunun bizim isteğimizle olmadığını söyle," dedi Binbaşı Fritch.

"Bir fikrim var," dedim ben. "Ona bizim Amerikalı müzisyenler olduğumuzu söyle."

Grurck bunu krala söyledi. Kral bize dikkatle bakıp Grurck'a bir şey sordu.

"Ne diyor?" diye sordu Binbaşı Fritch.

"Maymunun ne çaldığını soruyor."

"Ona maymunun mızrak çaldığını söyle." Grurck bunu söyledikten sonra kral müziğimizi dinlemek istediğini söyledi.

Ben armonikamı çıkartıp küçük bir parça çaldım. Pigmilerin kralı bir an dinledi, sonra ellerini çırpıp oynamaya başladı.

Parça bittikten sonra Binbaşı Fritch'le Grurck'un ne çaldıklarını sordu. Grurck'a Binbaşı'nın bıçak çaldığını ve kendisinin de menecerimiz olduğunu söylemesini bildirdim.

Pigmilerin kralı şaşkın bir halde daha önce bı-

çak ve mızrak çalındığını hiç duymadığını söyledi. Sonra adamlarına Sue'ya birkaç mızrak, Binbaşı'ya da bir iki bıçak vererek çalmalarını söyledi.

Mızraklarla bıçakları alır almaz, "Haydi!" dedim. Sue mızrağını Pigmi kralının kafasına indirdi, Binbaşı bıçaklarıyla çevresindekileri tehdit etti ve Pigmiler arkamızda olduğu halde ormana daldık.

*

Pigmiler arkamızdan taş ve ok yağdırırlarken nehir kıyısına varmıştık. Kaçacak yer kalmadığından tam suya atlayacaktık ki, karşı kıyıdan bir silah sesi duyuldu.

Pigmiler tam üzerimize atlayacaklardı ki, bir el silah daha patlayınca hemen tabanları yağlayıp ormana kaçtılar. Başımızı kaldırdığımızda karşı kıyıda tıpkı filmlerdeki gibi safari ceketleri ve beyaz kolonyel şapkalar giymiş birkaç kişi gördük. Adamlar bir kanoya atlayıp bize doğru kürek çekmeye başladılar. Birinin şapkasında NASA yazdığını gördüm. Kurtulmuştuk.

Kano kıyıya yanaşınca şapkasında NASA yazan çıkıp bize doğru geldi. Doğruca Sue'ya gidip elini uzattı. "Bay Gump'sınız herhalde," dedi.

Binbaşı Fritch, "Hangi cehennemde kaldınız?" diye bağırdı. "Buraya düşeli neredeyse dört yıl olacak!"

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi herif. "Ama bilirsiniz, bizim de önceliklerimiz vardır."

Her neyse, böylece ölümden beter bir ölümden kurtulduk. Herifler küreğe geçtiklerinde biri, "Eh,

uygarlık artık çok yakın," dedi. "Hikâyenizi bir dergiye satıp zengin olursunuz artık."

Binbaşı Fritch birden, "Durun!" diye bağırdı.

Adamlar birbirlerine baktılar, ama kanoyu da kıyıya yanaştırdılar.

"Bir karar verdim," dedi Binbaşı Fritch. "Yaşamımda ilk kez beni anlayan bir erkeğe rastladım ve onu bırakmaya niyetim yok. Burada dört yıldır Grurck'la gayet mutlu yaşadık ve ben onun yanında kalmaya karar verdim. Onunla ormanda yeni bir yaşam kuracağız, bir ailemiz olacak ve ondan sonra mutluluk içinde yaşayacağız."

Binbaşıyla Grurck inip el ele ormana doğru yürüdüler.

Kanonun arkasına bakınca Sue'nun de ellerini ovuşturup durduğunu gördüm.

Adamlara, "Bir dakika," dedim. Arkaya geçip Sue'nun yanına oturdum. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Sue yanıt vermedi, ama gözleri yaşlıydı ve ben ne olacağını anladım. Maymun beni omuzlarımdan tutup kucakladı, sonra kıyıya atlayıp bir ağaca tırmandı. onu son gördüğümüzde bir sarmaşığa tutunmuş sallanıyordu.

NASA'dan gelen herif başını salladı. "Ya sen, geri zekâlı," dedi. "Sen de arkadaşlarının ardından Kaçıklar Ülkesine dönecek misin, ha?"

Bir an yüzlerine baktım, sonra, "Hayır," dedim ve arkama yaslandım. Onlar küreklere asıldığında bunu bir an düşündüğümü itiraf etmeliyim. Ama yapamadım işte.

*

Beni Amerika'ya götürüp büyük bir tören düzenlendiğini söylediler. Ama ben bunları daha önce de duymuş gibiydim.

Gerçekten de Washington'a indiğimizde sokaklara yine bir milyon insan dökülmüştü ve beni gördüklerine sevinmiş gibiydiler. Beni kocaman siyah bir arabanın arkasında oturtup Başkan'la görüşmem için Beyaz Saray'a götürdüklerini söylediler. Tamam, o da yeni bir şey değildi.

Beyaz Saray'a varınca bana kahvaltı veren Başkan'ı göreceğimi sanıyordum. Ama şimdi bir yenisini getirmişlerdi saçları geriye taranmış, dolgun yanaklı, Pinokyo burunlu biri.

Başkan, "Heyecanlı bir yolculuk geçirdiniz mi?" diye sordu.

Yanındaki takım elbiseli biri Başkan'ın kulağına bir şey fısıldadı, Başkan bu kere, "Yani, demek istediğim, ormandaki korkunç şeylerden kaçmanız çok iyi oldu," dedi.

Takım elbiseli adam Başkan'a yine bir şeyler fısıldadı. Başkan da bana, "Ya arkadaşınız?" diye sordu.

"Sue mu?" diye sordum.

"Adı Sue muydu?" Başkan elindeki küçük bir karta baktı. "Burada Binbaşı Janet Fritch yazıyor. Siz kurtarılırken bir yamyam kendisini ormana kaçırmış."

"O nerede yazıyor?" diye sordum."

"Burada," dedi Başkan.

"Doğru değil," dedim.

"Yani bana yalancı mı diyorsun?"

"Ben sadece öyle olmadığını söylüyorum," dedim.

"Bana bak!" dedi Başkan. "Ben senin başkomutanınım. Ben yalan söylemem! Sen ping pong oynayan ve Başkan Mao'yu kurtaran herif değil miydin, ha?"

"Evet," dedim. Bunun üzerine, "Bunu neden yaptın ki?" diye sordu.

"Boğuluyordu da ondan," dedim.

"Onu kurtaracağın yerde suyun altında tutmalıydın," dedi Başkan. "Her neyse, hepsi tarihte kaldı onların. Sen ormandayken orospu çocuğu öldü zaten."

"Televizyonunuz var mı?" diye sordum.

Başkan bana bir garip baktı bunun üzerine. "Evet, var," dedi. "Ama bugünlerde pek seyretmiyorum. Hep kötü haberler veriyorlar."

"The Beverly Hillbillies'i seyreder misiniz?" diye sordum.

"Daha başlamadı," dedi.

"Ne var şimdi?"

" 'Gerçeği Söylemek.' Ama hepsi palavra, seyretmeye değmez. Bana bak, benim bir toplantım var, seni kapıya kadar geçireyim artık." Dışarı çıktığımızda Başkan çok alçak bir sesle, "Bana bak, bir kol saati satın almak ister miydin?" diye fısıldadı.

"Ne?" dedim.

Yanıma yaklaşıp kolunu sıvayınca en az yirmi saati olduğunu gördüm.

"Param yok," dedim.

Başkan ceketinin kolunu indirip sırtımı sıvazladı. "Eh, paran olunca gel, bir şeyler yaparız," dedi.

Sonra elimi sıktı, fotoğrafçılar gelip fotoğraflarımızı çektiler ve ben çıkıp gittim. Ama şunu söylemek isterim, bu başkan bayağı iyi birine benziyordu.

*

Her neyse, ben şimdi beni ne yapacaklarını düşünüyordum ama merakım fazla uzun sürmedi.

Ortalığın yatışması bir iki gün sürdü. İki gün sonra beni yerleştirdikleri otele iki herif geldi. "Gump, beleş yaşam sona erdi," dediler. "Devlet daha fazla para vermiyor. Kendi başının çaresine bakacaksın bundan sonra."

"Tamam," dedim. "Ama memlekete gidecek kadar bir para verseydiniz bari. Bugünlerde biraz sıkışığım doğrusu."

"Unut onu, Gump," dediler. "Senato Başkanı'nın kafasına madalyanı attığından dolayı hapse tıkılmadığına şükret. Seni o işten kurtardık, ama artık hiçbir ilişkimiz de kalmadı, bunu bilmiş ol."

Böylece otelden çıkmak zorunda kaldım. Eşyam falan olmadığından kapıdan çıkmam yeterliydi.

17

Bana para vermeyeceklerini söylemiş olmalarına karşın heriflerden biri bir dolar vermişti. İlk fırsatta ben de düşkünlerevinde anneme telefon ettim. Ama rahibelerden biri, "Bayan Gump artık burada değil," dedi.

Nerede olduğunu sordum. "Bilmem, bir Protestanla kaçtı," dedi rahibe. Teşekkür edip telefonu kapattım. Bir bakıma rahatlamıştım doğrusu. Annem biriyle kaçmıştı ve artık düşkünlerevinde değildi. Onu bulmam gerektiğini biliyordum, ama doğrusunu isterseniz, fazla bir acelem yoktu. Çünkü onu bulduğumda evi terk ettiğim için dırdır edip duracağını biliyordum.

O sırada korkunç bir yağmur başlamıştı. Biri beni kovana kadar bir kapı önünde durdum. Oradan atılınca yürümeye başladım. Büyük bir resmi binanın önünden geçerken kaldırımın ortasında büyük bir plastik çöp torbası gördüm. Ben o yana doğ-

ru yürürken torba sanki içinde bir şey varmış gibi hafifçe kıpırdadı.

Gidip ayağımla şöyle bir dürtükledim ben de. Çöp torbası birden iki adım geriye fırladı ve içinden bir ses, "Defol buradan!" diye bağırdı.

"Onun içinde ne var?" diye sordum. Ses, "Burası benim hava deliğim, sen git başkasını bul," dedi.

"Sen ne diyorsun?" diye sordum.

"Benim deliğim dedim sana. Çekil git benim deliğimden!"

"Ne deliği?" diye sordum.

Torba birden açıldı, bir adam başı görüldü. Bana sanki geri zekâlıymışım gibi bakıyordu.

"Sen kente yeni mi geldin?" diye sordu.

"Öyle sayılır," dedim. "Yağmurdan kurtulmaya çalışıyordum."

Torbanın altındaki herifin çok zavallı bir görünüşü vardı, saçlarının yarısı dökülmüştü, aylardır tıraş olmamıştı, ağzında diş kalmamıştı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Eh, bir süre kalabilirsin öyleyse," dedi. Bana katlanıp bir çöp torbası uzattı.

"Bunu ne yapayım?" diye sordum.

"Aç da içine gir, aptal herif yağmurdan kaçmak istediğini söylemiştin ya."

Dediğini yaptım ve aslında pek de kötü olmadığını gördüm. Hava deliğinden sıcak hava çıkıyor ve torbanın içini bayağı ısıtıyordu. Orada yan yana otururken herif, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Forrest," dedim.

"Ya? Bir zamanlar Forrest diye birini tanırdım."

"Senin adın ne?" diye sordum.

"Dan," dedi.

"Dan mı? Hey, dur bir dakika." Torbayı üstümden çıkartıp herifin torbasını da çektim. Oydu! Bacakları yoktu, altında tekerlekleri olan bir tahta araba üstünde oturuyordu. Yirmi yıl birden yaşlanmıştı ve tanınacak halde değildi. Ama oydu. Teğmen Dan!

*

Dan askeri hastaneden çıktıktan sonra tarih öğretmenliğine devam için Connecticut'a dönmüştü. Ama tarihte boşluk olmadığından kendisine matematik öğretmenliği vermişlerdi. Dan matematikten nefret ederdi ve matematik sınıfı ikinci katta olduğundan merdivenleri çıkmakta çok zorlanıyordu. Karısı da New York'ta oturan bir televizyon yapımcısına kaçmış, Dan'ın aleyhine "uyuşmazlık"tan boşanma davası açmıştı.

Dan bunun üzerine içkiye başlamış, işini kaybetmişti. Hırsızlar evini soyup soğana çevirmişlerdi ve askeri hastanede verdikleri takma bacaklar yanlış numaraydı. Birkaç yıl sonra pes etmiş ve berduş gibi yaşamaya başlamıştı. Her ay biraz sakat aylığı alıyorsa da,onu da çoğunlukla öteki berduşlara dağıtıyordu.

"Bilemiyorum, Forrest," dedi. "Herhalde ölümü bekliyorumdur."

Dan elime birkaç dolar sıkıştırıp köşeden iki şişe Red Dagger şarabı almamı söyledi. Ben bir şişe şarap alıp kendi payımla bir sandviç aldım. Sabahtan beri ağzıma lokma girmemişti.

Dan şişesini yarıladıktan sonra, "Eh, dostum, şimdi sen anlat bakalım," dedi.

Anlattım ben de. Çin'e gidip ping pong oynadığımı, Jenny Curran'ı bulduğumu, Çatlak Yumurtalar'da çaldığımı, barış gösterisinde madalyamı attığım için hapse düştüğümü anlattım.

"Onu hatırlıyorum," dedi. "Ben o zaman hâlâ burada hastanedeydim. Ben de gitmeyi düşünmüştüm ama madalyalarımı atmazdım sanıyorum. Bak." Ceketini açınca gömleğinin üstünde on on iki tane madalya gördüm.

"Bunlar bana bir şey hatırlatıyor," dedi. "Ama neyi hatırlattığından pek emin değilim savaşı herhalde. Büyük bir kayba uğradım, Forrest, bacaklarımdan daha büyük bir şey. Ruhumu kaybettim. Şimdi ruhumun olduğu yerde sadece bir boşluk ve de madalyalar var."

"Peki ama, her şeyi yöneten 'doğal yasalar' ne oldu?" diye sordum. "Hepimizin uymamız gereken 'büyük plan' ne oldu?"

"Bırak şimdi onları," dedi. "Hepsi filozof palavralarıydı onların."

"Ama sen bana onları söylediğinden beri ben ancak öyle yaşadım. Kendimi 'dalgalara' bırakıyorum ve elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Yapıyorum da."

"Belki senin için yararlıydı, Forrest. Benim için de yararlı sanıyordum ama şu halime bak. Ne işe yararım ben? Bacaksızın biriyim. Berduş. Ayyaş. Otuz beş yaşında bir boş gezer."

"Daha kötü olabilirdi," dedim.

"Öyle mi? Nasıl?" Ama verecek bir yanıt bula-

madım ve ondan sonra başıma gelenleri, tımarhaneyi, uzay yolculuğumu, yamyamları anlattım.

"Eh, oğlum sen bayağı serüven yaşamışsın," dedi. "Peki, nasıl oluyor da şimdi benimle çöp torbasının altında hava deliği üzerinde oturuyorsun, ha?"

"Bilemem," dedim. "Ama burada çok kalmaya da niyetim yok."

"Ne yapacaksın?"

"Bu yağmur diner dinmez koca kıçımı kaldırıp Jenny Curran'ı aramaya başlayacağım."

"Jenny nerede şimdi?"

"Onu da bilmiyorum, ama öğrenirim," dedim.

"Yardıma ihtiyacın olacak sanırım."

Dan'a bakınca sakallarının ardında gözlerinin parladığını gördüm. İçimde bir ses yardıma onun ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

*

Yağmur kesilmeyince Dan'la o gece bir misyoner yurduna gittik. Dan yemeklerimiz için adam başına elli sentle yataklara da yirmi beşer sent ödedi. Vaaz dinleseydik yemek bedavaya gelecekti ama Dan değerli zamanımızı o herifin dünya görüşünü dinlemeye harcamak yerine yağmurda kalmayı tercih edeceğini söylemişti.

Dan ertesi sabah bana bir dolar ödünç verdi, ben de bir telefon kulübesinden Çatlak Yumurtalar'ın davulcusu olan Boston'daki Mose'u aradım. Mose hâlâ oradaydı ve benim sesimi duyunca çok şaşırmıştı.

"Forrest! Kulaklarıma inanamıyorum," dedi. "Biz seni kayboldun sanmıştık."

Çatlak Yumurtalar'ın dağıldığını söyledi. Bay Feeblestein'ın vaad ettiği o paralar hep masraflara gitmişti ve ikinci plaklarından sonra kontratları yenilenmemişti. Mose şimdi insanların yeni müzik türü dinlediklerini -Rolling Stones falan gibi bir şey- ve Çatlak Yumurta elemanlarının ciddi işlere girdiklerini söyledi.

Jenny'den uzun zamandır haber almamışlardı. Jenny ben tutuklandıktan sonra birkaç aylığına Çatlak Yumurtalar'a dönmüştü. Ama Mose onun eski Jenny olmadığını söylüyordu. Bir keresinde sahnede ağlamaya başlamıştı. Sonra votka içmeye ve gecikmeye başlamış, bu konuda bir şey söylediklerinde de pılı pırtısını toplayıp gitmişti.

Mose onun bu tavrının benimle ilgili olduğunu hissettiğini söylüyordu ama kız kendisi bunu açıklamış değildi. Bir iki hafta sonra Chicago'ya gideceğini söylemişti ve Mose da beş yıldır bir daha ondan hiçbir haber alamamıştı.

Jenny'yi bulabileceğim bir numara bilip bilmediğini sordum. Jenny'nin Boston'dan ayrılmadan önce verdiği numarayı yazdırdı bana.

Ona kendisine iyi bakmasını, Boston'a uğrarsam görüşeceğimizi söyledim.

"Hâlâ armonika çalıyor musun?" diye sordu.

"Zaman zaman," dedim.

Sonra Dan'dan bir dolar daha ödünç alıp Chicago'daki numarayı aradım.

"Jenny Curran mı?" dedi bir erkek sesi. "Ha, tamam, hatırladım şimdi. Esaslı parçaydı. Görmeyeli çok oldu."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Buradan ayrıldığında Indianapolis'e gideceğini söylemişti. Temperer'de bir iş bulmuştu sanırım."

"Nerede?"

"Temperer otomobil lastiği fabrikası."

Herife teşekkür edip Dan'ın yanına döndüm.

"Eh, ben Indianapolis'e hiç gitmemiştim," dedi. "Sonbaharda çok güzel bir yer olduğunu duymuştum."

*

Washington'da otostop yapmaya çalıştık ama hiç talihimiz yoktu. Herif bir tuğla dolu kamyonun arkasında kent sınırına kadar getirdi ama ondan sonra bizi almaya yanaşan çıkmadı. Eh, komik bir görünüşümüz vardı sanırım Dan tahta arabasında ve de koca kıçımın üstünde oturuyorduk. Dan yeteri kadar parası olduğunu, otobüse binmemizi söyledi. Doğrusunu isterseniz onun parasını almak hoşuma gitmiyordu, ama onun gitmek istediğini ve onu Washington'dan uzaklaştırmanın iyi olacağını da düşünmüyor değildim.

Indianapolis otobüsüne bindik, Dan'ı yanımdaki koltuğa oturttum, arabasını da başımızın üstündeki rafa yerleştirdim. O yol boyunca hep şarap içti ve dünyanın boktan bir yer olduğunu söyledi. Belki de haklıydı. Bilemem. Ben sadece bir geri zekâlıydım zaten.

*

Otobüs bizi Indianapolis'in ortasında bıraktı. Sokakta durmuş ne yapacağımızı düşünürken bir polis gelip , "Sokakta serserilik yok," dedi. Dan biri-

ne Temperer Şirketi'ni sordu. Kent dışındaymış. O yönde yürümeye başladık. Bir süre sonra kaldırım sona erince Dan arabasını itemez oldu. Ben de onu bir kolumun, arabayı öteki kolumun altına aldım, yola devam ettik.

Öğle saatinde "Temperer Lastikleri" yazan büyük bir bina görünce aradığımız yeri bulduğumuzu tahmin ettim. Dan dışarda bekleyeceğini söyledi. Ben içeri girip oradaki bir kadına Jenny Curran'la görüşmek istediğimi söyledim. Kadın bir listeye baktı, Jenny'nin 'kaplama' bölümünde çalıştığını ama içeri çalışanlardan başkasının girmesinin yasak olduğunu söyledi. Ben orada ne yapacağımı düşünürken kadın, "Bak," dedi. "Bir iki dakikaya kadar öğle paydosu başlayacak. Şu yan tarafa git, herhalde orada görürsün."

Jenny'yi tek başına kapıdan çıkarken gördüm az sonra. Bir ağacın altına gitti, bir kesekâğıdından sandviçini çıkartıp yemeye başladı. Ben ona sezdirmeden arkasından yaklaştım. "Çok lezzetli bir sandviçe benziyor," dedim. Jenny başını bile kaldırmadı. Dimdik önüne bakarak, "Forrest, bu sensin!" dedi.

18

SİZE bunun yaşamımın en mutlu kavuşması olduğunu söylemeliyim. Jenny ağlayarak bana sarılmıştı, ben de ona sarılmış ağlıyordum ve herkes durmuş bize bakıyordu. Jenny işten üç saat sonra çıkacağını Dan'la karşıdaki birahanede kendisini beklememizi söyledi. Sonra bizi evine götürecekti.

Birahaneye gittik. İçerde birkaç kişi bilek güreşi yapıyordu. İriyarı bir herif birahanenin en iyi bilek güreşçisi olduğunu söyledi. Arada sırada biri gelip onu yenmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Beş on dolarına bahse de giriyorlardı.

Dan bana, "Forrest, şu ayıyı bilek güreşinde yenebilir misin?" diye fısıldadı. "Bilmem," dedim. Dan, "Al sana beş dolar," dedi. "İddiaya giriyorum ki, yenebilirsin."

Ben de herife gidip, "Sizinle bilek güreşi yapmamın bir sakıncası var mı?" dedim.

Herif yüzüme bakıp sırıttı. "Paran olduğu sürece istediğin kadar deneyebilirsin," dedi.

Karşısına oturdum, elllerimiz kavuştu, biri "Başla!" dedi ve güreş başladı. Herif yuttuğu şeftali çekirdeğini sıçmaya çalışan bir köpek gibi ıkınıp sıkınıyorsa da, on saniyede kolunu yere yapıştırdım. Çevremize doluşmuş olan diğerleri bizi heyecanla seyrediyorlardı, Dan da yerinden alkışlıyordu.

Karşımdaki herif hiç de mutlu değildi, beş dolarımı verdikten sonra ayağa kalktı.

"Dirseğim kaydı," dedi. "Bir daha buraya geldiğinde yine karşılaşırız, tamam mı?" Başımı sallayıp masamıza döndüm ve parayı Dan'a verdim.

"Forrest, galiba kolay para kazanma yolunu bulduk," dedi Dan. Dan'dan sahanda yumurta yemek için yirmi beş sent istedim. O da bana çıkartıp bir dolar verdi. "Git istediğini al, Forrest, artık geçimimizi sağlayayacak bir yol bulduk," dedi.

*

Jenny iş çıkışında bizi alıp evine götürdü. Temperer Lastik Şirketi'ne yakın bir apartmanda oturuyordu ve evi oyuncak hayvanlar ve yatak odası kapısına astığı renkli boncuklarla süslemişti. Bir bakkala gidip tavuk falan aldık ve Jenny bize yemek hazırladı. Ben de onu son gördüğümden beri başıma gelenleri anlattım.

Jenny en çok Binbaşı Fritch'le ilgilendi, ama onun bir yamyamla kaçtığını duyunca biraz rahatlamış göründü. Son bir iki yılda kendi yaşamının da pek parlak olmadığını söyledi.

Çatlak Yumurtalar'dan ayrıldıktan sonra Barış Hareketi'nde tanıştığı bir kızla Chicago'ya gitmişti. Orada sokaklarda gösteriler yapmışlar, bir iki kere hapse atılmışlardı. Sonunda artık mahkemeye çıkmaktan bıkmıştı ve polisteki suç kaydının uzaması da kendisini kaygılandırmaya başlamıştı.

O evde on beş kişiyle birlikte oturuyordu ve bunların hiç de kendi tipinde insanlar olmadığını anlamıştı. İç çamaşırı giymiyorlar, tuvalette sifonu çekmiyorlardı. Sonunda bir erkekle birlikte bir daire tutmaya karar vermişlerdi ama o işin de sonu olmamıştı.

"Forrest, ona âşık olmaya bile çalıştım, ama hep seni düşündüğümden onu da başaramadım," dedi.

Annesine mektup yazıp annemi bulmasını söylemişti. Ama annesinden gelen yanıtta evimizin yandığı ve annemin de düşkünlerevinde olduğu yazıyordu. Zaten mektup Jenny'nin eline geçtiğinde annem de o Protestanla kaçmıştı.

Jenny'nin parası da olmadığından lastik şirketinde iş olduğunu duyunca Indianapolis'e gelmişti. O sırada televizyonda benim uzaya fırlatılacağımı görmüştü ama Houston'a gelecek zaman bulamamıştı. Uzay aracımın düştüğünü "dehşetle" seyretmiş ve beni öldü sanmıştı. O zamandan beri de lastik kaplama işinde çalışıyordu.

Onu kucakladım ve bir süre öyle durduk. Dan tekerlekli arabasıyla işemek için tuvalete gitti. Jenny onun bu işi nasıl yaptığını, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. "Daha önce de gördüm, kendi başına yapabiliyor," dedim.

Başını sallayarak, "Vietnam Savaşı işte bizi buraya getirdi," dedi.

Bunda tartışacak bir şey yoktu doğrusu. Bacaksız bir adamın şapkasına işeyip sonra da tuvalete boşaltmak zorunda kalması çok acıklı bir şeydi.

*

Ondan sonra üçümüz Jenny'nin evine yerleştik. Jenny Dan'a oturma odasının köşesine küçük bir şilte serdi ve tuvalete bir şişe yerleştirdi. Kendisi her sabah işe gidince biz Dan'la oturur çene çalar, sonra da onun işten çıkmasını beklemek için o birahaneye giderdik.

Oraya gitmeye başladığımız ilk hafta bilek güreşinde yendiğim herif parasını geri almak fırsatını istedi. Sonra iki üç kere daha karşılaştık ve sonunda yirmi beş dolarını aldığımda bir daha ortalıkta görünmedi. Ama her zaman şansını denemek isteyen birkaç kişi çıkıyordu. Çok geçmeden her taraftan, hatta diğer kentlerden gelmeye başladılar. Haftada yüz elli, iki yüz dolar bir para kazanmaya başladık. Birahanenin sahibi milli bir yarışma düzenleyeceğini, televizyoncuları falan çağıracağını söyledi. Ama buna sıra gelmeden yaşamımı gerçekten değiştiren başka bir şey oldu.

Birahaneye bir gün üzerinde bir Hawaii gömleği ve beyaz elbise, boynunda altın zincirler olan biri geldi. Benim bilek güreşinde birini yenmemi seyrettikten sonra gelip masamıza oturdu.

"Adım Mike, senin ününü duydum," dedi.

Dan ne duyduğunu sorunca da, "Bu adamın dünyanın en güçlü insanı olduğunu duydum," dedi.

"Ne olacak yani?" dedi Mike.

"Size büyük paralar kazandıracak bir fikrim var," dedi adam.

"Neymiş o?" diye sordu Dan.

"Güreş. Ama böyle değil, gerçek güreş. Yüz binlerce biletli seyircinin seyredeceği minder güreşi."

"Kiminle güreşecek?" diye sordu Dan.

"Karşısına kim çıkarsa. Bir sürü profesyonel güreşçi var Maskeli Mucize, İnanılmaz Dev, Güzel George, Pis McSwine. Esaslılar bu işten yılda yüz bin, iki yüz bin dolar kazanırlar. Senin bu arkadaşını yavaş yavaş alıştırırız. Bir iki oyun öğretiriz. Kısa zamanda büyük bir yıldız olur, küfeyle para kazanır."

Dan bana baktı. "Ne diyorsun, Forrest?"

"Bilmem," dedim. "Ben eve dönüp küçük bir karides işine girmeyi düşünüyordum."

"Karides mi!" dedi Mike. "Oğlum, bu işte elli kat fazla para kazanırsın! Sonra bunu bütün yaşamınca yapmak zorunda değilsin. Bir iki yıl sonra büyük bir sermayen olur."

"Jenny'ye bir sorsak," dedim.

"Ben sana insanın yaşamında karşısına bir kere çıkacak bir fırsat sunuyorum," dedi Mike. "İstemezsen açık konuş, çekip gideyim."

"Hayır, hayır," diyen Dan bana döndü. "Bak, Forrest, bu adamın dedikleri o kadar mantıksız değil. Paran yoksa karides işine başlayamazsın ki."

"Bak ne diyeceğim," dedi Mike. "Arkadaşını da yanına alabilirsin. Senin menecerin olur. İşi bırakmak istediğin anda serbestsin. Ne diyorsun, ha?"

Bir iki dakika düşündüm. Kulağa hoş geliyordu

ama bir yerde bir çapanoğlu vardı herhalde. Her neyse, o koca ağzımı açtım ve o korkunç sözcüğü söyledim. "Peki."

*

İşte profesyonel güreşçi olmam böyle başladı. Mike'ın bürosu Indianapolis'in içinde bir jimnastik salonundaydı. Dan'la her gün otobüsle oraya gitmeye başladık.

Konu kısaca şuydu: Kimsenin canı acımayacak, ama acımış gibi davranacaktı.

Bana bir sürü oyun, Dan'a da ortalığı karıştırmak için hakeme nasıl bağıracağını öğrettiler.

Jenny bana bir şey olacağı gerekçesiyle bu güreş işinden pek hoşlanmamıştı. Ben hepsinin oyun olduğunu, kimsenin kılına bile zarar gelmediğini söyleyince, "Öyleyse amacı ne?" diye sordu. Bu, yanıt veremeyeceğim çok yerinde bir soruydu. Ama ben para kazanmak da istiyordum.

Bir gün bana bir oyun öğrettiler; ben havada uçup birinin üstüne düşecektim ama herif son anda altımdan sıyrılacaktı. Ama her nasılsa işi bir türlü beceremedim ve her seferinde herif kaçamadan üstüne düştüm. Sonunda Mike ringe çıktı. "Forrest, sen geri zekâlı falan mısın yoksa?" dedi. "O dev cüssenle birini yaralayabilirsin."

"Evet, geri zekâlıyım," dedim. "Ne demek istiyorsun?" dedi. Dan Mike'ı yanına çağırıp bir şey açıklamak istediğini söyledi. Mike az sonra, "Yok yahu! Dalga mı geçiyorsun?" dedi. Dan başını salladı. Mike omuzlarını silkip, "Pes doğrusu!" dedi.

Mike bir saat sonra bürosundan koşa koşa ringe geldi.

"Buldum!" diye bağırıyordu.

"Ne buldun?" diye sordu Dan.

"Adını buldum! Forrest'e bir güreşçi adı vereceğiz. Şimdi aklıma geldi işte."

"Neymiş o?"

"Ahmak!" dedi Mike. "Ona bebek bezi sarar, başına da kocaman bir ahmak şapkası geçiririz. Millet buna bayılacaktır."

Dan bir an düşündü. "Bilemem," dedi. "Pek hoşlanmadım. Onunla alay ediyorsun gibime geldi."

"Sadece seyirciler için. Bir numarası olması gerek. Bütün büyük yıldızlar bunu yaparlar. Ahmak'tan iyi ne olabilir?"

"Uzaylı demeye ne dersin?" dedi Dan. "Bu daha uygun olur. Başına antenli plastik bir miğfer de geçiririz."

"Ama Uzaylı diye biri zaten var," dedi Mike. "Ben yine de hoşlanmadım," dedi Mike. Bana baktı. "Sen ne diyorsun, Forrest?"

"Umurumda bile değil," dedim.

*

İşte her şey böyle oldu. Aylarca süren eğitimden sonra artık güreşçi olarak ringe çıkmaya hazırdım. Mike büyük maçtan önce bir çocuk bezi ve kocaman kara bir ahmak şapkası getirdi. Ertesi gün öğle saatinde jimnastik salonunda olmamızı, arabasıyla bizi Muncie'de yapılacak karşılaşmaya götüreceğini söyledi.

O gece banyoya girdim, çocuk bezini bacaklarımın arasına sarıp şapkamı başıma geçirdim ve oda-

ya öyle döndüm. Dan küçük arabasında televizyon seyrediyor ve Jenny de kitap okuyordu.

"Forrest, bu da ne?" diye sordu Jenny.

"Güreşçi kostümü," dedi Dan.

"Tam bir aptala benzemişsin," dedi Jenny.

"Onun bir oyunda olduğunu düşün," dedi Dan.

"Yine da aptala benziyor. Gözlerime inanamıyorum! Onun böyle giyinip insanların içine çıkmasına gerçekten izin verecek misin?"

"Bu sadece para kazanmak için," dedi Dan. " Sebze diye biri var, başına içi boşaltılmış bir karpuz geçiriyor. Sonra Peri diye biri var, sırtında kanatları ve elinde sihirli değneğiyle. Herif en azından yüz elli kilo gelir onu görmelisin doğrusu."

"Ne yaparlarsa yapsınlar," dedi Jenny. "Bu işten hiç hoşlanmadım. Forrest, çabuk çıkar onları üstünden."

Banyoya dönüp kostümümü çıkardım. Jenny haklı belki de, diye düşünüyordum. Ama insanın geçimini de kazanması gerekir. Üstelik yarın güreşeceğim herif kadar da berbat değildim. Herif kendine 'Bok' diyordu ve üzerinde boka benzeyecek biçimde boyanmış bir giysi vardı. Nasıl kokacağını da ancak Tanrı bilirdi.

19

MUNCIE'DEKİ anlaşma şöyleydi: Bok beni yenecekti.

Mike bunu oraya giderken açıkladı. Bok benden 'kıdemli'ydi ve benim ilk ringe çıkışım olduğundan kazanmak onun hakkıydı. Mike sonunda üzülmemek için bunu baştan söylediğini anlattı.

"Birinin kendisine Bok demesi çok komik," dedi Jenny.

Dan, kızı neşelendirmek için, "Herhalde kendisi de adına uygundur," dedi.

"Bütün bunların sadece bir gösteri olduğunu unutma," diye Mike hatırlattı. "Kızmak yok. Kimseye bir zarar gelmemeli. Bok kazanmalı."

Muncie'deki büyük salona geldiğimizde maçlar başlamıştı. Sebze Hayvan diye biriyle güreşiyordu.

Hayvan bir maymun kadar kıllıydı ve gözlerinde kara bir maske vardı. Yaptığı ilk iş Sebze'nin başındaki karpuzu kapıp bir tekmede tribünlere gön-

dermek oldu. Sonra herifi yakaladığı gibi ringin kenarındaki direklerden birine çarptı. Sonra da elini ısırdı. Tam zavallı Sebze'ye acıyordum ki, o da numaraya başladı. Şort diye giydiği renkli yaprakların arasına elini sokup bir şey aldı ve Hayvan'ın gözlerine sürdü.

Hayvan gözlerini ovuşturarak böğürmeye ve ringin içinde koşuşturmaya başladı. Sebze gelip kıçına bir tekme savurdu, sonra Hayvan'ı yakaladığı gibi ring iplerine dolaştırıp bir temiz dövmeye başladı. Kalabalık Sebze'yi yuhalıyor, ona ellerindeki karton bardakları filan atıyor, o da onlara dönüp parmağını sallıyordu. Maçın nasıl sona ereceğini merak etmeye başlamıştım ki, Mike gelip soyunma odasına gitmemizi, bundan sonra sıranın bana geleceğini söyledi.

*

Ben giyindiğim sırada odanın kapısı vuruldu. Biri, "Ahmak hazır mı?" diye sordu. "Sıranız geldi, yürüyün bakalım."

Ben arkamda Dan olduğu halde salona girdiğimde Bok ringe çıkmıştı bile.

Çan çalınca Bok'la birbirimizin çevresinde dönmeye başladık. O bana çelme takmak için ayağını uzatınca ben geriledim, sonra omuzlarından yakalayıp iplere fırlattım. O sırada onun kaygan olmak için vücuduna yağlı bir şey sürdüğünü fark ettim. Belinden kavramaya çalıştım ama yılanbalığı gibi kıvrıldı ellerimin arasından. Kolunu tuttum, ama yine sıyrılıp bana bakarak sırıttı.

Sonra başını öne eğip üzerime saldırdı. Ama ben birden yana kayınca kendini tutamadı, ipler arasından fırlayıp birinci sıradakilerin üstüne düştü. Herkes Bok'u yuhalamaya başlamıştı, ama ringe döndü ve bu kere elinde portatif bir iskemle vardı. Bende kendimi savunacak bir şey olmadığından kaçmaya başladım. Ama Bok iskemleyi kafama indirdi ve canımı gerçekten acıttı. Bir köşeye kıstırılmıştım ve hiçbir yere kaçamazdım. Sonra bacağıma bir tekme indirdi, ben eğilmeye çalışırken bir tekme de öteki bacağıma geldi.

Dan kenarda durmuş hakeme Bok'a iskemleyi bıraktırması için bağırıyorsa da, hiçbir yararı olmuyordu. Bok iskemleyi kafama üç dört kere vurduktan sonra üstüme oturdu, saçlarımı yakalayıp başımı yere vurmaya başladı. sonra da kolumu yakalayıp parmaklarımı bükmeye koyuldu. Ben Dan'a bakıp, "neler oluyor?" diye sordum. Dan iplerin arasından geçmeye çalışırken Mike yakasından tutup geri çekti. O sırada çan çaldı, köşeme döndüm.

"Bana bak, bu orospu çocuğu beni öldürmeye çalışıyor," dedim. "Bir şey yapmam gerek."

"Yapacağın şey kaybetmek," dedi Mike. "Sana bir zarar vermeye çalışmıyor sadece gerçekmiş gibi göstermek istiyor."

"Ama ben kendimi iyi hissetmiyorum," dedim.

"Bir iki dakika bekle, sonra seni ezmesine izin ver. Unutma, buraya kazanmak için değil, kaybedip beş yüz dolar almak için geldin."

"O iskemleyle bir daha vurursa ne yapacağımı bilemem," dedim. Seyirciler arasında utanmış gibi

oturan Jenny'ye gözüm takıldı o sırada. Bu işin hiç doğru olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Çan çalınca yine ringe döndüm. Bok beni saçımdan yakalamaya çalıştı ama kendisini bir fırlatınca gidip iplere dolandı. Sonra belinden kaptım ama ellerimin arasından kayıp kıç üstü düştü ve söylenip kıçını ovuşturmaya başladı. Ben tam üzerine atlayacaktım ki, Mike'ın başını salladığını gördüm, bunun üzerine kolumu kapıp bükmesine izin verdim.

Herif az daha kolumu kırıyordu. Sonra beni yere yaslayıp dirseğiyle kafama vurmaya başladı. Mike'ın kenarda gülümseyerek beni onayladığını görüyordum. Bok bu kere üstümden kalktı, kaburgalarıma ve mideme birer tekme indirdi, kafama beş on kere vurdu ve ben çaresizce sonumu bekledim.

Hakem üçe kadar sayıp yenildiğimi ilan etti. Bok üzerimden kalktı, bana baktı ve yüzüme tükürdü. Korkunç bir şeydi bu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Orada ağlamaya başladım.

Dan gelip bir havluyla yüzümü sildi. O sırada Jenny de ringe fırladı beni kucakladı ve ağlamaya başladı. Kalabalık çılgınlar gibi bağırıyor, ellerine geçeni ringe fırlatıyordu.

"Haydi gidelim buradan" dedim Dan'a. Bok bir kenarda durmuş dilini çıkarıyordu.

"Doğrusu adını iyi seçmişsin," dedi Jenny adama. "Bu yaptığın iğrençti."

Aynı şeyi ikimiz için de söyleyebilirdi. Yaşamım boyunca bu kadar aşağılanmış değildim.

*

Indianapolis'e dönüş epey sıkıntılı oldu. Dan ile Jenny pek konuşmadılar, bense arka koltukta öyle yaralı bereli oturuyordum.

"Forrest, müthiş bir gösteri yaptın," dedi Mike. "Hele sonundaki o ağlama sahnesi. Halk bayıldı ona."

"O gösteri değildi," dedi Dan.

"Bakın, biri her zaman kaybeder, bunda üzülecek şey yok," dedi Mike. "Bir daha Forrest'i kazandırırım. Tamam mı, ha?"

"Bir daha diye bir şey olmamalı," dedi Jenny.

"Bu akşam iyi para kazandı ama."

"Ölesiye dayak yemek için beş yüz dolar az," dedi Jenny.

"Bu ilk maçıydı. Bakın ne diyeceğim gelecek sefere altı yüz dolar, tamam mı?"

"Bin iki yüz," dedi Dan.

"Dokuz yüz," dedi Mike.

"O şeyler yerine bir mayo giyemez mi?" diye sordu Jenny.

"Halk ona bayıldı."

"Sen öyle bir şey giyer miydin?" diye Dan sordu.

"Ben aptal değilim," dedi Mike.

"O konuda fazla ağzını açma," dedi Dan.

*

Mike sözünü tuttu. Ondan sonra Sinek diye biriyle güreştim ve dokuz yüz doları aldım. Dahası, kalabalık bana gerçekten bayılmıştı ve, "Ahmak! Ahmak! Ahmağı isteriz!" diye bağırıyorlardı. Doğrusu o kadar kötü değildi.

Ondan sonra Peri ile güreştim ve değneğini kafasında kırmama bile izin verdiler. Bundan sonra daha bir sürü güreş yaptım ve Dan'la karides işi için beş bin dolar kadar para biriktirdik. Ama şunu da söylemek isterim, çok popüler olmaya başlamıştım. Kadınlar beni mektup yağmuruna tutuyorlardı ve hatıra olarak benimki gibi ahmak şapkaları satılmaya başlamıştı. Kimi zaman ringe çıktığımda seyirciler arasında bunlardan giymiş beş altı yüz kişi olurdu. Beni alkışlarlardı. Doğrusu bayağı hoşuma giderdi.

Ama bir gün Jenny işten geldiğinde, "Forrest, seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Dışarı yürüyüşe çıktık. Jenny, "Forrest, bu güreş işi yeter artık," dedi.

Anlamış gibi olmama karşın, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Artık yaklaşık on bin dolarımız ve bu Dan'ın karides işine başlamak için yeterli dediği paranın iki katıdır. Ben senin neden her cumartesi akşamı oraya gidip kendini aptal yerine koydurduğunu anlıyamıyorum."

"Ben aptal yerine konuluyor değilim," dedim. "Düşünmem gereken hayranlarım var. Ben çok popüler bir insanım. Öyle aklıma esince işi bırakamam."

"Palavra," dedi Jenny. "Sen kime 'hayran' diyorsun ve 'popüler' olmak da ne demek? Oradakilerin hepsi o hileleri seyretmek için para ödediklerine göre beyinsiz olmalılar. Koca koca adamlar birbirlerinin canını acıtma numarası yapıyorlar. İnsanın

kendisine 'Sebze' ve 'Bok' adını verdiğini kim duymuş ki? Sen de 'Ahmak' adına bayılıyorsun."

"Onun ne kusuru var?" diye sordum.

"Sen bunun beni ne duruma soktıuğunun farkında mısın? Sevdiğim erkeğin Ahmak diye anılmasının ve her hafta kendini maskara etmesinin benim için ne demek olduğunu biliyor musun? Üstelik televizyonda!"

"Televizyon için fazladan para alıyoruz," dedim.

"Yerin dibine batsın fazladan paran!" diye bağırdı Jenny. "Bizim fazla paraya ihtiyacımız yok!"

"Fazladan paraya ihtiyacı olmayan insan olur muymuş?" dedim.

"O kadar da ihtiyacımız yok işte. Ben ikimizin başımızı sokacağımız küçük bir yer ve karides işi gibi gibi saygın bir işin olsun istiyorum. Bir bahçemiz, bir köpeğimiz, belki de bir çocuğumuz olur. Ben Çatlak Yumurtalar'la şöhreti tattım ve bir yere varamadım. Mutlu değildim. Neredeyse otuz beşime geleceğim artık. Yerleşmek istiyorum..."

"Bak," dedim. "Sanırım işi bırakıp bırakmama kararını verecek biri varsa, o da benim. Bu işi sonsuza kadar yapacak değilim. Sadece doğru zamanı gelene kadar."

"Eh, ben de sonsuza kadar bekleyecek değilim," dedi Jenny. Ama bunu gerçekten inanarak söylediğine inanmadım.

20

ONDAN sonra iki maç yaptım ve ikisini de kazandım. Mike bir gün Dan'la beni odasına çağırdı.

"Bu hafta Profesör ile güreşeceksin," dedi.

"O da kim?" diye sordu Dan.

"Kaliforniya'lı. Orada çok ünlü. Batı Bölümü şampiyon adayı."

"Bence hava hoş," dedim.

"Ama bir şey var," dedi Mike. "Bu kere kaybedeceksin, Forrest."

"Kaybetmek mi?"

"Kaybetmek," dedi Mike. "Aylardır her hafta sen kazanıyorsun. Popülerliğini korumak için arada sırada yenilmen gerektiğini anlamıyor musun?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Basit. İnsanlar yenilene acırlar. Bir dahaki sefere daha çok göz doldurursun."

"Hoşlanmadım," dedim.

"Kaç para vereceksin?" diye sordu Dan.
"İki bin."
"Hoşlanmadım," dedim ben.
"İki bin dolar iyi para," dedi Dan.
"Ben yine de hoşlanmadım," dedim.

*

Ama anlaşmayı kabul ettim.

Jenny son günlerde bir garip olmuştu, ama ben bunu onun sinirlerine falan yoruyordum. Bir gün eve geldiğinde, "Forrest, çıldıracak gibiyim. Lütfen bu işi yapma," dedi.

"Mecburum," dedim. "Hem zaten kaybedeceğim."

"Kaybedecek misin?" Bunun üzerine Mike'in söylediklerini anlattım. "Forrest, bu kadar da fazla artık," dedi.

Bir iki gün sonra Dan gelip konuşmak istediğini söyledi.

"Forrest, sorunlarımızın çözümünü buldum," dedi.

Ne demek istediğini sordum .

"Bu işten yakında ayrılırsak iyi olacak sanırım," dedi. "Jenny hoşlanmıyor, biliyorsun, sonra karides işine başlayacaksak daha fazla geciktirmemeliyiz. Ama ben hem bu işten sıyrılıp hem büyük paralar kaldırmanın bir yolunu buldum."

"O nasıl olacak?" diye sordum.

"Kentte bir bahisçiyle konuştum. Herkese senin cumartesi Profesör'e yenileceğin duyurulmuş."

"Eee?"

"Ya kazanırsan?"

"Kazanmak mı?"

"Herifi yere serersen."

"Mike'la başım derde girer."

"Bırak şimdi Mike'ı. Bak anlaşma şöyle. On bin dolarımızı senin üzerine bahse girsek? İkiye bir. Onu yenersin ve yirmi bin dolarımız olur."

"Ama başım derde girer sonra."

"Yirmi bini aldığımız gibi gideriz buradan. Yirmi binle ne yapılır biliyor musun? Hem karides işini kurarız hem de cebimizde tonla para kalır. Ben zaten bu güreş işinden ayrılma zamanı geldi diye düşünüyordum."

Dan menecerimdi, Jenny de güreşi bırakmamı söylemişti ve yirmi bin dolar da fena para değildi.

"Tamam," dedim.

*

Sonunda Profesör'le maç günü geldi. Karşılaşma Fort Wayne'de yapılacaktı. Mike dışarda kornasını çalarken Jenny'ye hazır olup olmadığını sordum.

"Ben gitmiyorum, televizyonda seyredeceğim," dedi.

"Ama gelmen gerek," dedim ve Dan'a durumu açıklamasını söyledim.

Dan Jenny'ye planımızı anlattı. Profesör"ü yendikten sonra birinin bizi Indianapolis'e geri getirmesi gerektiğini söyledi.

"İkimiz de araba süremeyiz," dedi. "Hemen buraya dönüp yirmi bin dolarımızı aldıktan sonra

kentten kaçmak için hızlı bir arabaya ihtiyacımız olacak."

"Ben böyle işlere girmem," dedi Jenny.

"Ama yirmi bin dolar," dedim.

"Ayrıca bu namussuzluktur," dedi Jenny.

"Şimdiye kadar yaptığımız da namussuzluk," dedi Dan. "Sonu önceden belirlenmiş maçlara çıkmak başka bir şey mi sanki?"

"Ben yokum," dedi Jenny. Mike kornaya basmaya devam ediyordu. "Eh, gitmemiz gerek," dedi Dan. "Dönüşümüzde görüşürüz."

"Kendinizden utanmalısınız," dedi Jenny.

Dan da, "Cebimizde yirmi bin dolarla dönünce o kadar üstünlük taslayamayacaksın," diye yanıt verdi.

*

Fort Wayne'e giderken Mike'la, yapmak üzere olduğumuz şeyden utandığım için pek konuşmadım. Aslında bana hiç de kötü davranmış değildi, ama diğer yandan Dan'ın da söyleyeceği gibi ben de ona çok para kazandırmıştım. Sonunda ödeşmiş sayılırdık.

Salona girdiğimizde ilk maç başlamıştı. Dev Juna Peri tarafından temiz bir kötek yemekteydi. Onlardan sonra cüce kadınların maçı vardı. Ben giyinirken Dan da bir taksi şirketine telefon edip maçın sonunda bir arabanın motoru çalışır bir durumda bizi beklemesini ayarladı.

Kapıyı vurup ringe çıkma zamanının geldiğini bildirdiler.

Ben geldiğimde Profesör ringdeydi. Sakallı bir adamdı ve sırtında siyah cübbesi başında şapkasıyla gerçekten de profesöre benziyordu. Onu öyle görünce şapkasını yedirmeye karar verdim.

"Bayanlar Baylar," diye anons başladı. "Bu gece Kuzey Amerika Profesyonel Güreş Birliğinin iki büyük rakibini sunmakla şeref duyarız. Profesör ve Ahmak!"

Kalabalıktan öyle çığlıklar ve yuhalar yükseliyordu ki, öfkeli mi yoksa memnun mu olduklarını anlamak olanaksızdı. Ama bunun pek önemi yoktu, çünkü çan çalmış ve maç başlamıştı.

Profesör cübbesini, gözlüğünü ve şapkasını çıkarmış, çevremde dönüyor ve sanki azarlıyormuş gibi parmağını sallıyordu. Ben onu yakalamak için her sıçradığımda yana kaçıyor ve parmağını sallamaya devam ediyordu. Bu bir iki dakika böyle devam ettikten sonra bir yanlışlık yaptı. Arkama çıçıp kıçıma bir tekme indirmeye çalışırken kolundan yakaladığım gibi iplere çarptım. Bir sapandan fırlarmış gibi iplere çarpıp geri dönerken tam bir karın patlatan oyunu yapacaktım ki, bir anda köşesine gitti ve başımı kaldırdığında elinde bir cetvel vardı.

Beni dövecekmiş gibi cetveli elinin içine çarpıp duruyordu, ama üstüne hamle ettiğimde birden gözüme soktu. Canım çok acımıştı. Kendimi toparlamaya çalıştığım sırada birden arkama geçip kıçımdaki bezin arasına bir şey soktu. Ne yaptığını anlamakta gecikmedim. Nereden bulmuşsa bulmuş, donumun içine bir avuç karınca atmıştı. Karıncalar ısırmaya başladıklarında hapı yutmuştum.

Dan orada herifin işini bitirmem için bağırıyordu ama insanı karıncalar ısırırken bir şey yapmak kolay değildi. Neyse, o anda çan çaldı ve ben köşeme koştum, Dan karıncaları temizlemeye çalıştı.

"Çok pis bir numaraydı," dedim.

"Bitir işini," dedi Dan.

İkinci raundda Profesör yine üstüme geldiğinde kendisini kaptığım gibi başımın üstüne kaldırdım. Kırk elli kere öyle çevirip başının döndüğüne emin olduktan sonra iplerin üstünden seyircilerin üstüne fırlattım. Beşinci sırada falan bir kazak örmekte olan bir kadının üstüne düştü. Kadın profesörü şemsiyesiyle dövmeye başladı.

Ancak o Uçak Dönmesi oyunu benim de başımı döndürmüştü ve koca salon çevremde dönüp duruyordu. Ama zarar yok, şimdi geçer, Profesör'ün işi nasıl olsa tamam diye düşünüyordum. Yanılmıştım ama.

Benim başımın dönmesi geçtiği sırada ayak bileklerimden yakalandığımı hissettim. Başımı eğince Profesör'ün hem ringe gelmiş, hem de örgü ören kadının yün yumağını almış olduğunu gördüm. Yünü şimdi ayaklarıma sarıyordu.

Sıyrılmaya çalıştıysam da, Profesör yumağı boşaltarak çevremde dönmeye başladı ve beni mumya gibi sarıverdi. Az sonra ne kolumu, ne ayağımı oynatamıyordum. Profesör işini bitirince karşıma geçti ve sanki bir numara yapmış bir sihirbaz falanmış gibi eğilerek bir selam verdi.

Sonra köşesine gidip sözlüğe falan benzeyen kalın bir kitap aldı. Sonra gelip kafama indirdi. Yapacak bir şey yoktu. beni yere yıkana kadar sekiz on

kere vurmuş olmalı. Profesör sonra omuzlarımı yere yapıştırınca millet de kendisini çılgınlar gibi alkışladı.

Mike ve Dan ringe gelip yünü çözdüler.

"Müthiş!" dedi Mike. "Müthiş! Bundan iyisini ben bile planlayamazdım."

"Ben konuşamıyordum. Çok sıkıntılıydım. Her şey kaybolmuştu ve kesin olarak bildiğim tek şey bir daha asla güreşmeyeceğimdi.

*

• Kaçmak için taksiye gerek olmadığından Indianapolis'e Mike'la döndük. Mike yol boyunca maçı çok güzel kaybettiğimi ve gelecek sefere herkesin binlerce dolar kazanacağını söyledi durdu.

Evin önünde durunca Mike maç için ödeyeceği iki bin doları Dan'a verdi.

"Zarfı alma," dedim.

"Ne?" dedi Mike.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedim.

Dan aramıza girdi. "Bir daha güreşmeyeceğini söylemek istiyor."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Mike.

"Dalga geçmiyorum," dedi Dan.

"Neden ama? Ne oldu, Forrest?"

Ben konuşmaya fırsat bulamadan Dan atıldı. "Şimdi konuşmak istemiyor."

"Eh, anlıyorum. Hele bir uyku çek de. Sabaha erkenden gelirim, konuşuruz."

Arabadan indik. Mike gidince, "Parayı almamalıydın," dedim.

"Elimizde kalan tek şey bu," dedi. Başka bir şeyimiz kalmamıştı. Onun ne kadar haklı olduğunu birkaç dakika sonra anladım.

Eve girince Jenny'nin de gittiğini anladık. Bize bir iki temiz çarşaf ve birkaç kapkacak bırakmış, geri kalan bütün eşyasını götürmüştü. Dan masanın üstünde bulduğu mektubu bana okudu:

"Sevgili Forrest,

Artık tahammül edemeyeceğim. Sana duygularımı anlatmak istedim ama senin beni umursadığın yok. Bu akşam yapacağın, özellikle kötü bir şey ve bu nedenle artık seninle yaşayamayacağım.

Belki de yerleşme ihtiyacı duyduğum yaşa geldiğim için suç kısmen benimdir. Bir evim ve ailem olmasını, kiliseye falan gitmeyi düşlüyorum. Seni birinci sınıftan beri tanırım, Forrest -neredeyse otuz yıl oldu- senin büyümeni gelişmeni adım adım izledim. Seni ne kadar sevdiğimi anladığımda -Boston'a geldiğin zamandı- dünyanın en mutlu kızı bendim.

Ondan sonra esrarlı sigara içtin, Provincetown'da o kızlarla oynaştın... Ama ben seni ondan sonra bile özledim ve Washington'a beni görmeye gelmene çok sevindim.

Ama sonra uzaya gidip de dört yıl ormanda kaybolduktan sonra, ben artık değiştim sanırım. Artık eskisi kadar umutlu değilim ve beni tatmin edecek tek şey, bir yerde basit bir yaşam sürdürmektir. O nedenle şimdi onu aramaya gidiyorum.

Sende de değişen bir şey var, sevgili Forrest. Sen hep "özel" bir insan olduğun için bunu önlemek de senin elinde değil sanırım; ama artık aynı doğrultuda düşünemiyoruz.

Bunları yazarken ağlıyorum, ama ayrılma zamanı da geldi şimdi. Lütfen beni bulmaya çalışma. Sana iyilikler dilerim, sevgilim elveda.

Sevgiler,
Jenny"

Dan mektubu bana uzattı ama ben yere düşürdüm ve orada öylece durup yaşamımda ilk kez geri zekâlılığın nasıl bir şey olduğunu anladım.

21

EH, bundan sonra tam bir zavallıydım.

Dan ile sadece o gece orada kaldık, ertesi sabah hemen pılımızı pırtımızı toplamaya koyulduk. Indianapolis'te kalmamız için artık bir neden yoktu. Dan yanıma gelip, "Forrest, şu parayı al," deyip Mike'ın Profesör'le güreştiğim için verdiği iki bin doları uzattı.

"İstemem," dedim.

"Al, çünkü bütün paramız bu," dedi.

"Sende kalsın," dedim.

"Hiç olmazsa yarısını al," dedi. "Bak, yanında yol için biraz para olması gerek. İstediğin yere rahatça gidebilirsin."

"Sen benimle gelmiyor musun?" diye sordum.

"Korkarım ki, hayır," dedi. "Yeteri kadar zarar verdim sana. Dün gece hiç uyumadım. Seni bütün paramızı bahse yatırmak için nasıl kandırdığımı ve Jenny'nin bizi terk edeceği belliyken seni nasıl gü-

reşmeye teşvik ettiğimi düşündüm. Sonra Profesör'e yenilmen senin suçun değildi. Sen elinden geleni yaptın. Suçlu olan benim. Ben hiçbir işe yaramam."

"Dan, ama bu senin suçun değildi ki. Eğer Ahmak şöhretiyle başım dönmeseydi ve hakkımda söylenen her şeye inanmış olmasaydım, bu duruma düşmeyecektik."

"Her neyse, bundan sonra arkana takılmanın doğru bir şey olmadığına inanıyorum," dedi Dan. "Senin başka işlerin var. Git onları yap. beni de unut. Ben hiçbir işe yaramam."

Dan ile uzun uzun konuştuk, ama kendisini ikna etmem olanaksızdı. Bir süre sonra eşyalarını topladı, onu merdivenlerden indirdim. En son gördüğümde eşyası kucağında yüklü olarak küçük arabasını kaldırımın üstünde elleriyle itiyordu.

*

Ben otobüs terminaline gidip Mobile'e bir bilet aldım. İki gün bir gecelik bir yoldu ve Louisville, Nashville ve Birmingham'dan geçecektik.

Louisville'den gece geçtik, ertesi gün aktarma yapmak için Nashville'de durduk. Üç saat kadar beklememiz gerektiğinden kentte dolaşmaya karar verdim. Bir tezgâhtan bir sandviç ve bir buzlu çay alıp yürüyordum ki, bir otelin önünde kocaman bir tabela gördüm: "Büyük Ustalar Satranç Turnuvasına Hoş Geldiniz."

Koca Sam'la oynadığımız o oyunları hatırlayınca bayağı meraklanmıştım. İçeri girdim. Balo salonunda oynuyorlardı ve içerde büyük bir seyirci ka-

labalığı vardı. Ama kapıda "Giriş 5 Dolar" yazıyordu ve ben paramı harcamak istemiyordum. Bir süre kapıdan baktıktan sonra gidip lobide oturdum.

Karşımdaki koltukta ufak tefek yaşlı bir adam oturuyordu ve önündeki sehpaya bir satranç tahtası yerleştirmişrti.

Adam zaman zaman taşları oynatıyordu ki, ancak o zaman onun kendi kendine oynamakta olduğunu anladım. Otobüse daha bir saat olduğundan adama benimle oynamak isteyip istemediğini sordum. Yüzüme, sonra da satranç tahtasına baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Herif yarım saate kadar durumunu inceledi ve beyaz filini yedinci siyah kareye götürdü, elini tam taşın üzerinden kaldıracaktı ki, "Özür dilerim," dedim.

Adam kıçına çivi batmış gibi havaya sıçrayıp öfkeyle bana baktı.

"O hamleyi yaparsanız atınızı, sonra da vezirinizi kaybedecek duruma düşersiniz," dedim.

Adam filden elini çekmeden uzun uzun baktı, sonra geriye çekerek, "Haklı olabilirsiniz," dedi.

O oyununu incelerken benim de otobüse dönme zamanım gelmişti. Ama tam oradan ayrılıyordum ki, yaşlı adam, "Özür dilerim, ama çok kurnazca bir gözlem yapmıştınız," dedi.

Ben başımı salladım. "Bu oyunu oynadığınız belli," dedi. "Buyrun oturun, beyazları siz alın, bu oyuna devam edelim."

"Kalamam," dedim. Otobüsüme yetişmeliydim. Adam beni başıyla selamladı, ben de çıkıp gittim.

Otogara gidince otobüsün gitmiş olduğunu gör-

düm. Ertesi güne kadar başka otobüs de yoktu. Zaten benim doğru bir iş yaptığım görülmüş müydü ki? Eh, önümde geçirecek koca bir gün olduğundan ben de otele döndüm. Küçük adam hâlâ oynuyor ve kazanacak gibi görünüyordu. Yanına gidince oturmamı işaret etti. Devir aldığım oyun berbattı piyonlarımın yarısı, atlardan biri ve iki kalem gitmişti ve sıra vezirime gelmişti.

Berabere duruma gelmem bir saat sürdü. Sonunda kendisine bir yemlik verdim ve üç hamle sonra da mat ettim.

"Vay canına!" dedi. "Siz kimsiniz?"

Adımı söyledim. "Hayır hayır, nerelerde oynamıştınız?" dedi. "Sizi tanımıyorum."

Oyunu Yeni Gine'de öğrendiğimi duyunca, "Yani bölgesel yarışmalara hiç girmediniz mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben eski bir uluslararası büyük ustayım," dedi. "Siz asla kazanamayacağınız bir oyuna ortadan girdiniz ve beni mahvettiniz!"

Nasıl olup da içeri salonda oynamadığını sordum. "Daha önce oynadım," dedi. "Artık seksenime yaklaştım ve bir tür yaşlılar turnuvası var. Gençlerin zekâları daha keskin artık, bütün şeref onların."

Başımı salladım, oyun için teşekkür edip, gitmeye hazırlandım. "Yemek yediniz mi?" diye sordu.

Birkaç saat önce bir sandviç yediğimi söyledim. "Size bir yemek ısmarlamama izin verin," dedi. "Ne de olsa bana mükemmel bir oyun gösterdiniz."

Olur dedim, otelin yemek salonuna girdik. İyi bir adamdı. Adı Bay Tribble'dı.

*

"Bak," dedi Bay Tribble yemeğimizi yerken, "Emin olmak için seninle bir iki oyun oynamak isterim. Bu akşamki oyunun bir rastlantı değilse sen bu oyunun keşfedilmemiş en parlak yeteneğisin. Senin bir iki turnuvada sponsorluğunu yapıp neler olacağını görmek isterim."

Ona evime gitmekte olduğumdan, karides işinden falan söz ettim. Ama o, "Bu senin için yaşamda bir kere gelecek bir fırsat olabilir, Forrest," dedi. "Bu işte büyük paralar kazanabilirsin." O gece düşünüp ertesi sabah yanıt vermemi istedi. El sıkışıp ayrıldık, ben sokağa çıktım.

Bir süre dolaştıysam da, Nashville'de görülecek pek bir şey olmadığından sonunda bir parkta oturdum. Şimdi ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyordum ki, düşünmek benim için hiç kolay olmamıştı. Çoğunlukla Jenny'yi ve nerede olabileceğini düşünüyordum. Kendisini aramaya çalışmamamı söylemişti ama ta içimde onun beni unutmadığından emindim. Indianapolis'te yine aptallık etmiştim ve bunun farkındaydım. Doğru olan şeyi yapmamıştım. Şimdi de neyin doğru olduğunu bilemiyordum. Demek istediğim, işte cebimde pek az bir para olduğu halde orada oturuyordum, karides işine başlamam gerekiyordu ve Bay Tribble satranç turnuvalarında iyi para kazanabileceğimi söylüyordu. Ama eve gidip karides işine başlamak yerine başka bir şey yapmaya kalkıştığımda başım da hep belaya giriyordu.

Çok geçmeden bir polis gelip ne yaptığımı sordu.

Düşünüyorum dedim ama kimsenin gece vakti parkta oturup düşünemeyeceğini, oradan çekip git-

memi söyledi. Sokakta yürümeye başladım ama polis de arkamdan geliyordu. Nereye gideceğimi bilemiyordum. Bir süre sonra bir ara sokağa girdim ve yorgun ayaklarımı dinlendirmek için bir kenara oturdum. Bir dakika geçmemişti ki, aynı polis beni orada da buldu.

"Çık bakalım oradan," dedi. "Ne işin var orada?"

"Hiç," dedim. "Tamam, ben de öyle düşünmüştüm, tutuklandın," dedi.

Beni tutup karakolda bir hücreye attı ve sabah gelip istersem sadece bir telefon konuşması yapabileceğimi söyledi. Benim Bay Tribble'dan başka tanıdığım olmadığı için ben de onu aradım. Yarım saat sonra karakola gelip beni kurtardı.

Sonra otelde bir kahvaltı ısmarladı bana. "Bana bak, bırak da seni gelecek hafta Los Angeles'ta bölgelerarası şampiyonaya sokayım," dedi. "Birinciye on bin dolar ödül var. Bütün masraflarını ben karşılarım, ödülü de paylaşırız. Ben senin danışmanın ve menecerin olurum. Ne dersin, ha?"

Hâlâ kuşkularım vardı ama, bir denemenin de zararı olmazdı. Bir süre için istediğini yapacağım, dedim. Karides işine başlayacak parayı biriktirine kadar. Bay Tribble ile el sıkışıp ortak olduk böylece.

*

Los Angeles görülecek bir yerdi. Oraya bir hafta önceden gittik. Bay Tribble bütün gün oyunumu düzeltmek için bana ders veriyordu, ama bir süre sonra başını sallayıp buna gerek olmadığını, benim

"kitaptaki bütün oyunları" bildiğimi söyledi. Biz de bunun üzerine kenti gezmeye çıktık.

Bay Tribble beni Disneyland'a götürdü, sonra da bir film setini gezmemi ayarladı. Stüdyoda birkaç film birden çekiliyor, insanlar "kes" ve "başla" ve "motor" falan gibi şeyler bağırıp oradan oraya koşuşturuyorlardı. Bir sette bir kovboy filmi çekiliyordu ve bir herif doğrusunu yapana kadar tam on kere bir pencereden dışarı fırlatıldı.

O sahneyi seyrederken biri yanımıza gelip, "Özür dilerim, siz aktör müsünüz?" diye sordu.

"Ha?" dedim ben. Bay Tribble, "Hayır, biz satranç oyuncusuyuz," dedi.

Herif, "Yazık," dedi. "Bu iri arkadaş çekmekte olduğum film için ideal biri gibi görünüyor." Sonra dönüp pazularımı tuttu. "Vay vay, çok da güçlüymüşsün," dedi. "Artist olmadığına emin misin?"

"Bir kere oynamıştım," dedim.

"Sahi mi? Hangi oyunda?" dedi.

"Kral Lear'da."

"Çok güzel. SSS kartın var mı?"

"Ne?" dedim.

"Sahne Sanatçıları Sendikası kartı. Ama... Boş ver. Bak, onu çıkartırız, bir sorun değil, tamam mı? Bu kadar zamandır seni nerede saklıyorlardı, ha? Şuna bak hele! Tam bir suskun ve güçlü tip, yeni bir John Wayne."

"O John Wayne falan değildir," diye Bay Tribble yüzünü ekşitti. "O dünya çapında bir satranç oyuncusudur."

"Daha iyi ya. Akıllı bir suskun ve güçlü tip. Çok olağanüstü."

Ben dürüst olmaya çalışarak, "Ben göründüğüm kadar akıllı değilim," dedim. Ama herif bunun önemli olmadığını, aktörlerin akıllı ya da dürüst falan olmaları gerekmediğini söyledi. Bütün gereken kamera önüne çıkıp söylenenleri tekrarlamaktı.

"Adım Felder, film yapımcısıyım," dedi. "Senin bir deneme filmi çekmeni istiyorum."

"Yarın satranç turnuvasında oynayacak," dedi Bay Tribble. "Artistlik edecek ya da deneme filmi çektirecek zamanı yoktur."

"Onu da araya sıkıştırırsın artık. Belki de bu senin beklediğin fırsattır. Sen de gel, Tribble, sana da bir test yaparız."

"Gelmeye çalışırız," dedi Bay Tribble. "Haydi yürü, Forrest, biraz daha çalışmamız gerek."

"Daha sonra görüşürüz, yavrum," dedi Bay Felder. "Sakın unutma ha!"

22

ERTESİ SABAH satranç turnuvasının yapıldığı Beverly Hills Oteli'ne gittik. Bay Tribble beni gün boyu devam edecek olan bütün karşılaşmalara yazdırdı.

Aslında hiç de önemli bir şey olmadı. Bölge ustası ve bir kolejde profesör olan ilk rakibimi yedi dakikada yendim. Buna için için sevinmiştim. Böyle de olsa bir profesörü yenmiştim sonunda.

Ondan sonraki on yedi yaşında bir gençti ve onun işi de yarım saatte bitti. Oğlan birden bağırıp çağırmaya, ağlamaya başladı ve annesi gelip götürdü.

İki gün boyunca bir sürü insanla oynadım ve hepsini kısa zamanda yendim. Bu da beni rahatlatmıştı doğrusu. Çünkü Koca Sam'la saatler boyunca süren oyunlarda helaya gitmek için yerimden kalkamazdım. Böyle bir şey yaptığımda taşların yerini değiştirip hile yapacağını bilirdim.

Her neyse, finallere gelince bir günlük ara verdiler. Otele döndüğümüzde sinemacı Bay Felder'den bir not bulduk. "Lütfen bu öğleden sonra büromu arayın ve yarın sabah deneme filmi için randevu yapın," diyordu. Bir de telefon numarası vermişti.

Bay Tribble, "Ne diyorsun, Forrest?" diye sordu. "Ben bu işlerden anlamam. Sen ne düşünüyorsun, ha?"

"Ben de bilemiyorum," dedim. Ama doğrusunu isterseniz filmde oynamak falan beni çok heyecanlandırıyordu. Kim bilir, belki Raquel Welch falanla da tanışırdım.

"Bir zararı olmaz sanırım," dedi bay Tribble. "Telefon edip bir randevu alayım bari." Bay Felder'in bürosuyla konuşurken birden almacı eliyle örtüp, "Forrest, yüzmesini bilir misin?" diye sordu. "Evet," dedim. Bunun üzerine telefona dönüp, "Evet, biliyor," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra bunu neden sorduklarını sordum. Bay Tribble bilmediğini, ama oraya gittiğimizde öğreneceğimizi söyledi.

*

Gittiğimiz film seti diğerinden farklı bir yerdeydi; kapıda bizi karşılayan bir görevli deneme filmlerinin çekildiği yere götürdü. Bay Felder oradaydı ve gerçekten Raquel Welch'e benzeyen bir kadınla tartışmaktaydı, ama beni görünce yüzünde güller açtı.

"Forrest, geldiğin çok iyi oldu," dedi. "Şu kapıdan Makyaj ve Kostüm odasına gireceksin, işin bitince seni buraya gönderecekler."

Odaya girdiğimde içerde iki kadın vardı. Biri, "Soyun bakalım," dedi. Haydi, yine aynı şey başlamıştı, ama ben yine de istediklerini yaptım. Soyunduktan sonra kadın üzerinde pullar olan ve ayakları kaz ayağı gibi perdeli lastik bir giysi vererek giymemi söyledi. Üçümüzün zoruyla bir saatte o nesnenin içine girebildim. Sonra beni Makyaj masasına oturttular, bir kadın kafama kocaman bir lastik maske geçirdi ve kostümün altında derimin görünen yerlerini boyamaya koyuldu. İşleri bitince sete dönmemi söylediler.

O perdeli ayaklarla yürümem de güçtü, perdeli ellerle kapıyı açmam da. Ama sonunda onu da başarınca kendimi çevresinde muz ağaçları ve tropik bitkiler olan büyük bir gölün önünde buldum. Bay Felder beni görünce havalara sıçrayarak, "Mükemmel!" diye bağırdı. "Tam rolünün adamısın!"

"Ne rolü bu?" diye sordum. "Sana söylememiş miydim? Kara Gölün Yaratığı'nın yeni kopyasını çekiyorum." Benim gibi bir geri zekâlı bile bunun bana nasıl bir rol düşündüğünü anlıyabilirdi.

Bay Felder tartışmakta olduğu kadını yanına çağırdı. "Forrest, seni Raquel Welch ile tanıştırayım," dedi.

Eh, orada şaşkınlıktan düşüp ölebilirdim! İşte bütün dekoltesiyle falan karşımdaydı Raquel Welch. Maskenin ardından, "Memnun oldum," dedim, ama o öfkeden çılgına dönmüş bir halde Bay Felder'e döndü.

"Ne dedi? Memelerim hakkında bir şey söyledi, değil mi?"

"Hayır yavrum, hayır," dedi Bay Felder. "Senin-

le tanıştığına memnun olduğunu söyledi. Başında maske olduğu için sesini iyi duyamıyorsun."

Ben perdeli eldivenli elimi uzattım ama kadın, "Ughh!" diyerek iki adım geri fırladı. "Haydi, bitirelim şu işi," dedi.

Bay Felder durumu anlattı: Raquel Welch suda çırpınıp bayılacak, ben de suyun içinden çıkıp onu çıkartacaktım. Ama o kendine gelince bana bakacak ve, "Bırak beni! İmdat! Tecavüz ediyor!" diye bağıracaktı.

Ama bizi kovalayanlar olduğu için ben onu bırakmayacak ve ormana götürecektim.

Sahneyi oynadık. Birinci keresinde doğrusu çok heyecanlı bir şeydi Raquel Welch'i kollarım arasında tutuyor olmak. "İmdat! Polis!" falan diye bağırıyor olsa da.

Ama Bay Felder oyunumuzu beğenmedi ve bir daha denememizi söyledi. O da olmadı. Aynı şeyi on, on beş kere tekrarladık. Raquel Welch söylenip küfürler ediyor, Bay Felder ise durmadan, "Çok güzel, bebeğim, şahane!" falan diyordu.

Bu arada benim de sorunlarım başlamıştı. O yaratık giysisi içinde beş saat dolmuştu ve işeyecek bir fermuarı falan olmadığından çatlayacak gibiydim. Ama bu gerçek bir film olduğu için bir şey söyleyip insanları kızdırmak istemiyordum.

Ama bir şey yapmak da zorundaydım. Bir daha suya girdiğimde elbisenin içine işemeye karar verdim, nasıl olsa çişim bacağımdan suya akıp giderdi. Bay Felder, "Motor!" dedi. Ben suya girip işemeye başladım. Raquel Welch bir iki çırpındıktan sonra bayıldı, ben de dalıp onu kıyıya çıkardım.

Kadın kendine gelince beni yumruklayıp, "İmdat! Bırak beni!" diye bağırmaya başladı. Ama birden durup, "Bu koku da ne?" dedi.

Bay Felder, "Kes!" dedi. "Ne dedin, yavrum?" diye sordu. "Senaryoda öyle bir şey yok."

Raquel Welch, "Şimdi başlatma senaryona," dedi. "Burada pis bir koku var!" Sonra bana baktı. "Hey, sen, işedin mi yoksa?"

O kadar utandım ki, ne yapacağımı bilemedim. Bir an kadın kucağımda olduğu halde öylece durup başımı salladım. "Hayır," dedim.

Bu yaşamım boyunca söylediğim ilk yalandı.

"Ama biri işemiş, çünkü ben çiş kokusunu iyi bilirim," dedi. "İşeyen de ben değildim. Üstüme ne cüretle işersin, koca ayı!" Sonra beni yumruklayarak, "Bırak beni! Defol karşımdan!" diye bağırdı. Ama ben sahnenin yeni başladığını düşünerek onu ormana doğru götürdüm.

Bay Felder, "Motor!" diye bağırdı. Kameralar çalışmaya başladı. Raquel Welch çılgınlar gibi bağırarak beni yumruklamaya devam ediyordu. Bey Felder, "Yaşa! Aferin, bebeğim! Devam!" diye bağırıyordu öteki yandan. Bay Tribble da bir iskemlede oturmuş başını sallıyor ve başka yana bakmaya çalışıyordu.

Ormana girdiğimde biraz ilerledikten sonra dönüp Bay Felder'in, "Kes!" demesini bekledim ama o aklını kaçırmış gibi sıçrayıp zıplıyor, devam etmemi işaret ediyor, "Mükemmel! Tam istediğim gibi! Onu ormana götür!" diye bağırıyordu.

Raquel Welch hâlâ beni tırmalayıp, "Çekil git

yanımdan, seni adi hayvan!" gibi şeyler söylüyorsa da, ben denileni yapmaya devam ettim.

Birden, "Tanrım! Elbisem!" diye bağırdı.

O ana kadar dikkat etmiş değildim, ama bakınca elbisesinin bir çalıya takılıp üstünden sıyrılmış olduğunu gördüm. Raquel Welch çırılçıplaktı kollarımın arasında.

Kadına ne yapmamı istediğini sordum, o da kafasını toplayana kadar saklanacak bir yer bulmamızı söyledi. Ben de ormanın içinde ilerlemeye devam ettim. Birden ağaçlar arasında bir şey bir sarmaşığın üzerinde sallanarak üzerimize geldi. Yanımızdan geçerken onun bir maymun olduğunu fark ettim. Maymun geri döndü ve iki metre ilerimizde yere atladı. O anda bayılacak gibi oldum. Karşımdaki bizim Sue'ydu.

*

Raquel Welch yine bağırıp ağlamaya başladı ve Sue da bacaklarıma sarılıp beni kucakladı. O yaratık giysisi içinde beni nasıl tanıdığını bilemiyorum. Herhalde kokumu falan almış olmalıydı. Raquel Welch, "Bu lanet dişi maymunu tanıyor musun?" diye sordu.

"Maymun da değil, dişi de," dedim. "O orangutandır ve adı Sue'dur."

Bir garip baktı yüzüme. "Erkekse, adı neden Sue?" diye sordu.

"Orası uzun hikâyedir," dedim.

Her neyse, Raquel Welch kendisini elleriyle örtmeye çalışıyordu, ama Sue işini bildiğinden muz

ağacından iki iri yaprak alıp kadına verdi ve o da biraz örtünebildi.

Daha sonra yanlışlıkla bir Tarzan filmi çekilen bir sete girdiğimizi ve Sue'nun da orada figüran olduğunu öğrendim. Ben Yeni Gine'de Pigmilerin elinden kurtulduktan sonra bazı beyaz avcılar Sue'yu yakalayıp Los Angeles'ta bir hayvan yetiştiricisine satmışlar. O zamandan beri de sinemadaymış.

Ancak fazla çene çalacak zamanımız yoktu, Raquel Welch, "Beni giyineceğim bir yere götürmelisin," diye sızlanıyordu. Film seti bile olsa ormanda giyecek olmayacağını bildiğimden bir şeyler olacağını umarak yoluma devam ettim.

Oldu da. Birden yüksek bir çitin önüne geldik. Arka tarafta kadına giyecek bir şey bulacak bir yer olduğundan emindim. Sue çitte gevşek bir tahta bulup kaldırdı, arasından geçebileceğimiz kadar bir gedik açtı. Ancak öteki tarafa geçtiğimde basacak bir yer bulamadım ve Raquel'le birlikte bir yamaçtan aşağı yuvarlandık. Başımı kaldırınca büyük bir yolun kenarında olduğumuzu gördüm.

"Tanrım!" diye bağırdı Raquel Welch. "Santa Monika Otoyolu'na çıktık!"

Sue da arkamızdan hoplaya zıplaya geldi. Raquel Welch ise muz yapraklarıyla örtünmeye çalışıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Arabalar yanımızdan uçar gibi geçiyorlar, ama pek garip görünüyor olmamıza rağmen kimsenin dönüp bize baktığı yoktu.

"Beni bir yere götür! Giyecek bir şey bulmalıyım!" diye bağırıyordu kadın.

"Nereye?" diye sordum.

"Nereye olursa!" Böylece Santa Monica Otoyolu'nda yürümeye başladık.

Bir süre sonra uzakta büyük bir tepenin üzerinde "HOLLYWOOD" diye bir yazı gördük. Raquel Welch, "Bu otoyoldan çıkıp Rodeo Road'a gitmeliyiz, orada giyecek bir şey alabilirim," dedi. Bu arada üzerini örtmeye devam ediyordu önden araba gelecek olursa muz yapraklarını önünde, arkadan gelen olursa, arkasında tutuyordu. Gidip gelen sıkça olunca doğrusu görülecek bir manzaraydı, tıpkı o yelpazelerle dans edenlere benziyordu.

Otoyoldan çıkıp büyük bir tarlaya girdik. "O lanet maymunun ille de bizi izlemesi mi gerek?" dedi kadın. "Zaten yeteri kadar komik olduk." Ben bir şey demedim, ama Sue'ya bakınca yüzünde üzüntülü bir ifade gördüm. Daha önce Raquel Welch'le tanışmış değildi ve duyguları incinmişti sanırım.

Her neyse, bir süre sonra epey kalabalık geniş bir caddeye çıktık. Raquel Welch, "Aman Tanrım! Burası Sunset Bulvarı! Ben millete gün ortasında çıplak gezmemi nasıl açıklayacağım?" diye söylenmeye başladı. Doğrusu ne demek istediğini anlamıştım ve kimsenin beni tanıyamayacağı yaratık kostümü içinde olmama sevinmiştim.

Trafik ışığı yeşile dönünce karşıya geçtik. Raquel Welch yelpaze dansını yapıyor ve sanki sahnedeymiş gibi arabalardaki insanlara gülümsüyordu. "Rezil oldum!" diye fısıldıyordu bana. "Canıma okundu! Şu işten bir sıyrılalım, sen gününü görürsün, kahrolası gerzek!"

Trafik ışığında bekleyen arabalardan bazılarında Raquel Welch tanınmış olmalıydı ki, birden kornalar çalmaya başladı. Bu arada insanlar da mağazalardan çıkmış arkamıza takılmıştı. Tam Fareli Köyün Kavalcısı falan gibiydik. Raquel Welch'in yüzü kıpkırmızıydı.

Biraz daha gidince, "Hah, Rodeo Drive'a geldik," dedi. Bir köşede bir kadın giyim mağazası gördüm. Raquel Welch'e gösterinde yüzünü buruşturdu. "Olmaz, orası Popagallo," dedi. "Bugünlerde insan Popagolla elbisesi içinde gömülmek bile istemez."

Biraz daha yürüdük. "Hah, işte Giani," dedi. "Orada işe yarar bir şey bulabiliriz." İçeri girdik.

Kapı önünde beyaz elbiseli, badem bıyıklı ve ceketinin üst cebinde bir mendil sallanan bir satıcı bizi karşıladı.

"Buyrun, hanımefendi, size yardımcı olabilir miyim?"

"Bir elbise istiyorum," dedi Raquel Welch.

"Nasıl bir şey düşünüyordunuz?"

"Ne olursa, aptal herif durumu görmüyor musun."

Adam bir bölmeyi gösterdi, Raquel Welch de elbiselere bakmaya başladı.

"Ya siz beylere yardımcı olabilir miyim?" diye herif bu kere bize sordu.

"Biz hanımlayız," dedim. Arkama baktığımda dışarda milletin burunlarını vitrine dayamış bize baktıklarını gördüm.

Raquel Welch sekiz dokuz elbise alıp denemeye girdi. Biraz sonra bir tanesini giymiş olarak çıktı. "Bunu alayım," dedi.

"Çok güzel, hanımefendi, nasıl ödeyeceksiniz?" diye sordu satıcı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Nakit mi, çek mi, kredi kartı mı?"

"Bana bak, beyinsiz üzerimde o tür şeyler olduğunu görmüyor musun? Olsaydı nereme sokardım, ha?"

"Lütfen, hanımefendi kabalık etmeyelim."

"Ben Raquel Welch'im. Paranızı daha sonra birisiyle gönderiririm."

"Çok özür dilerim, hanımefendi, ama öyle çalışmıyoruz."

"Ama ben Raquel Welch'im!" diye kadın bağırdı. "Beni tanımadın mı?"

"Bakın, hanımefendi, buraya gelenlerin yarısı ya Raquel Welch ya da Farrah Fawcett veya Sophia Loren olduklarını söylerler. Kimliğiniz var mıydı?"

"Kimlik mi!" diye bağırdı kadın. "Kimliğimi nereme soktum sence?"

"Kimlik, kredi kartı veya para yoksa elbise de yok," dedi adam.

"Ben sana kim olduğumu kanıtlıyayım öyleyse," dedi Raquel Welch. Aniden elbisesinin önünü indirdi. "Bu boktan kasabada böyle memeli başka biri var mı, ha?" diye bağırdı. Dışarda millet vitrine vurup alkışlamaya başladı. Ama satıcı küçük bir düğmeye bastı, mağazanın güvenlik memuru olan iriyarı bir adam birden yanımızda bitiverdi. "Tamam," dedi. "Hepiniz tutuklandınız. Yürüyün bakalım."

23

BÖYLECE soluğu bir kere daha hapiste aldım.

Güvenlik memurunun bizi enselemesinden sonra çok geçmeden iki araba polis mağazaya doluştular.

Satıcı, "Bu Raquel Welch olduğunu söylüyor," dedi. "Buraya üzerinde sadece muz yapraklarıyla geldi ve elbisenin parasını vermiyor. Diğer ikisinin kim olduklarını bilmiyorum ama bana çok kuşkulu görünüyorlar."

"Ben Raquel Welch'im!" diye bağırdı Raquel Welch.

"Elbette, hanımefendi," dedi polis. "Ben de Clint Eastwood'um." Sonra benimle Sue'ya baktı. "Siz anlatın bakalım."

"Biz bir filmdeydik," dedim.

"Onun için mi o yaratık kostümünü giydin?"

"Evet."

"Ya o?" diye Sue'yu gösterdi. "Bana kalırsa onunki çok gerçekçi bir kostüm."

"O kostüm değil," dedim. "Kendisi safkan orangutandır."

"Öyle mi? Peki, bakın ne diyeceğim. Karakolda fotoğraf çeken bir arkadaş var, o da siz iki palyaçonun fotoğraflarını çekmek isteyecektir. Siz de yürüyün bakalım ama sakın ani bir hareket yapmaya kalkışmayın, ha!"

Her neyse, sonunda Bay Tribble yine gelip beni kefaletle kurtardı. Bay Felder de bir bölük avukatla Raquel Welch'i çıkarmaya geldi.

Kadın serbest kalırken, "Sen hele dur!" dedi bana. "Seninle işim bittiğinde bir daha bir rüyada bile bir mızrak taşıyıcısı rolü bile bulamayacaksın!"

Haklıydı herhalde. Aktör olarak mesleğim sona ermişti sanırım.

Bay Felder ayrılırken, "Yaşam budur işte, yavrum," dedi. "Ama seni bir gün yemeğe çağıracağım. Yaratık kostümünü ben daha sonra aldırırım."

"Yürü artık, Forrest," dedi Bay Tribble. "Bizim başka işlerimiz var."

*

Otel odasında ben, Sue ve Bay Tribble durumumuzu görüşmeye başladık.

"Sue ile bir sorun çıkacak," dedi Bay Tribble. "Bak, onu nasıl arka merdivenlerden falan gizlice getirebildik buraya. Bir orangutanla birlikte yolculuk çok güçtür, bunu anlamamız gerek."

Ona Sue hakkındaki duygularımı, beni o ormanda kaç kere kurtardığını falan anlattım.

"Duygularını anlıyorum," dedi. "Ben denemeye hazırım: Ama çok uslu olmalı, yoksa başımız dertten kurtulamaz."

"Uslu olacaktır," dedim. Sue da başını sallayıp tam bir maymun gibi sırıttı.

Her neyse, ertesi gün benimle Uluslararası Büyük Usta İvan Petrokoviç arasında büyük maç başlayacaktı. Bay Tribble beni bir giyim mağazasına götürüp bir smokin kiraladı. Karşılaşmaya ekabir gelecekmiş ve kazanan on bin dolar alacakmış. Benim payım olan bunun yarısı beni karides işine başlatmak için yeterliydi.

Satranç maçının yapılacağı salonda daha şimdiden bin kişi kadar falan vardı ve Dürüst İvan yerini almış sanki Muhammed Ali falanmış gibi bana bakıyordu.

Dürüst İvan yüksek alınlı, bir kemancıda görülebilecek kadar uzun kıvırcık saçlı iriyarı bir Rustu. Oturduğumda bana bir şeyler homurdandı, sonra biri, "Maç başlasın," dedi.

Dürüst İvan beyazları aldığından oyuna ilk o başlayacaktı. Ponziani Açılışıyla başladı o da.

Ben de Reti Açılışıyla karşılık verdim. Dürüst İvan bundan sonra atını oynatıp benim piyonumu alma girişimi olan Falkbeer Hamlesini yaptı.

Ama ben onu görmüş ve Nuh'un Gemisi Tuzağı denilen şeyi yapmış ve atını almıştım. Dürüst İvan pek mutlu olmadıysa da, filimi rahatsız etmek için Tarrasch Tehdidi'ne başvurdu.

Aradan bir süre geçtikten sonra durum beraber kalmış gibi görünürken Dürüst İvan hemen Hoffmann Manevrası'na geçerek aradan sıyrılıverdi!

Ben Bay Tribble'a baktım, o da bana gülümser gibi bakarak, ağzını dudaklarını kıpırdattı, "Haydi!" der gibi yaptı. Ne demek istediğini biliyordum.

Koca Sam'ın bana ormanda öğrettiği birkaç oyun vardı ve bunlar henüz kitaba geçmiş değillerdi Kazan Oyunu'ydu bunlardan biri. Vezirimi yemlik olarak kullanıp onu almak için herif atını tehlikeye sokacaktı.

Ama ne yazık ki, bu işe yaramadı.Dürüst İvan bunu görmüş olmalı ki, vezirimi aldı ve birden kıçım iyice sıkıştı! Bunun ardından Saz Kulübe Oyunu'na başvurdum ama herifi yine kandıramadım ve Petroff Matı'yla işimi bitirmeye hazırlandı. Ben de o zaman Pigmi Tehdidi'ne döndüm.

Pigmi Tehdidi Koca Sam'ın özelliklerinden biriydi ve bunu bana gerçekten iyi öğretmişti. Bu pek çok taşın yemlik olarak kullanılmasına bağlıdır, ama karşı taraf Pigmi Tehdidi'ni yutarsa o anda masadan kalkıp gitmesi çok daha iyidir. Doğrusu bunun işe yarayacağını umuyordum, aksi takdirde başka parlak fikrim kalmamıştı ve işim de hemen hemen bitmiş gibiydi.

Dürüst İvan bir iki kere homurdandı ve atını sekizinci kareye sürdü ki, bu da Pigmi tehdidi'ni yutacağı ve iki hamle sonra mat olacağı demekti.

Ama Dürüst İvan bir hile sezmiş olmalıydı ki, atını beşinci kareden sekizinciye sekiz dokuz kere götürdü getirdi ve oyunun kesinleştiğini göstermek için elini üzerinden çekmedi.

Salonda çıt çıkmıyordu. Ben heyecandan patlayacak gibiydim. Bay Tribble dua ediyormuş gibi bakışlarını havaya kaldırmıştı. Dürüst İvan taşı bir-

kaç kere daha oynattı. Sonunda son bir kere kaldırdı ve eli sekizinci karenin üzerinde durdu. Salonda mezarlık sessizliği vardı. Ben soluğumu tutmuştum. Dürüst İvan eli hâlâ havada olarak birden gözlerimin içine baktı; ben o kadar heyecanlıydım ki, birden yediğim kuru fasulyenin etkisiyle sanki bir çarşaf ikiye ayrılıyormuş gibi bir ses çıkararak osurdum.

Dürüst İvan birden şaşırdı, sonra taşını elinden bırakıp ellerini havaya kaldırıp sallamaya, öksürmeye başladı. Çevremizdekiler de birer ikişer adım gerileyip mendillerini çıkardılar. Benim yüzüm domates kırmızısına dönüşmüştü.

Ortalık sakinleşince ne göreyim? Dürüst İvan taşını tam sekizinci karenin ortasına bırakmamış mı? Hemen atımla onu aldım, ardından iki piyonunu, vezirini ve sonunda şahını aldım. Maçı da beş bin doları da kazanmıştım! Pigmi tehdidi yine işe yaramıştı.

Bu arada Dürüst İvan protesto edip duruyordu ve yanındaki herif hemen beni hakemler kuruluna şikâyet etti.

Turnuvanın başındaki adam kurallar kitabının bir maddesini okudu: "Hiçbir oyuncu rakibinin dikkatini dağıtacak bir hareketi bilerek yapamaz."

Bay Tribble, "Arkadaşımın o hareketi bilerek yaptığını ispat edeceğinizi sanmıyorum," dedi. "Bu, güdüsel bir harekettir, iradeye tabi değildir."

"Bilemem," dedi müdür. "Onu diskalifiye etmek zorunda kalacağım."

"En azından bir şans daha veremez misiniz?" diye Bay Tribble sordu.

Müdür çenesini kaşıdı. "Belki, ama kendine hâkim olması gerek, burada böyle şeyleri kabul edemeyiz."

Turnuvayı bitirecek gibiydim ama tam o sırada salonun öteki ucunda bir kıyamet koptu, hanımlar bağrışmaya başladılar. Bakınca Sue'nun avizeye asılmış bana doğru gelmekte olduğunu gördüm.

Avize tepemize geldiğinde Sue ellerini bıraktı ve satranç tahtasının üstüne düştü. Dürüst İvan iskemlesiyle arka üstü devrildi. İskemle kayarken kuyumcu mağazasına benzeyen yaşlı bir kadının elbisesinin yarısını üzerinden çekiverdi. Kadın öfkeyle fırlayıp turnuva müdürünün suratının ortasına bir yumruk indirdi. Sue heyecanla zıplamaya başladı. Biri polis çağırılmasını söyledi.

Bay Tribble beni kolumdan kapıp, "Gel gidelim buradan, Forrest," dedi. "Bu kent polisini yeteri kadar gördün artık."

Bunu inkâr edemezdim.

*

Otele dönünce Bay Tribble yeni bir görüşme yapmamız gerektiğini söyledi.

"Forrest, bu işin yürümeyeceğini anladım," dedi. "Satranç oyunun rüya gibi, ama işler çok karmaşık bir duruma girdi. Bugün olanlar, en hafif deyimiyle, korkunçtu."

Ben başımı salladım. Sue de epey üzüntülü görünüyordu.

"Bak, ne yapacağım," diye devam etti Bay Tribble. Sen iyi bir gençsin, Forrest ve ben seni bu-

rada böyle tek başına bırakamam. Onun için seni Sue ile geldiğin yere göndereceğim. Karides işin için biraz paraya ihtiyacın olacak, onun için masraflar çıktıktan sonra payına düşen beş bin dolara yakın parayı sana vereceğim."

Bay Tribble'ın verdiği zarfa bakınca içinin yüzlük banknotlarla dolu olduğunu gördüm.

"Yeni işinde başarılar dilerim," dedi sonra da.

Bay Tribble telefon edip bizi tren istasyonuna götürecek bir taksi çağırdı. Sue'nun da yük vagonunda bir kafes içinde gitmesini sağlamıştı. Ben istediğim zaman ona yiyecek ve su götürebilecektim. Sonra bir kafes getirip Sue'yu yerleştirdiler.

Bay Tribble elimi sıkarken, "Sana şans dilerim, Forrest," dedi. "Şu kartımı da al ve bana ara sıra durumunu bildir, tamam mı?"

Kartı aldım ve bir daha el sıkıştık. Bay Tribble iyi bir insandı ve onu düş kırıklığına uğrattığım için gerçekten üzgündüm. Trende yerime oturduğumda adamcağız hâlâ platformdaydı, tren hareket ettiğinde arkamdan el salladı.

Böylece yine yollara düştüm. O gece kafam hep hayallerle doluydu; memlekete dönüşümü, annemi, zavallı Bubba'yı, karides işini ve de Jenny Curran'ı düşünüp durdum. Dünyada her şeyden çok istediğim o kadar geri zekâlı olmamaktı.

24

SONUNDA memleketime dönmüştüm.

Tren Mobile istasyonuna sabahın üçünde vardı. Sue'nun kafesini de indirdiler ve orada sadece ikimiz kaldık. İstasyonda ortalığı süpüren ve bir sıranın üstünde kıvrılmış uyuyan birinden başka kimseler yoktu. Sue ile kente kadar yürüdük ve sonunda terk edilmiş bir bina bulup orada sabahladık.

Ertesi sabah kendim bir kahvaltı edip Sue'ya da birkaç muz verdikten sonra Düşkünlerevi'ne gittim. Yolda eski evimizin olduğu yerden geçtik. Şimdi orada otlar bürümüş birkaç yanık tahtadan başka bir şey yoktu. O manzarayı görmek insanın içini garip duygularla dolduruyordu.

Düşkünlerevi'ne gelince Sue'ya rahibeleri korkutmamak için bahçede beklemesini söyledikten sonra içeri girip annemi sordum.

Baş rahibe iyi bir kadıncağızdı, bana annemin bir Protesanla gitmiş olduğundan başka bir şey bil-

mediğini, ama annemin çoğunlukla öğleden sonraları parkta oturduğu için oradaki hanımların bir şeyler bilebileceklerini söyledi.

Sıralarda oturan kadınların yanına gidip kim olduğumu söyledim, biri Sue'ya bakıp, "Bunu tahmin edebilirim," dedi.

Sonra annemin kentin öte yanında bir kuru temizlemecide ütücü olarak çalıştığını duyduğunu söyledi. Oraya gidince annemi gerçekten de ütü başında buldum.

Annem beni görünce elindekileri fırlattığı gibi kollarıma atıldı. Hep hatırladığım gibi ağlayıp ellerini ovuşturuyordu.

"Forrest, sonunda yuvana döndün işte," dedi. "Seni düşünmediğim bir günüm bile olmadı. Sen gittiğinden beri her gece seni düşünüp ağlarım." Buna şaşmamıştım, ona Protestanı sordum.

"O domuz herif," dedi. "Bir Protestana kaçılmayacağını bilmem gerekirdi. Bir ay bile geçmeden beni on altı yaşında bir kız için terk etti üstelik altmış yaşındaydı. Bak sana söyleyeyim, Forrest, bu Protestanlarda ahlak diye bir şey yoktur."

Tam o sırada biri, "Gladys, sıcak ütüyü birinin pantolonu üstünde bırakmışsın," dedi.

"Aman Tanrım!" diye annem içeri koştu. Birden pencereden koyu kara bir duman çıkmaya başladı. İçerde insanlar bağırışıyorlardı. İriyarı, kel kafalı, çirkin bir adam annemi tartaklayarak, "Defol buradan! Defol! Sonuncu pantolonunu da yaktın!" dedi.

Annem ağlarken ben herifin yanına yaklaştım. "Annemden ellerini çekersen iyi edersin," dedim."

"Sen de kimsin?" diye bağırdı.

"Forrest Gump," dedim.

"Öyleyse sen de defol ve anneni de al götür, artık burada çalışmıyor!"

"Annemle öyle konuşamazsın," dedim.

"Öyle mi? Ne yaparmışsın bakalım?" dedi.

Ben de ne yapacağımı gösterdim.

Herifi önce tuttuğum gibi havaya kaldırdım. Sonra halı falan yıkadıkları büyük çamaşır makinesine götürdüm, kapağını açıp içine tıktım. Kapağı kapatıp düğmeyi, "Yıkama"ya çevirdim. Son gördüğümde "Durulama"ya başlamıştı.

Annem gözlerini silerek, "Forrest, işimi de kaybettim işte," diye yeniden ağlamaya başladı.

"Boş ver anne," dedim. "Her şey yoluna direcek. artık. Bir planım var."

"Senin nasıl planın olabilir, Forrest?". dedi. "Sen geri zekâlısın. Zavallı bir geri zekâlının planı olur mu?"

"Bekle de gör hele," dedim.

*

Oradan çıkıp annemin kaldığı pansiyona yürüdük. Ona Sue'yu tanıştırdım. Bir maymun da olsa, sonunda bir arkadaşım olduğuna sevindiğini söyledi.

Annemle odasında yemek yedik, Sue'ya da bir portakal verdim. Sonra Sue ile otobüse binip Bubba'nın ailesinin yaşadığı Bayou La Batre'a gittik. Annemi son gördüğümde kapının önünde durmuş gözlerini siliyordu. Ama ben kendisine kirasını ödemesi falan için beş bin doların yarısını verdiğimden fazla üzülüyor değildim.

Bayou La Batre'a varınca Bubba'nın evini bulmakta güçlük çekmedik. O sırada akşamın da sekizi olmuştu. Kapıyı çaldım, bir süre sonra yaşlı bir adam gelip ne istediğimi sordu. Ona kim olduğumu, Bubba'yı futbolcu günlerimden ve askerden tanıdığımı söyledim, biraz telaşlı göründüyse de beni içeri aldı. Oralarda maymun falan görmediklerini düşünerek Sue'ya bahçede saklanmasını söylemiştim.

Bubba'nın babası bana bir bardak buzlu çay ikram etti ve bir sürü soru sormaya başladı. Bubba'yı, nasıl öldüğünü falan öğrenmek istiyordu, ben de kendisine elimden geldiğince her şeyi anlattım.

Sonunda, "Yıllardır merak ettiğim bir şey var, Forrest," dedi. "Sence Bubba neden öldü?"

"Vurulduğu için," dedim.

"Hayır, onu sormadım," dedi. "Demek istediğim şu? Orada ne işimiz vardı?"

Bir an düşündüm. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorduk sanırım," dedim. "Sadece bizden yapmamız istenen şeyi yapıyorduk."

"Peki, buna değer miydi?" diye sordu. "Yaptıklarımız yani? O kadar gencin öyle öldürülmesi?"

"Bakın, ben sadece geri zekâlının biriyim," dedim. "Ama gerçek fikrimi istiyorsanız, bu bir pislikten başka bir şey değildi."

Bubba'nın babası başını salladı. "Ben de öyle düşünüyordum," dedi.

Her neyse, ben oraya neden geldiğimi, Bubba ile nasıl bir karides işi açmayı düşündüğümüzü, hastanedeyken o çekik gözlüyle karşılaşmamı, onun bana karidesleri nasıl yetiştireceğimi öğrettiğini falan anlattım. Adam çok ilgilendi, bir sürü so-

ru sormaya başladı. Tam o anda bahçede bir kıyamet koptu.

"Biri tavuklarımı çalıyor!" diye bağıran adam kapının ardından tüfeğini kaptığı gibi dışarı koştu.

"Size bir şey daha söyleyeceğim," dedim ve Sue'yu anlattım. Ancak Sue ortalarda yoktu.

Bubba'nın babası eve dönüp bir el feneri aldı. Bir ağacın altında kocaman bir teke durmuş, ayaklarıyla yeri eşeliyordu. Feneri ağacın üstüne çevirince zavallı Sue'nun korkudan titreyerek bir dala tünemiş olduğunu gördük.

"Bu keçi hep bunu yapar," dedi Bubba'nın babası. "Çabuk çekil oradan!" Keçiye bir dal parçası fırlattı. Keçi gittikten sonra Sue ağaçtan indi ve onu da eve aldık.

"Nedir bu?" diye sordu Bubba'nın babası.

"Orangutan," dedim.

"Gorile benziyor."

"Biraz benzer ama goril değildir," dedim.

Her neyse, Bubba'nın babası o gece orada kalabileceğimizi, ertesi sabah bu karides işini başlatacak bir yer arayacağımızı söyledi. Denizden hafif bir esinti geliyor, kurbağaların ve cırcırböceklerinin sesleri duyuluyordu, arada sırada suda sıçrayan bir balığın çıkardığı şapırtı da eksik değildi. Orası çok sakin ve huzurlu bir yerdi. Öylece yatarken ne olursa olsun orada başıma bir dert sarmayacağıma karar verdim.

*

Ertesi sabah erkenden kalkıp Bubba'nın babasının hazırladığı kahvaltıyı yedikten sonra adam Sue

ile beni küçük bir kayığa bindirip gölün durgun sularına çıkardı. Hava sakindi ve suların üzerinde sis vardı. Arada sırada kocaman bir kuş sazlar arasından havalanıyordu.

"Tuzlu su buradan girer," diye adam bataklığın ortasındaki açıklığı gösterdi. "Orada epey büyükçe havuzlar vardır, senin yerinde olsam işi burada yapardım."

Sırığına asılarak bizi oraya götürdü. "Bak, yüksek toprak parçası üzerinde küçük bir kulübenin çatısı görülüyor. Orada Tom la Farge otururdu ama dört beş yıl önce öldü. Sahibi de yok. İstersen orasını biraz düzene sokup orada kalabilirsin. Son baktığımda iki de eski kayık vardı. O halde pek işe yaramaz, ama bir kalafattan geçirdin mi kullanabilirsin sanırım."

Biraz daha ileri gittik. "Tom'un iskele gibi bir şeyi de vardı," dedi. "Orada balık ve ördek de avlardı. Orasını da onarabilirsin."

Doğrusu ideal bir yere benziyordu. Bubba'nın babası bu sularda çok iri karidesler olduğunu ve birkaç ağ almanın işten bile olmadığını söyledi. Bütün sorun o havuzları ağlar falanla kapatmak, küçük kulübeyi oturur hale getirmek ve fıstık ezmesi, reçel, ekmek falan gibi yiyecek şeyler doldurmaktı. Ondan sonra kendi karideslerimizi yetiştirmeye hazır olacaktık.

Hemen o gün işe başladık. Bubba'nın babası beni kasabaya götürdü ve hemen malzemeleri almaya koyulduk. Benimkini yapana kadar kullanmam için kendi kayığını da bana verdi ve böylece Sue ile o gece balıkçı kulübesinde kaldık. Yağmur başlayınca

dam epey aktıysa da, aldırmadım bile. Sabah olunca hemen çıkıp onardım.

İşleri yoluna koymak bir ay kadar sürdü. Sonunda havuzumuza karides doldurma zamanı gelmişti. Gidip bir karides ağı aldım ve Sue'yla bütün gün kürek çekip ağı doldurduk. Akşam olduğunda yirmi yirmi beş kilo karides toplamıştık. Hepsini havuzumuza boşalttık. Doğrusu karideslerin havuzda dans edip suyun üstüne çıkmalarını görmek çok hoş bir şey oldu.

Ertesi sabah iki yüz elli kilo yem aldık, elli kilosunu havuza boşalttık. Ertesi öğlenden sonra da yeni bir havuz hazırlamaya başladık. Bütün sonbahar, kış ve ilkbahar çalıştıktan sonra dört havuzumuz olmuştu. Geceleri kapımın önüne çıkar armonika çalardım. Cumartesi geceleri de kasabaya iner altı şişe bira alırdım, Sue ile iyice sarhoş olurduk. Artık bir yere aittim, namusumla çalışıyordum ve ilk karidesleri toplayıp sattığımda Jenny'yi arayacak ve bana hâlâ kızgın olup olmadığını öğrenecektim.

25

KARİDESLERİ toplamaya karar verdiğimizde güzel bir haziran günüydü. Sue ile güneş doğarken kalkıp havuza gittik ve ağı bir şeye takılana kadar çektik. Önce Sue, sonra ben ağı kurtarmaya çalıştık ama başaramadık. Sonra bir yere takılmadığını, çekemeyeceğimiz kadar karidesle dolduğunu anladık.

O akşama kadar yüz elli kilo kadar karides topladık ve sabaha kadar uğraşıp hepsini boylarına göre ayırdık. Ertesi sabah karidesleri sepetlere doldurup kayığa yükledik ve her an batma tehlikesiyle karşı karşıya kalıp Bayou La Batre'a gittik.

Sue ile malımızı kıyıdaki bir balıkçı haline götürüp tarttırdık. İş bittikten sonra sekiz yüz altmış dolarlık çek cebimdeydi. Çatlak Yumurtalar'da çaldığımdan bu yana bu kazandığım ilk namuslu paraydı.

Sue ile iki hafta boyunca karidesleri toplayıp hale götürdük. Sonunda tam dokuz bin yedi yüz do-

lar ve yirmi altı sent kazanmıştık. Karides işi başarılı olmuştu!

Çok mutlu bir gün olduğunu söylemeliyim. Koca bir sepeti doldurup Bubba'nın babasına götürdük. Adam çok mutlu oldu, bizimle gurur duyduğunu, Bubba'nın da yaşayıp bu günleri görmesini istediğini söyledi. Sue ile bir otobüse atlayıp kutlama için Mobile'e gittik. İlk iş olarak anneme gidip olanları anlattım. Parayı falan duyunca yine gözleri sulandı. "Forrest, seninle gurur duyuyorum," dedi. "Geri zekâlı olduğun halde bütün bunları yaptın ha!"

Anneme ertesi yıl havuz sayısını arttıracağımı, para işlerine bakacak birine ihtiyacımız olacağını anlattım ve o işi yapıp yapamayacağını sordum.

"Yani Bayou La Batre'a mı taşınayım?" dedi. "Orada bir şey yok ki? Ben ne yaparım orada?"

"Para sayarsın," dedim.

Ondan sonra Sue ile gidip kendimize mükellef bir ziyafet çektik. Sue'ya koca bir hevenk muz almış, kendime de yanında bezelyesi, patates püresiyle bulabildiğim en büyük bonfileyi ısmarlamıştım. Sonra bir yerde bir bira içmeye karar verdim. Rıhtımda loş bir meyhanenin önünden geçerken bağırışmalar ve küfür sesleri duydum ve onca o yıl sonra o sesi tanıdım. Kapıdan başımı uzatınca karşımda Üniversite'den bizim Curtis'i gödüm!

Curtis de beni gördüğüne çok sevinmişti sevincinden aklına gelen bütün küfürleri sıraladı. Sonradan öğrendiğime göre Üniversite'den ayrıldıktan sonra Washington Redskins takımında oynamış, ama bir partide takım sahibinin karısının kıçını

ısırınca kovulmuştu. Sonra bir iki takımda daha oynamış, sonunda rıhtım işçisi olarak çalışmaya başlamıştı ki, bu da aldığı Üniversite eğitimine çok uygundu doğrusu.

Her neyse, Curtis bana bir bira ısmarladı, geçmiş günleri konuşmaya başladık. Biralar artınca birden aklıma bir fikir geldi.

"Benim yanımda çalışır mısın?" diye sordum.

Curtis hemen sövüp saymaya başladıysa da, aradan birkaç dakika geçince onun ne yapmasını istediğimi sorduğunu anladım. Bunun üzerine karides işini ve nasıl genişleteceğimi anlattım. Biraz daha küfür etti, ama o da 'peki' demek oluyordu.

*

Böylece o yaz, sonbahar ve ertesi ilkbahar çok çalıştık ben, Sue, annem ve Curtis. Bubba'nın babasına bile bir iş vermiştim. O yıl otuz bin dolar kazandık ve kazancımız daha da artacaktı. İşler çok iyi gidiyordu annem artık hemen hemen hiç ağlamıyordu ve bir gün Curtis'in gülümsediğini bile gördük. Ama bizim kendisine baktığımızı görünce hemen suratını asıp yine sövmeye başladı. Ben ise göründüğüm kadar mutlu değildim. Jenny bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Bir gün bu konuda bir şey yapmaya karar verdim. Bir pazar günüydü; en iyi elbisemi giydim ve Mobile otobüsüne atladığım gibi Jenny'nin annesinin evine gittim. Kadın evde oturmuş televizyon seyrediyordu.

Kim olduğumu söyleyince, "Forrest Gump!" dedi "Gözlerime inanamıyorum. Gel içeri!"

Orada otururken bana annemi, neler yaptığımızı falan sordu. Ben de sonunda Jenny'yi sordum.

"Bugünlerde pek haber almadım," dedi Bayan Curran. "Kuzey Carolina'da bir yerde yaşıyorlar sanırım."

"Oda arkadaşıyla mı?" diye sordum.

"Bilmiyor muydun?" dedi. "Jenny evlendi."

"Evlendi mi?"

"İki yıl falan oldu. O sırada Indiana'da oturuyordu. Sonra Washington'a gitti ve bir gün evlendiğini bildiren bir kart aldım. Kuzey Carolina falan gibi bir yere taşınacaklarını yazıyordu. Ondan haber alırsam senden bir şey yazayım mı?"

"Gerek yok," dedim. "Ona şans dilediğimi falan söyleyin sadece."

"Olur," dedi bayan Curran. "Geldiğine çok sevindim, Forrest."

*

Bilemiyorum, bu haber için hazırlıklı olmalıydım, ama değildim işte.

Kalbimin küt küt attığını, ellerimin soğuyup terlediğini hissediyordum ve bütün istediğim, tıpkı Bubba'nın ölümünden sonra olduğu gibi bir yere gidip kıvrılıp yatmaktı. Bunu yaptım da. Birinin arka bahçesine girdim, çalıların arasında yattım ve orada büzülüp öylece bekledim. Sanırım parmağımı da emmeye başlamıştım ki, annemin bunu bebekler dışında sadece geri zekâlıların yaptığını söylemesinden bu yana o hareketi de ilk kez yapıyordum. Her neyse, orada ne kadar kaldığımı tam olarak bilmiyorum ama herhalde bir günden bile fazlaydı.

Jenny'yi suçluyor değildim, o yapması gerekeni yapmıştı. Ne de olsa ben bir geri zekâlıydım ve çok kimse evlendiği kişinin geri zekâlı olduğunu söylese de, gerçeğiyle evlenmenin başlarına neler getireceğini hiçbiri hayal bile edemez. Ben daha çok kendim için üzülüyordum; her nasılsa Jenny ile bir gün birleşeceğimize inanmıştım çünkü. Böylece, annesinden evlendiğini duyunca içimde bir şey ölmüş gibi oldu, çünkü evlenme kaçmak gibi değildir. Evlenme ciddi bir iştir. Gece boyunca biraz da ağladımsa da, onun da bir yararı olmadı.

O öğleden sonra çalılar arasından çıkıp Bayou La Batre'a döndüm. Bir işe yaramayacağını bildiğim için kimseye bir şey söylemedim. Havuzlarda yapacak işler vardı, gidip onlarla uğraştım ben de. Akşama döndüğümde kararımı vermiştim, kendimi karides işine verecek ve öldüresiye çalışacaktım. Elimden gelen tek şey buydu.

*

Ben de onu yaptım.

O yıl yetmiş beş bin dolar kazandık ve iş o kadar genişledi ki, yanıma yardımcı almak zorunda kaldım. Bunlardan biri Üniversite'de bek oynayan Snake'ti. Başında bulunduğu küçük takımı çalıştırmaktan memnun olmadığı için onu alıp Curtis'in yanına verdim. Sonra lise takımının antrenörü Fellers'in emekliye ayrıldığını duydum, onu ve yine emekliye ayrılmış olan iki gorilini de aldım.

Çok geçmeden gazeteler durumu haber alıp bana "yerel çocuğun başarısı" falan tipi bir yazı için

bir muhabir gönderdiler. Ertesi pazar günü benim, annemin ve Sue'nun fotoğrafları "Diplomalı Geri Zekâlı Yeni Denizcilik Deneyinde Başarılı oldu" manşeti altında çıktı.

Annem bir süre sonra işin defter tutma kısmı ve kendisine mali konularda danışmak için bir yardımcı istedi. Bir süre düşündükten sonra, emekliye ayrılmadan önce iş yaşamında epey para kazanmış olan Bay Tribble ile ilişki kurmaya karar verdim. Adam kendisini aradığıma çok sevindi ve ilk uçakla geleceğini söyledi.

Bir hafta sonra gelen Bay Tribble oturup konuşmamız gerektiğini söyledi.

"Forrest," dedi. "Burada şaşılacak bir iş başarmışsın, ancak artık ciddi bir mali planlama gerektiren bir duruma da gelmişsin.

Bunun ne demek olduğunu sorunca da şöyle dedi: "Yatırım! Çeşitlendirme! Bak, bu mali yılda yüz doksan bin dolar kâr edeceksin. Ertesi yıl bu çeyrek milyon dolara varacak. Bu tür kârlarla ya yatırım yaparsın ya da Vergi Dairesi seni suyunu çıkarana kadar sıkacaktır. Amerikan ticari yaşamının kalbi yeniden yatırımdır."

Biz de öyle yaptık.

Bay Tribble o işleri üstlendi ve birkaç şirket kurduk. O çeyrek milyon bir yıl sonra yarım, daha sonra bir milyon dolar oldu ve dört yıl sonunda yılda beş milyon dolar kazanır olduk. Artık üç yüz işçi çalıştırıyordum. Bunların arasında güreş günleri sona ermiş olup da şimdi depoda hamallık yapan Bok ve Sebze de vardı. Zavallı Dan'ı bulmak için çok uğraştık ama o hiç iz bırakmadan kaybolmuş-

tu. O güreş meneceri Mike'ı da bulup halkla ilişkiler ve reklam bölümünün başına getirdik. Bay Tribble'ın tavsiyesi üzerine Mike bir iki reklam filmi için Raquel Welch'i bile tuttu o da ıstakoz kostümü giydi ve, "Sue'nunkini tadana kadar ıstakoz yemiş sayılmazsınız!" diye dans etti.

Artık çok büyümüştük. Şimdi frigorifik kamyonlar ve karides, midye ve balıkçı teknelerinden oluşan bir filomuz, kendi fabrikamız, büro binamız vardı ve alışveriş merkezleri, petrol ve gaz alanlarına yatırımlar yapmıştık. Bir öğrencisini taciz ettiği için kovulan Profesör Quackenbush'u bile aşçı olarak aldık. Benim Şeref madalyası turumdan sonra ordudan atılan Albay Gooch'u da Bay Tribble "gizli operasyonlar"ın başına getirdi.

Annem benim gibi bir şirket sahibinin kulübede yaşamasının doğru olmayacağını söyleyerek bize büyük bir de ev yaptırtmıştı. Annem Sue'nun kulübede kalıp işlere göz kulak olabileceğini de söyledi. Ben artık her gün takım elbise giyiyor, avukatlar gibi evrak çantası taşıyordum. Herkesin bir sürü palavralar sıktığı toplantılara katılıyordum, bana "Bay Gump" falan diyorlardı. Mobile'de bana kent anahtarlarını takdim edip hastanenin ve senfoni orkestrasının yönetim kurullarına girmemi istediler.

Bir gün büroya bir iki kişi gelip benim ABD Senatosuna adaylığımı koymamı istediler.

"Sen çok doğal bir insansın," dedi kocaman bir puro tüttüren biri. "Ayı Bryant'ın eski bir futbolcusu, savaş kahramanı, ünlü bir astronot, Başkanların sırdaşı bundan fazla ne istenebilir ki?" Herifin adı Bay Claxton'du.

"Bana bak," dedim. "Ben bir geri zekâlıdan başka bir şey değilim. Politikadan falan anlamam."

"O zaman tam bu iş içinsin!" dedi Bay Claxton. "Bak, bize senin gibi iyi insanlar gerek."

Bu fikirden pek hoşlanmamıştım. Başkalarının fikirleri başımı hep derde sokmuştu o güne kadar. Ama durumu anneme açınca hemen gözleri sulandı ve oğlunu Senatör olarak görmenin bütün hayallerinin gerçekleşmesi olacağını söyledi.

Sonunda adaylığımı ilan etme günü geldi. Bay Claxton ve yanındakiler Mobile konferans salonunu kiraladılar ve beni dinlemek için ellişer sent veren bir kalabalığın önüne çıkardılar. Önce onlar uzun uzun konuştuktan sonra sıra bana geldi.

"Amerikalı hemşerilerim," diye söze başladım. Bay Claxton benim okuyacağım bir demeç hazırlamıştı, daha sonra da izleyicilerin sorularını yanıtlayacaktım. Televizyon kameraları çalışıyor, flaşlar patlıyordu. Bütün yazıyı okudum. Zaten pek uzun değildi ve fazla bir anlamı yoktu ama ben ne bilirim ki? Ben sadece bir geri zekâlıydım.

Konuşmam bitince bir gazeteden bir kadın ayağa kalkıp not defterine baktı.

"Şu anda nükleer felaketin eşiğindeyiz," dedi. "Ekonomi yıkılmış durumda, milletimiz tüm dünyada hakaret görüyor, kentlerimizde yasasızlık hâkim, her gün onlarca insan açlıktan ölüyor, evlerimizde din diye bir şey kalmadı, her yanı açgözlülük ve cimrilik sardı, çiftçilerimiz iflas etmek üzereler, yabancılar ülkemizi işgal edip işlerimizi elimizden alıyorlar, sendikalarımız yozlaşmış, gettolarda bebekler ölüyor, vergiler haksız, açlık ve sa-

vaş bulut gibi üzerimize çökmüş Bay Gump, bütün bunların ışığında sizce bu anın en acil sorunu nedir?" Salon öylesine sessizdi ki, iğne düşse sesi duyulurdu.

"Çişim geldi," dedim.

Kalabalık birden çılgına döndü. İnsanlar bağırıp çağırmaya, alkış tutmaya başladılar. Arkadan birinin sesine bir anda bütün salon katıldı.

"ÇİŞİMİZ GELDİ! ÇİŞİMİZ GELDİ! ÇİŞİMİZ GELDİ!"

Annem sahnede arkamda oturuyordu, hemen yanıma gelip beni çekiştirdi.

"Utan utan, insanlar arasında konuşuyorsun!" dedi.

"Hayır! Hayır! Mükemmel!" diye bağırdı Bay Claxton. "Halk bunu sevdi. Bu bizim kampanya sloganımız olacak!"

"Ne?" diye sordu annem. Gözleri küçülmüş, boncuk kadar olmuştu.

"Çişimiz geldi!" dedi bay Claxton. "Şu insanları dinleyin hele! Kimse sıradan insanlarla bu kadar yakın ilişki kuramamıştı."

Ama annem bunu kabul edemezdi. "Böyle kampanya sloganı olur muymuş!" dedi. "İğrenç bu! Bayağı! Üstelik ne demek oluyor?"

"Bir sembol," dedi Bay Claxton. "Düşünün bir kere, afişler, panolar yaptıracağız. Televizyon ve radyoda reklam yapacağız. Bir deha bu. 'Çişimiz Geldi' devlet baskısının boyunduruğundan kurtulmanın sembolüdür bu ülkede yanlış olan her şeyden kurtulmanın."

"Ne!" dedi annem. "Siz aklınızı mı kaçırdınız?"

"Forrest," dedi Bay Claxton. "Washington yolun açıldı artık."

*

Gerçekten öyle görünüyordu. Kampanya çok iyi gidiyordu ve "Çişimiz Geldi" günün sloganı olmuştu. İnsanlar sokaklarda, arabalardan ve otobüslerden hep aynı şeyi haykırıyorlardı. Televizyon ve gazete yorumcuları halka bunun ne demek olduğunu açıklamaya çalışıyorlardı. Vaizler kürsülerinden onu söylüyorlardı. Karşımdaki aday da buna karşılık kendi sloganını bulmuştu: "Benim De Çişim Geldi."

Sonra, beklediğim gibi, her şeyin sonu geldi.

"Çişim Geldi" kampanyası milli basının da dikkatini çekmişti ve çok geçmeden Washington Post ve New York Times da kendi muhabirlerini gönderdiler. Bunlar bana bir sürü soru sorup dostça davrandılarsa da, sonra gidip geçmişimi araştırmaya başladılar. Bir gün ülkenin bütün gazetelerinin baş sayfalarında benim hikâyem çıktı: "Senato Adayının Gölgeli Geçmişi."

Önce, benim Üniversite'nin birinci sınıfında kaldığımı yazdılar. Sonra Jenny ile sinemada olan o olayı. Ardından Başkan Johnson'a Gül Bahçesi'nde kıçımı gösterirken çekilmiş fotoğrafım yayınlandı. Çatlak Yumurtalar'la Boston günlerimi ve marihuana içtiğimi yazdılar.

Daha da kötüsü, ABD Capitol'ünde madalyamı attığım için tutuklanıp yargıç tarafından tımarhaneye gönderildiğim ortaya çıktı. Ayrıca, güreşçiliğimi ve Ahmak adıyla ringe çıktığımı da öğrenmiş-

lerdi. Son olarak da, "adı verilmeyen kaynaklara" dayanılarak benim "çok ünlü bir artistle Hollywood'da bir seks skandalına" karıştığımı yazdılar.

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Bay Claxton koşa koşa geldi kampanya merkezine. "Mahvolduk! Sırtımızdan bıçaklandık!" falan diye bağırıyordu. Ama iş sona ermişti. Yarıştan çekilmek zorundaydım. Ertesi gün annem ve Bay Tribble ile konuşmaya oturduk.

Bay Tribble, "Forrest, bir süre ortalıkta görünmesen iyi olur," dedi.

Haklı olduğunu biliyordum. Ayrıca uzun zamandır kafamı kurcalayan başka şeyler vardı, ama bu konuda bir şey söylemiş değildim.

Karides işi ilk başladığında çalışmaktan, sabah ağları atmak, akşam üzeri toplamak, karidesleri ayırmak, geceleri Sue ile kulübemizin önünde oturup armonika çalmak, cumartesileri bira içip sarhoş olmak hoşuma giden şeylerdi.

Ama artık böyle bir durum yoktu. Bir sürü akşam yemeğine gidiyordum. Buralarda insana garip garip şeyler yediriyorlardı, kadınlar iri iri küpeler ve daha bir sürü şeyler takıyorlardı. Telefon bütün gün çalıyordu ve insanlar bana akıllarına gelen her şeyi soruyorlardı. Senato'da daha da kötü olacaktı. Artık kendime ayıracak zamanım yoktu ve yıllar geçiyordu.

Aynaya bakınca yüzümde kırışıklar belirdiğini, saçlarımın kırlaşmaya başladığını görüyordum ve eskisi kadar canlı değildim artık. İşler ilerliyordu ama ben topaç gibi olduğum yerde dönüyordum sanki. Bütün bunları neden yapıyorum, diye düşü-

nüyordum. Uzun yıllar önce Bubba ile bir planımız vardı ve şimdi bu en çılgın hayallerimizi bile aşmıştı. Ama Orange Bowl'da Nebraskalılara karşı oynadığım, ya da Boston'da Çatlak Yumurtalar'da çaldığım kadar eğleniyor değildim ki.

Bunun Jenny Curran'la da bir ilgisi olduğunu sanıyorum, ama o konuda kimse bir şey yapamayacağı için, onu unutsam daha iyi olacaktı.

Her neyse, bütün bunlardan uzaklaşmam gerektiğini anlıyordum. Annem tahmin ettiğim gibi ağlamaya başladı ama Bay Tribble beni çok iyi anlamıştı.

"Herkese senin uzun bir tatile çıktığını söyleriz, Forrest," dedi. "Döndüğünde işteki hissen her an emrinde olacaktır."

Ben de bunu yaptım işte. Birkaç gün sonra cebime biraz para aldım, eski bir torbaya bir iki eşya doldurdum, fabrikaya gidip annem ve Bay Tribble'a veda ettim, diğerlerinin hepsiyle el sıkıştım.

Sonra kulübeye gidip Sue'yu buldum.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

Sue elimi tuttu, sonra torbamı alıp kapıya yürüdü. Küçük kayığa binip Bayolu La Batre'a gittik, oradan da otobüsle Mobile'a gittik. Bilet gişesindeki kadın nereye?" diye sordu. Ben omuzlarımı sallayınca, "Savannah'a gidin," dedi. "Ben bir kere gitmiştim, çok güzel bir yerdir."

Biz de kadının dediğini yaptık.

26

SAVANNAH'DA otobüsten indiğimizde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sue ile otogara girdik, ben bir fincan kahve alıp kapı önüne çıkarak ne yapmamız gerektiğini düşündüm.

Ama bir planım olmadığından kahvemi bitirince yere oturdum, armonikamı çıkardım ve bir iki parça çalmaya koyuldum. Çok geçmeden oradan geçen biri boş fincanıma bir çeyrek attı. Bir iki şarkı daha çaldım ve sonunda fincan yarı yarıya doldu.

O arada yağmur kesildiğinden Sue ile biraz yürüdükten sonra kentin ortasında bir parka geldik. Ben bir sıraya oturup yine çalmaya başladım. Orada da gelen geçen fincana para atmaya başladı. Bu arada Sue işi anlamıştı, fincanı alıp çevremizi saranlara uzatmaya başladı. Günün sonunda beş dolara yakın para kazanmıştım.

O gece hava açık ve mehtaplıydı. Parkta yattık. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra ben yine armonika-

ma sarıldım. O gün sekiz, ertesi gün dokuz dolar kazadık. Hafta sonu geldiğinde durumumuz bayağı iyiydi. Hafta sonunda küçük bir mağaza bulup yeni bir armonika almak istedim. Bir köşede satılık bir keyboard gördüm. Bu George'un Çatlak Yumurtalar'da çaldığı ve bana öğrettiğinin hemen hemen eşiydi.

Kaç para istediğini sordum, herif iki yüz dolar dedi, ama bir iskonto yapacaktı. Keyboardu aldım, herif aynı anda armonikamı da çalabilmem için üzerine bir şey de uydurdu. Bu, popülerliğimizi iyice arttırmıştı. Ertesi haftanın sonunda günde on dolar kazanıyorduk. Bu kere aynı dükkâna gidip bir de elden düşme davul aldım. Biraz denedikten sonra üçünü birden çalmayı başardım. Artık durumumuz iyice düzelmişti. Sue'yu da kabul edecek ve yemekli bir de pansiyon bulmuştum.

Bir sabah Sue ile parka giderken yine yağmur başladı. Bir binanın önünden geçerken tanıdık gibi gelen bir şey gördüm.

Takım elbiseli bir adam elinde şemsiyesiyle büyük bir plastik çöp torbasının önünde duruyordu. Çöp torbasının altında birinin elleri dışardaydı ve adamın ayakkabılarını boyuyordu. Karşı kaldırıma geçip yakından bakınca torbanın altında tekerlekleri de gördüm. O kadar sevinmiştim ki, hemen koşup çöp torbasını çekiverdim. Altından beklediğim gibi ayakkabı boyacılığı yapan Dan çıktı!

"Ver ulan o torbayı, burada sırılsıklam oldum," dedi. Sonra Sue'yu gördü. "Sonunda evlendin demek," dedi.

"O erkektir," dedim. "Hani uzaya gittiğimde yanımdaydı ya."

Takım elbiseli adam, "Ayakkabılarımı boyayacak mısın?" diye sordu.

"Git işine be," dedi Dan. herif gitti.

"Burada ne yapıyorsun, Dan?" diye sordum.

"Sence ne yapıyorum dersin? Ben artık komünist oldum."

"Yani o savaşta çarpıştıklarımızdan mı?" diye sordum.

"Hayır, onlar çekik gözlü komünistlerdi. Ben gerçek komünistim Marx, Lenin, Trooçki falan."

"Öyleyse neden ayakkabı boyuyorsun?"

"Emperyalist uşaklarını utandırmak için. Bence ayakkabısı boyalı adam bir boka değmez, bu yüzden ben de elimden geldiği çok boyamaya çalışıyorum."

Dan arabasını önünde durduğu mağazanın tentesi altına itti. "Komünist falan değilim," dedi. "Zaten benim gibi birini aralarına almazlar ki."

"Alırlar, Dan. Sen bana istediğim her şeyi olabileceğimi söylemiştin. Bunu sen de yapabilirsin."

"O palavralara hâlâ inanıyor musun?"

"Raquel Welch'i çırılçıplak gördüm," dedim.

"Sahi mi? Nasıldı peki?" diye sordu.

*

Ondan sonra Dan, Sue ve ben bir ekip oluşturduk. Dan pansiyona gelmek istemediğinden geceleri dışarda, çöp torbasının içinde uyuyordu. "İnsanın

karakterini sağlamlaştırır," diyordu. Indianapolis'ten bu yana neler yaptıklarını anlatmıştı. Önce güreş işinden kalan paranın hepsini içkiye yatırmıştı. Sonra kendisi için kolay olduğundan bir otomobil tamirhanesinde arabaların altında çalışacak bir iş bulmuştu. Ama üzerine yağ damlamasından da kısa zamanda bıkmıştı.

Bundan sonra biz Vietnam Savaşı'na katılanlar için dikilen bir anıtın açılışına Washington'a gitmişti. Onu orada bulmuşlar ve bir konuşma yapmasını istemişlerdi. Ama bir davette sarhoş olmuş ve ne söyleyeceğini unutmuştu. Bunun üzerine kaldıkları otel odasından bir İncil yürütmüş ve bütün Yaradılış bölümünü okumuştu. Ardından Sayılar'ı da okumaya başlarken kendisini yaka paça indirmişlerdi kürsüden. Bundan sonra dilenciliği denemiş, ama "onursuz" bulduğundan ondan da vazgeçmişti.

Ona Bay Tribble ile satranç işini, karides işini, Senatör adaylığımı falan anlattıysam da, aklı Raquel Welch'de kalmıştı.

"Memeleri gerçek mi sence?" diye sorup duruyordu..

*

Savannah'da bir ayımı doldurmuştum ve doğrusu gayet başarılıydık. Ben tek kişilik orkestramda çalıyordum, Sue para topluyor ve Dan da milletin ayakkabılarını boyuyordu. Bir gün bir gazeteci gelip fotoğraflarımızı çekti.

Ertesi gün manşette "Berduşlar Kamu Parkında Serserilik Ediyorlar" diye yazıyordu.

Bir gün yine orada çalıp belki de Charleston'a gitmemizin daha iyi olacağını düşünürken küçük bir oğlanın davulun hemen yanında durup bana baktığını gördüm.

Ben "Ridin On The City Of New Orleans"ı çalıyordum ama küçük oğlan öylece, gülümsemeden benim gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerinin o parlaklığı bana bir şeyler hatırlatıyordu. Başımı kaldırınca kalabalığın kenarında bir kadın gördüm ve birden bayılacak gibi oldum.

Jenny Curran'dı bu.

Saçlarını kıvırtmıştı ve biraz daha yaşlı ve biraz daha yorgun görünüyordu ama Jenny idi işte. O kadar şaşırmıştım ki, armonikamdan falso bir nota çıktı, ama şarkıyı tamamladım, Jenny de gelip küçük oğlanın elinden tuttu.

"Forrest, armonikayı duyduğumda senin çaldığını anlamıştım," dedi. "Kimse senin gibi armonika çalamaz."

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Artık burada yaşıyoruz," dedi. "Donald bir kiremit fabrikasında müdür yardımcısı. Buraya yerleşeli üç yıl oldu."

Ben müziği kestiğim için kalabalık dağılmıştı. Jenny de yanıma gelip oturdu. Oğlan Sue ile oynamaya başlamış, Sue da onu eğlendirmek için takla atıyordu.

Jenny, "Nasıl oldu da tek kişilik orkestrada çalıyorsun?" diye sordu. "Annem senin karides işine başladığını ve milyoner olduğunu yazmıştı."

"Uzun hikâye," dedim.

"Yoksa başın yine belada mı, Forrest?" diye sordu.

"Hayır, bu kere değil," dedim. "Ya sen? Sen iyi misin?"

"Eh, öyle denebilir. İstediğimi elde ettim sanırım."

"Bu oğlan senin mi?"

"Evet. Çok sevimli, değil mi?"

"Öyle. Adı ne?"

"Forrest."

"Forrest mi? Ona benim adımı mı verdin yani?"

"Öyle olması gerekirdi," dedi sakin bir sesle. "Ne de olsa senin oğlun."

"Ne!"

"Çocuk senden, Forrest."

"Ne!"

"Senin oğlun. Küçük Forrest."

Oğlana baktım, Sue'yu alkışlıyordu.

"Sana söylemeliydim," dedi Jenny. "Indianapolis'ten ayrıldığımda hamileydim. Bilmem neden bir şey söylemek istemedim. Sen kendine 'Ahmak' falan diyordun, ben de hamileydim. Çocuğun ne olacağını bilemiyordum."

"Yani geri zekâlı falan olacağından mı korktun?"

"Eh, öyle de denilebilir. Ama hiç de geri zekâlı değil. Çok akıllı. Bu yıl ikinci sınıfa gidecek. Geçen yıl bütün notları pekiyi idi."

"Benim olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle," dedi. "Büyüdüğünde ya futbolcu olmak istiyor, ya da astronot."

Oğlana bir daha baktım, epey güçlü görünüyor-

du. Gözleri parlaktı ve hiçbir şeyden korkar gibi bir hali yoktu.

"Peki, ama ya şey... Senin..."

"Donald mı?" dedi Jenny. "Onun senden haberi yok. Onunla Indianapolis'ten ayrıldıktan hemen sonra tanıştım. Karnım da büyümeye başlamıştı ve ne yapacağımı bilemiyordum. Bana da Forrest'e de çok iyi bakıyor. Bir ev ve iki araba aldı, her cumartesi bizi plaja falan götürür. Pazarları kiliseye gideriz. Donald Forrest'in koleje gitmesi için şimdiden para biriktirmeye de başladı."

"Onu bir iki dakikalığına görebilir miyim?" diye sordum.

"Tabii." Jenny oğlanı çağırdı.

"Forrest, gel seni başka bir Forrest'le tanıştırayım," dedi. "Eski bir arkadaşımdır. Sana onun adını vermiştik."

Küçük oğlan gelip yanıma oturdu. "Ne kadar da komik bir maymunun var," dedi.

"O orangutandır," dedim. "Adı Sue'dur. Annen senin futbolcu ya da astronot olmak istediğini söylüyor, doğru mu?"

"Elbette," dedi. "Sen futbolcular ya da astronotlar hakkında bir şeyler bilir misin?"

"Biraz bilirim," dedim. "Ama en iyisi sen bunu babana sor. O herhalde benden çok şey bilir."

Çocuk birden beni kucakladı. "Sue ile biraz daha oynamak istiyorum," diyerek gitti sonra.

Jenny gelip yanıma oturdu, içini çekerek bacağımı okşadı.

"Kimi zaman inanmakta güçlük çekiyorum," de-

di. "Birbirimizi neredeyse otuz yıldır tanıyoruz ta birinci sınıftan beri."

Güneş ağaçlar arasından Jenny'nin yüzünü aydınlatıyordu, gözleri yaşlı olabilirdi ama bir damlasını bile görmedim. Ama orada olduklarını biliyordum.

"İnanamıyorum işte," dedi, sonra uzanıp beni alnımdan öptü.

"Ne?" dedim.

"Aptallar," dedi. "Aptal olmayan kim var ki?" Sonra gitti. Küçük Forrest'in elini tuttu ve oradan uzaklaştılar.

*

Bundan sonra bir iki şey yaptım. Birincisi Bay Tribble'ı aradım, karides işinden payıma gelecek paranın yüzde onunu anneme, yüzde onunu Bubba'nın babasına vermesini söyledim. Geri kalanını da Jenny'nin küçük Forrest'ine gönderecekti.

Yemekten sonra oturdum, pek de başarılı yanım olmamasına rağmen uzun uzun düşündüm. Düşündüğüm şuydu: Bunca zaman sonra Jenny'yi yeniden bulmuştum. Bir oğlumuz vardı şimdi, belki bundan sonra işleri yoluna koyabilirdik.

Ama düşündükçe bunun olamayacağını anladım. Bütün suçu geri zekâlılığıma yükleyemezdim bu her ne kadar iyi olacaksa da. Hayır, yaşam böyleydi işte. Üstelik düşününce, çocuğun Jenny ve kocasıyla daha mutlu olacağı kuşkusuzdu. Onu iyi bir şekilde yetiştirirlerdi ve oğlanın geri zekâlı bir babası olmazdı.

Birkaç gün sonra Sue ve Dan'la yola çıktık. Charleston'a, Richmond'a, Atlanta'ya, Chattanooga'ya, sonra Memphis, Nashville ve sonunda New Orleans'a gittik.

New Orleans'da insanın ne yaptığına pek aldırış etmediklerinden orada her gün Jackson Meydanı'nda çaldık ve çok güzel günler geçirdik.

Bu arada iki yanında Sue ile Dan'ın binebilecekleri sepetler olan bir de bisiklet almıştım. Her pazar günü nehir kıyısına gider balık tutardık. Jenny bana ayda bir kere yazıp Küçük Forrest'in fotoğraflarını gönderiyordu. En son fotoğrafında futbol giysileri içindeydi. Burada bir striptiz kulübünde çalışan bir garson kız var, arada sırada onunla çıkıp biraz eğleniyorum. Ama çoğunlukla Sue ve Dan'la Fransız Mahallesi'nde dolaşıyoruz. Orada bizden bile garip, ta Rus Devrimi'nden kalmışa benzeyen insanlar var.

Bir gün yerel gazeteden biri gelip benim o güne kadar gördüğü "en iyi tek kişilik orkestra" olduğumu söyleyerek bir röportaj yaptı. Yaşamım hakkında o kadar çok şey sordu ki, sonunda her şeyi anlatmaya karar verdim. Ama daha yarısına gelmiştim ki, kimsenin inanmayacağı için böyle bir şeyi yayınlayamayacağını söyleyip çekip gitti.

Ama size şunu söyleyeyim: Bazı geceler yıldızlara bakıp da her şeyi orada başımın üstünde görünce olanları hatırlamıyorum sanmayın. Benim de herkes gibi rüyalarım vardır ve ben de sık sık işlerin bambaşka da olabileceğini görürüm rüyalarımda. Sonra birden elli yaşıma, altmış yaşıma geldiğimi düşünürüm.

Eh, ne olacak yani? Geri zekâlı olabilirim, ama çoğunlukla doğru olanı yapmaya çalışmışımdır. Sonra rüyalar da sadece rüyadır, değil mi? Onun için, her ne olmuş olursa olsun şöyle düşünürüm: Geriye baktığımda sıkıcı bir yaşamım olmadığını söyleyebilirim.

Bilmem anlatabildim mi?

"KENDİNİZE BİR İYİLİK YAPIN VE FORREST GUMP'I OKUYUN! SANIRIM, ŞİMDİYE KADAR OKUDUĞUM EN KOMİK HİKÂYE ."

LARRY KING

Sevecen ve bu harika, komik hikâyenin anlayışlı kahramanı *Forrest Gump:* **"Aptal olmak öyle kolay bir şey değildir, ama en azından ben can sıkıcı bir hayat sürmüyorum..."**der. Alabama Üniversitesi'nin futbol takımına yazılır ve bir yıldız olur. Bu, onun için sadece bir başlangıçtır. Okul sınavlarında başarısız olunca, Vietnam'a "*Savaş Kahramanı*"nı olmaya gider. Dünya çapında bir ping pong oyuncusu, güreşçi ve iş âleminde önemli bir kimse olur. *Lyndon Johnson* ile savaşın izlerini karşılaştırır. *Richard Nixon* hakkındaki gerçekleri görür... Gerçek aşkı bulduğunu sandığı sırada bu sevginin iniş ve çıkışları arasında ıstırap çeker... Şimdi, Forrest Gump her şeyi anlatıyor ve tıpkı bir delifişek gibi Amerikan topraklarında tam otuz yıldır oradan oraya sıçrıyor...

BÜTÜN BUNLARA İNANMANIZ İÇİN **GUMP**'IN BU ŞAŞKIN YOLCULUĞUNU MUTLAKA OKUMANIZ GEREKLİ...

ISBN 975-10-0803-4

9 789751 008039